CAROLE DEAN

Fascinanta dedublare

Traducerea şi adaptarea în limba română

de LULI FILIPESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

La amiază deşertul devenise un adevărat cuptor încins, un infern. Prin imensitatea aridă se târa anevoie o siluetă singuratică, o creatură vrednică de plâns despre care încă nu-ţi puteai imagina că a fost cândva o femeie splendidă, sau măcar că avusese vreodată chip de femeie. O caricatură jalnică a unei fiinţe umane.

Limitele extreme ale puterii ei de îndurare fuseseră de mult timp depăşite. Judecata ei dispăruse în trecut. Nimic nu mai trăia în ea, doar instinctul primitiv o împingea înainte, un pas după celălalt, într-un mers fără speranţă, fără nici un scop. O nesfârşită rătăcire, o deplasare absurdă, agonizantă...

Femeia căzu, aşa cum mai căzuse de atâtea ori în cursul ultimelor douăzeci şi patru de ore. Se târî pe nisip, simţind cum acesta îi intră în rănile deschise. Apoi urmă nemişcarea... o nemişcare totală. Pe cerul torid, vulturii se roteau încet, adunaţi pentru lentul, magistralul şi respingătorul balet al morţii.

Se întâmpla în mijlocul deşertului de foc.

*
* *

Singurătatea sălbatică a locului fu brusc tulburată. Secolul douăzeci pătrunse cu brutalitate în această scenă aparţinând parcă unor alte veacuri. întâi se auzi un zgomot de fierărie si de mecanisme în mişcare si în sfârşit un breck vechi si rablagit îşi făcu apariţia pe creasta unei dune. Mirajul civilizaţiei şi al umanităţii.

Henry Pană Roşie strângea volanul cu mâinile lui mari şi osoase. încă o zi grea, petrecută în mijlocul vitelor. Pe trăsăturile obosite ale bătrânului indian, sudoarea şi praful stăteau mărturie a muncii dure. Se întorcea acasă, în satul situat la înălţime, pe *mesa.* Se gândea la copiii lui. Luke avea darul să-l înfurie când ieşea prea mult seara, în compania prietenilor lui. Dar în fond îi amintea de propria lui tinereţe. într-o bună zi se va căsători şi va fi mulţumit să-şi ocupe locul ce i se cuvenea în trib.

Cu Raven... era cu totul altceva... Fiica lui îi inspira sentimente amestecate, orgoliu şi decepţie. Ea întorsese spatele tradiţiei pentru a adopta cultura oamenilor albi. De când o trimisese la colegiul din Albuquerque, ea se îmbrăca la fel cu oamenii din oraş şi vorbea despre lucruri pe care el nu le înţelegea. Se simţea totuşi mândru că le oferise copiilor lui posibilitatea de a urma studii superioare. Dar ei deveniseră nişte străini.

Apariţia vulturilor îi întrerupse cursul gândurilor. Speriaţi de zgomotul vehiculului, luau înălţime bătând cu repeziciune din aripi. Henry detesta vânătorii de stârvuri. Se zicea că ei încarnează spiritele de pe lumea cealaltă!

Se îndreptă spre punctul care atrăsese păsările nenorocirii. Poate că era un viţel rătăcit dintr-o turmă vecină. Piciorul lui apăsă pe frână şi sări din camionetă când zări forma neînsufleţită, lungită pe nisip.

Ingenunche lângă corp. Neliniştit, îngrijorat. Era o femeie. O femeie albă. Desfigurată de răni îngrozitoare, cu părul blond năclăit de sânge. Ce făcea ea singură, atât de grav rănită, în plin deşert, în mijlocul unei rezervaţii de indieni? Privirea lui scrută orizontul. In depărtare, linia ceţoasă a lanţului muntos, loc sacru unde trăiau zeii strămoşilor; în faţă, *mesa,* platoul pe care abia puteai distinge casele din pământ, satul unde tribul lui, Pueblo, se stabilise cu multe secole înainte de sosirea spaniolilor, cu armurile lor strălucitoare.

Nici un semn de viaţă, în afara vulturilor şi unei şopârle curioase care îşi întindea capul stând cocoţată pe o stâncă fierbinte. La încheietura femeii şi pe inelarul umflat străluceau aurul şi diamantele. Era bogată, dar nu fusese victima unui hoţ. Ciudat! Se hotărî pe loc: nu putea s-o lase să moară aici.

*

* *

Cunoştinţa îi reveni în mod dureros. In frânturi. Nişte umbre apărură ca printr-o ceaţă groasă, apoi nişte chipuri bronzate aplecate spre ea. Mai târziu, tavanul şi o pată vie de culoare: tapiseria cu motive pestriţe, pe peretele din faţa patului. Dar viziunile fugitive dispăreau sub arsura suferinţei, sub fiori ca de gheaţă. Nişte siluete groteşti populau delirul febrei ei, ca într-un dans macabru.

Mai exista şi chipul unui bărbat alb, asociat cu un răgaz smuls durerii. Când el se afla lângă ea, ceva o

înţepa în braţ şi ea se cufunda în nişte tenebre binefăcătoare. în sfârşit putu distinge chipul unei fete frumoase cu pielea mată, cu ochii negri ca noaptea, cu mâinile blânde şi delicate care-i îngrijeau trupul zdrobit.

* *

- Cum te simţi astăzi, Lella?

Vocea răspândi ceaţa. Bărbatul alb îi zâmbea. Fata frumoasă cu pielea închisă la culoare se afla lângă el.

- Ai ochii mai limpezi în dimineaţa asta. îmi poţi răspunde, Lella?

Ea îşi trecu limba uscată peste buzele umflate şi, când vorbi, nu-şi recunoscu vocea. Era un sunet răguşit şi şuierător.

- Cine este *Lella?*

- Nu e numele tău? L-am găsit gravat pe un medalion cu fotografia ta „Pentru Lella. Cu dragoste, J".

Bărbatul îi arătă medalionul. O trecu un fior. De ce? Era atât de obosită. Mintea ei era atât de confuză... Adormi din nou.

Când se trezi, zări prin micuţa fereastră pătrată soarele care se înălţa departe, îndărătul munţilor. în încăperea cu pământ bătut pe jos, căută din priviri un obiect familiar. Două scaune rustice cu spetează, o masă, o cuvertură ciudată în multe culori. Nu recunoştea nimic din toate astea. îşi duse cu greu o mână la faţă, dar nu atinse decât un bandaj care-i lăsa liberi ochii, nările şi gura.

- Unde mă aflu? o întrebă ea pe tânăra care tocmai intra în încăpere.

Fu ca un plânset care încetă brusc.

- Intr-un sat indian. Mă numesc Raven. Tatăl meu te-

a găsit în deşert acum o săptămână.

- O săptămână?!

- Da. Erai în comă, dar acum îţi merge mult mai bine.

- Ce mi s-a întâmplat?

- Nu-ţi aminteşti, Lella?

Printre bandaje, ochii albaştri păreau disperaţi.

- Lella... este numele meu?

Raven îi cuprinse mâna şi ridică puţin cuvertura.

- Nu fi îngrijorată. Doctorul Marshall spune că totul se va rezolva.

Doctorul Marshall. Dădu din cap, repetând acest nume care nu însemna nimic pentru ea. Si atunci căzu pradă unei singurătăţi înspăimântătoare.

Somnul ei, agitat şi populat de coşmaruri, o obosi mai mult. Când se făcu ziuă apăru o dată cu ea şi doctorul Marshall. Trebuia să se aplece ca să treacă de uşă. Corpul lui deşirat nu pierduse încă stângăcia adolescenţei. Trase un scaun şi se aşeză călare pe el, în apropierea patului. Sub părul blond şi ciufulit, privirea lui era călduroasă.

- Hai, Lella. Raven mi-a spus că ieri aţi purtat o adevărată conversaţie. E ceva încurajator.

- Nu, nu merge deloc, şopti femeia cu vocea ei răguşită. Nu-mi amintesc nimic.

- Erai în ultimul hal când te-a găsit Henry. Acoperită de răni, arsă de soarele zilei şi de gerul nopţii. Cred că ai rătăcit cel puţin douăzeci şi patru de ore prin deşert.

El făcu un gest extrem de blând, acoperindu-i mâna cu mâna
lui.

- E normal să fii încă sub şoc, Lella. Când suferinţa

îndurată de corpul nostru depăşeşte un anumit prag de toleranţă, se declanşează un mecanism de apărare care-l protejează. încercarea prin care ai trecut a fost probabil teribilă şi creierul tău refuză să-şi amintească de ea atâta timp cât procesul de vindecare nu este mai avansat. Când îţi vor reveni puterile, o să-ţi recapeţi încetul cu încetul memoria.

- Când?

- Câteva săptămâni, câteva luni. Nu-ţi pot promite nimic.

Lacrimile străluciră în ochii tinerei femei.

- Dar familia mea, prietenii mei sunt probabil nebuni de îngrijorare. Nu aţi găsit nişte acte de identitate?

- Nimic, în afară de bijuteriile tale. Medalionul pe care ţi l-am arătat, un inel şi un ceas cu brăţară foarte scump, inelul de logodnă şi verigheta.

- Verigheta! Deci am un soţ! Poate şi copii!... Si dacă am avut un accident împreună? Dacă ei se mai află încă în deşert?

Dintr-o dată speriată şi derutată, încercă să se ridice, dar Raven şi doctorul o reţinură.

- Lella, nu te agita. Am anunţat autorităţile şi am făcut cercetări în toată regiunea. Nu am găsit însă nimic. Indiferent ce ţi s-a întâmplat, erai singură. Si nu te-ar ajuta cu nimic să-ţi faci atâtea griji în starea de epuizare în care te afli. Pentru moment, nu trebuie să te gândeşti decât la odihnă.

Ceaţa de pe creierul ei nu se răspândise complet. Se lăsă liniştită de vocea lui caldă, de braţul lui Raven care-i înconjurase umerii. îşi sprijini capul de pernă.

- Bandajele astea, şopti ea. Faţa mea arată probabil

îngrozitor.

Doctorul Marshall se ridică.

- N-o să te mint. E distrusă, da, dar nu există motive de îngrijorare pentru moment. Corpul omenesc are capacităţi uimitoare de cicatrizare. Si eşti în mâini bune în familia Pană
Roşie, Lella. Raven este o infirmeieră excelentă. O să mai revin peste câteva zile. Acum nu mai este decât o problemă de timp.

Ceva mai târziu, Raven îi aduse bijuteriile într-un fular pe care-l desfăcu pe marginea patului. Erau nişte obiecte necunoscute, mute, care nu-i inspirară Lellei decât un singur sentiment: uimire şi tulburare în faţa cinstei de care dăduseră dovadă oamenii care o găsiseră. Ar fi putut foarte bine să-şi însuşească această avere, spunându-i că fusese victima unui hoţ...

Bărbatul care-i oferise acest inel de logodnă era probabil foarte bogat. Cuvântul „soţ“ nu-i venea în mod firesc în minte când se gândea la el, când încerca să-şi imagineze intimitatea lor. Astăzi, el nu mai era decât un străin pentru ea.

Se simţi totuşi înduioşată în faţa micuţului medalion în formă de inimă. Era o bijuterie ieftină pe care o purtase probabil mult, fiindcă abia se mai vedea că fusese aurită. O deschise şi examină cele două fotografii îngălbenite de ani. înţelese instinctiv că acea adolescentă blondă, cu chipul fin, nasul acvilin şi gura cărnoasă era ea. Imaginea era cea a unei femei frumoase. Deci aşa arătase ea! Ce senzaţie stranie să se privească în fotografie şi să vadă o necunoscută...

Cine era ea? Cum era ea? Tandră, cinică? Sportivă

sau sofisticată? Ce fel de educaţie primise? Era credincioasă? Optimistă, anxioasă? Dinamică, leneşă, extravertită, rezervată? Ce loc ocupa în viaţa ei acest bărbat cu ochii căprui, cu o şuviţă blondă căzută pe frunte şi surâsul binevoitor? Era o persoană iubită pe care o pierduse? Sau poate soţul ei?

Nu. Bărbatul care-i dăruise un inel de logodnă atât de scump nu-i putuse oferi bagatela asta fără valoare. Soţul ei... Cu cine semăna el? îl iubea oare? Dar el o iubea? Mai trăia el încă?

Aceste întrebări fără răspuns nu-i dădeau pace. Sângele îi zvâcnea în tâmple. Lacrimi de frustrare începură să i se rostogolească pe obraji. Cu inima frântă, se gândea că avea poate copii care plângeau după mama lor, care o credeau moartă. Apoi o oboseală de nedescris o cuprinse şi adormi epuizată.

*
* *

în zilele următoare, făcu rând pe rând cunoştinţă cu alţi membri ai familiei Pană Roşie. Părinţii, Dawn şi Henry, demni şi rezervaţi, refuzând orice mulţumire, şi Luke, un băiat nepăsător care făcea probabil ravagii printre fetele din sat. Raven îi spuse că ea este infirmeiră în Albuqurque şi că-şi petrecea concediul în sat.

- Concediul? Ti-ai petrecut tot timpul la căpătâiul meu.

- Este meseria mea, Lella, şi o iubesc. îmi continuu studiile şi sper să devin medic într-o bună zi.

Lella încercă să-i surâdă.

- Atunci, poate că mi-ai putea explica de ce sunt atât de răguşită? Sunt sigură că înainte nu eram aşa.

-Ai o rană la gât. Coardele vocale au fost atinse. în locul tău nu m-aş plânge, spuse ea zâmbind. Multe femei te-ar invidia pentru vocea asta senzuală. Si eu aş fi prima.

Apoi, în timpul următoarelor zile, Lella dormi mult. Odihna, excelenta hrană indiană şi injecţiile îi redară încetul cu încetul forţele. în curând putu să stea la fereastră, să facă chiar câţiva paşi în jurul casei, sprijinindu-se de Raven.

Trupul ei părea să se vindece mai repede decât faţa. N-o mai durea aşa de mult când se mişca, dar pielea o „ţinea“ parcă atunci când vorbea sau mânca.

- Ai avut nişte răni profunde şi a trebuit să-ţi fac câteva puncte de sutură, îi explică doctorul Marshall. O să te simţi mai bine când o să-ţi scot firele.

De fiecare dată când îi îngrijea plăgile de pe faţă, el îi punea grijuliu la loc bandajele. Si se opuse categoric când ea vru să se vadă ca să judece cu proprii ei ochi situaţia.

- Pretind să-ţi păstrezi pansamentele. Aşteaptă să se aranjeze lucrurile.

Dar pe măsură ce se simţea mai bine, în mod natural cochetăria feminină îşi reintra în drepturi. Imediat ce va ieşi din starea de amnezie, îşi va regăsi soţul şi nu voia să se prezinte în faţa lui desfigurată.

într-o seară, se aşeză în aşa fel ca să-şi poată vedea imaginea în geam. Cu degete tremurătoare, trase leucoplastul şi desfăcu bandajul care-i înfăşura capul.

în clipa în care un ultim capăt de ţesătură o împiedica încă să se vadă, geamul, împins de un curent uşor de aer, se îndepărtă. Cu chipul eliberat, în bătaia unui vânt uşor, Lella păru să ezite o clipă. închise

pleoapele şi trase de cerceveaua de lemn care scârţâi. Apoi redeschise ochii.

înlemnită de oroare, îşi auzi strigătul disperat şi se prăbuşi leşinată.

Capitolul 2

- Lella, sunt foarte supărat pe tine că nu m-ai ascultat. Dacă ai mai fi aşteptat o săptămână, umflăturile şi cicatricele s-ar mai fi estompat.

Lella asculta cuvintele severe ale doctorului Marshall, dar nu le înţelegea. După şoc, căzuse într-o stare de totală apatie. De ce nu o lăsaseră să moară? împotriva amneziei se putea lupta, ca să-şi regăsească memoria, trecutul, familia. Dar acum, ce dorinţă mai putea avea să lupte cu faţa asta arsă, desfigurată de cicatrice? Să apară în faţa soţului ei sau a tânărului din medalion şi să citească în ochii lui oroarea... Nu mai era nimic... nimic altceva decât o păpuşă spartă, grotesc', fără nici un motiv ca să mai vrea să trăiască.

- A căzut în starea asta de prostraţie de aseară, se lamentă Raven. Nu mănâncă, nu vorbeşte. Totul s-a întâmplat din vina mea. Ar fi trebuit s-o supraveghez...

- N-ai nimic să-ţi reproşezi, Raven. Mai devreme sau mai târziu tot trebuia să afle. Dar mi-ar fi plăcut să fie mai puternică, pentru a putea suporta mai bine această încercare. Problema nu este însă
de nerezolvat şi ar fi trebuit să-i vorbesc mai de mult despre asta.

Cuprinse între palmele lui mari mâinile Lellei.

- Ascultă-mă bine, Lella. E adevărat că faţa ta e distrusă. Dar e ceva trecător. Nu vei rămâne aşa. Am un prieten specialist în chirurgie estetică, la Albuquerque. L-am văzut înfăptuind adevărate miracole. Am discutat cu el despre cazul tău.

Pentru prima dată o luminiţă de speranţă trecu prin ochii ei mari şi albaştri. Doctorul îşi dădu seama că ea îl

înţelesese.

- Chriurgie estetică? Da... şopti ea. Poate că altădată aş fi avut posibilitatea, dar acum...

- Tocmai de aceea nici nu ţi-am vorbit până acum despre asta. Fiindcă cere un sacrificiu care va fi dureros pentru tine. Doctorul Graves poate să te păsuiască până te întorci... în lumea ta. Dar nu putem evita cheltuielile pentru spitalizare, anestezie, bloc operator. Si atunci ne-am gândit să-ţi propunem să-ţi vinzi bijuteriile...

Lella simţi că speranţa renaşte în sufletul ei.

- Bijuteriile mele! Uitasem de ele! Da, da, vindeţi-le... în afară de verighetă. Si de medalion, care oricum nu e de valoare. Dar credeţi că...?

Deja se descurajse, dar doctorul Marshall se arătă atât de blând şi de răbdător cu ea încât sfârşi prin a o convinge.

*
* *

- A sosit ziua cea mare! o anunţă veselă Raven intrând în camera de spital cu un braţ de flori roşii şi galbene.

Lella se simţi mişcată de acest gest afectuos.

- Sunt splendide, dar nu trebuia...

- Sunt din partea întregului sat. Pentru trib tu ai devenit sora mea adoptivă. Si evenimentul care se pregăteşte merită un buchet frumos.

îmbrăcată într-o rochie uşoară de bumbac pe care i-o împrumutase Raven, Lella pândea de o oră zgomotele înăbuşite, vocile infirmierelor de pe culoar, zdrăngănitul cărucioarelor. Toate speranţele şi toate neliniştile din ultimele săptămâni îi treceau cu repeziciune prin minte.

- Raven, mi-e frică...

- Bineînţeles, îi spuse tânăra indiancă venind să se aşeze lângă ea pentru a-i putea cuprinde mâinile într-ale ei. Nu în fiecare zi o femeie are ocazia să-şi descopere *noua* ei faţă.

Ochii Lellei întârziară pe brăţara de identificare pe care i-o prinseseră de încheietură. Lella Smith. Un nume de împrumut. Pentru un chip de împrumut. Nici rochia pe care o purta nu-i aparţinea... Viaţa ei se rezuma la aceste ultime săptămâni. După ce se ocupase cu vânzarea bijuteriilor ei, doctorul Marshall o prezentase doctorului Edmund Graves. Chirurgul o examinase îndelung, apoi declarase că ar putea face ceva. O prevenise însă că va fi un lung şir de operaţii dureroase. Dar ea acceptase. Durerea fizică n-o mai speria.

Sub efectul analgezicelor şi tranchilizantelor, mintea ei rămăsese înceţoşată şi trupul trecea ca prin vis. Raven o instalase în apartamentul ei. De unde scosese toate oglinzile.

- în prima perioadă, chirurgia estetică va da impresia că lucrurile s-au agravat şi mai mult. Până când operaţiile nu se vor cicatriza, vei avea înfăţişarea unui boxer după meci. Dar stai liniştită, totul se va aranja, o asigurase doctorul Graves.

Lellei îi era prea teamă ca să-şi mai scoată pansamentele fine care îi acopereau faţa. Ieri revenise la spital pentru un ultim examen. Si acum, cu inima strânsă, aştepta verdictul final. îi era îngrozitor de frică să-şi descopere *noul chip.* Ar fi avut chef să se întoarcă în apartamentul lui Raven şi să se ascundă acolo până la sfârşitul zilelor ei.

în afară de migrene, violente şi persistente, starea ei

generală se ameliorase mult. îşi recăpătase pe deplin puterile. Dar memoria continua să-i joace feste. Câteodată, în visurile ei, credea că recunoaşte o imagine vag familiară, ca şi cum un fragment din trecutul ei venea să-i atingă cu o aripă uşoară conştiinţa... apoi dispărea imediat ce încerca să-l reţină.

- Nu te încăpăţâna, o sfătuia doctorul Marshall. Te afli încă sub efectul medicamentelor. Fii răbdătoare, Lella.

Lella o privi pe Raven care o ţinea şi acum de mână. Fără prietenia ei n-ar fi putut îndura acest chin fără sfârşit. Dar tânăra infirmieră se arătase tare ca stânca.

- N-o să-ţi pot niciodată mulţumi îndeajuns, Raven. Mi-ai deschis casa ta, inima ta, fără să mă cunoşti măcar... Ce ştii tu? Poate că sunt o hoaţă, o ucigaşă.

Raven izbucni în râs.

- Fii serioasă, Lella! Si nu-mi mai mulţumi atâta. Ti-am zis că eşti sora mea adoptivă. Mai degrabă, hai să ne gândim la un nume cu adevărat indian.

- Lella Care-nu-ştie-cine-este?

în acel moment uşa se deschise şi Lella tresări. Din nou teama îi strângea inima ca într-o gheară. Doctorul Edmund Graves intră, escortat de domnişoara Alexander, infirmiera. Cu chipul destins, chirurgul consultă fişa prinsă de marginea patului cu o clemă. Era un bărbat mic de statură, cu părul grizonat şi un surâs binevoitor.

- Toate rezultatele analizelor sunt satisfăcătoare. Eşti pregătită să-ţi vezi noul chip?

Lella se aşează în faţa mesei pe care se găsea o lampă cu suportul flexibil, pe care infirmiera o îndreptă

direct spre faţa ei. Doctorul Graven se aşează, se aplecă, scoase pansamentul fin şi-şi examină opera cu un aer critic, întorcând bărbia Lellei într-o parte, apoi în cealaltă. în sfârşit, se ridică şi se plesni cu ambele mâni peste genunchi cu un aer satisfăcut.

- Nu e rău. Nu e deloc rău, aş putea zice.

- Nu e rău...?

Chriurgul zâmbi.

- A sosit timpul să judeci singură rezultatul, dar trebuie mai întâi să-ţi dau câteva explicaţii. O să vezi mai multe cicatrice roz. Se vor estompa încetul cu încetul, în cursul următoarelor luni. Până atunci, un machiaj discret le va masca. Si mai important este că va trebui să te obişnuieşti să fii altcineva. A trebuit să-ţi restructurez oasele nasului şi ale pometilor, care au fost zdrobite. Acest lucru ţi-a schimbat considerabil trăsăturile. Dar cred că nu vei fi prea dezamăgită, încheie el încrezător.

La un semn discret pe care-l făcu infirmierei, aceasta puse o oglindă între degetele îngheţate ale Lellei. Tăcerea se instală, grea şi încordată. Lella se uită rând pe rând la feţele zâmbitoare ale persoanelor care o înconjurau. A domnişoarei Alexander, a doctorului Graves, a lui Raven... *Nu pot,* gândi ea disperată. *Nu pot să mă privesc.*

După toate aceste săptămâni de suspans, de speranţă, răspunsul se afla în mâinile ei şi ea nu găsea curajul să-l înfrunte. Era ridicol!

Ghicind lupta din sufletul ei, Raven îi cuprinse mâna şi conduse încet oglinda în faţa ochilor ei.

Toţi îşi ţineau respiraţia. Lella scruta chipul străin

care o privea. Ochii albaştri, părul blond erau aidoma celor din micuţa fotografie. Dar asemănarea se oprea aici. Trăsăturile nu mai erau aceleaşi. Cei care o cunoscuseră o vor mai recunoaşte oare? Categoric nu! Devenise o *altă femeie!*

După acest prim şoc, se simţi extraordinar de uşurată. Sigur, se vedeau cicatricele roz despre care pomenise doctorul. Dar avea în sfârşit o figură omenească! Mai mult chiar... fără a fi de o frumuseţe extraordinară, era chiar foarte plăcută. Lella nu-şi mai revenea. Nu mai era desfigurată... Nu... Era chiar... frumoasă. Nu. Si cel mai bine era că...

Ridică spre chirurg ochii plini de lacrimi.

- Doctorul Marshall avea dreptate. Aţi făcut un miracol. Vă mulţumesc.

Doctorul Marshall îşi făcu apariţia chiar în acel moment, cu un surâs larg pe faţă.

- Regret că am ratat evenimentul, dar toată lumea pare satisfăcută.

- Important este avizul pacientei noastre!

- Oh, da, spuse Lella. Sunt satisfăcută. Fericită. Si recunoscătoare. Nici nu poţi şti cât de mult!

Nebună de bucurie, sări de gâtul doctorului Marshall, căruia păru să-i facă plăcere dar să-l şi pună în încurcătură.

- Ei, eu te-am operat! protestă doctorul Graves.

Lella îl sărută imediat şi pe el.

- Pentru a sărbători evenimentul, îi permiteţi unui biet celibatar să vă invite pe amândouă la cină?

Glenn Marshall se adresa Lellei şi lui Raven, ai cărei ochi începură să strălucească.

- Formidabil! Ce zici, Lella?

Lella clătină din cap. îi era teamă să apară după atâta timp în lume. Dar trebuia mai devreme sau mai târziu să se readapateze la viaţa normală, să regăsească realitatea, pe ceilalţi, lumea...
Fiindcă lumea continua să existe chiar dacă ea nu ştia cine este. Dar va şti oare vreodată? Va reuşi să sfâşie cortina care o despărţea de ea însăşi, cea adevărată? Ce tragedie îngrozitoare o smulsese de lângă soţul ei şi o azvârlise, pe jumătate moartă, în acest deşert?

După-amiază, Raven scoase oglinzile din ascunzătoarea lor şi Lella putu să-şi studieze pe îndelete noul chip. Forma pleoapelor o intriga. Puţin oblice, ele dădeau privirii ei un fel de mister oriental, care se potrivea de minune cu senzualitatea vocii sale puţin răguşite.

Pentru seară, Raven îi împrumută una din cele mai frumoase rochii pe care le avea.

- Mă faci să mă simt ca un parazit...

- Nu fi proastă, îţi vine mai bine ca mie.

Era o rochie splendidă, o combinaţie de negru şi alb, care-i lăsa dezgoliţi frumoşii ei umeri pe care se revărsau buclele părului de culoarea aurului. Rochia se mula ca o mănuşă pe trupul ei cu forme ispititoare.

- în ziua când îmi voi regăsi soţul, o să-i cer să-ţi ofere o garderobă completă.

- De acord, dar până atunci ia tot ceea ce-ţi trebuie. E un adevărat noroc că avem aceeaşi talie!

Când Glenn Marshall sosi, o privi pe Lella cu gura căscată. Ceea ce o încântă pe Lella. îi oferea lucrul de care avea cea mai mare nevoie: se simţea în sfârşit

femeie, pentru prima oară de la începutul acestui coşmar.

Fără îndoială că, din cauza medicamentelor, această seară avu în ea ceva ireal. Raven flecărea veselă şi Glenn Marshall era foarte expansiv. Dar Lella, tăcută, încerca să înţeleagă senzaţiile care o sfâşiau. Totul era ciudat, dar totodată şi familiar. Era uimită că ştie să se servească instinctiv de tacâmul potrivit, că recunoaşte toate felurile servite. Dar erau prea mulţi oameni, prea mult zgomot. Mai târziu, luminile firmelor, ale farurilor de la maşini o speriară. Glenn le duse să-şi termine seara într-un loc mai liniştit, cu o lumină difuză, unde ea se simţi imediat mai în largul ei. Când el îi comandă un cocteil de fructe, ea nici nu-şi dădu seama fiindcă întreaga ei atenţie se concentrase asupra pianistului.

Muzica o tulbura, ca şi cum o voce o chema irezistibil. Avea impresia că ştie toate melodiile pe care le cânta bărbatul, că aude dinainte toate notele care urmau. Vocile lui Raven şi Glenn îi ajungeau la urechi ca de la mare distanţă şi ea căzu într-un fel de transă hipnotică.

Bărbatul părăsi pianul. Zgomotele de la bar nu mai ajungeau la urechile Lellei. Absenţa muzicii, o sufoca de parcă îi lipsea aerul. Instrumentul trebuia să continue să-i vorbească. Atunci se ridică la fel ca o somnambulă şi se aşeză în faţa pianului, privin- du-l ca pe un vechi prieten regăsit. îşi privi mâinile mângâind cu dragoste clapele. Muzica se făcu auzită, fără ca ea să-şi fi dat măcar seama. Un vid imens o copleşi, ca şi cum o parte din ea însăşi fusese prea mult timp nesatisfăcută. Degetele ei zburau acum pe clape, interpretând melodii

pe care se părea că le ştiau, improvizând. O melodie după alta... şi în curând simţi nevoia să cânte. Vocea ei răguşită îi era străină, dar sunetele, cuvintele se năşteau direct din sufletul ei.

Dar, brusc, realitatea îşi reintră în drepturi. Oamenii se apropiaseră, Raven şi doctorul Marshall se aflau chiar lângă ea şi pianistul o privea ciudat. Se ridică speriată, fără să ştie ce o făcuse să procedeze astfel.

- îmi... îmi pare rău.

Dar pianistul îi atinse umărul.

- Ei, dar nu vă opriţi! De unde veniţi? Credeam că-i cunosc pe toţi profesioniştii din zonă.

- Profesionişti! repetă ea cu o voce speriată.

- Haideţi, nu-mi spuneţi mie poveşti! spuse bărbatul râzând. Nu sunteţi o amatoare, dacă aveţi un asemenea repertoriu. Nu cumva aţi cântat la New Orleans, de exemplu?

- Hmm... nu.

- E ciudat, fiindcă am auzit odată o fată care avea acelaşi stil. Făcea parte dintr-o orchestră de jazz clasic. întâlneşti rar o femeie într-un astfel de grup... Aşteptaţi, îmi amintesc... Era dirijat de un tânăr trompetist...

Fu ca o explozie. Sala începu să se învârtească în jurul ei. Aerul îi lipsea.

- Vă rog... să mă scuzaţi, şopti ea.

Se refugie la toaletă şi-şi căută pe pipăite medicamentele. După ce înghiţi două comprimate, se aşeză pe banchetă, cu faţa ascunsă în mâini. Aşa o găsi Raven.

- Lella, nu te simţi bine?

- Oh, doar una din migrenele mele. O să-mi treacă.

- înţeleg că eşti tulburată. Probabil că ai avut un şoc descoperind că eşti pianistă. Si ce pianistă! adăugă prietena ei cu un respect plin de încântare. Poate că ai fost la New Orleans?

- Nu ştiu, Raven... Nu ştiu nimic. E ca şi cum aş lovi cu pumnii într-o uşă închisă din capul meu.

Mai târziu, complet epuizată, urcă în maşină între Raven şi Glenn Marshall.

- Cred că în seara asta am făcut un pas mare spre însănătoşirea ta, Lella. Nu te forţa, amintirile vor reveni de la sine.

Dar ea se simţea mai deprimată, mai derutată ca de obicei. Când ieşi din maşină îi veni ameţeală. Gâfâia şi se împleticea. Doctorul o ridică în braţele lui puternice.

Simţi că o aşeza pe pat şi gemu de durere. Sângele îi zvâcnea cu putere în tâmple şi capul o durea îngrozitor. Simţi acul înfigându-i-se în braţ. Apoi văzu chipul lui Glenn Marshall aplecat deasupra ei.

- De ce am migrenele astea? şopti ea. Parcă niciodată nu m-a durut capul atât de rău ca acum.

- Nu ştiu exact. Poate ca urmare a traumatismului suferit, a faptului că eşti atât de slăbită... Se pare că experienţa pe care ai trăit-o în seara asta te-a pus la grea încercare.

- Da. A fost... îngrozitor. Eram o altă femeie. Nu am făcut nici un efort conştient ca să cânt.. Nici măcar nu ştiam...

- Dar eşti muziciană, şi încă o foarte bună muziciană. Subconştientul tău a lăsat să treacă o informaţie şi ăsta e un semn pozitiv.

- Nu ştiu... în unele momente mă întreb dacă vreau

cu adevărat ca toate aceste porţi să se deschidă. Mi-e teamă. Teamă... ca şi cum există ceva de care ar trebui să mă tem. Mă simţeam bine la pian dar în acelaşi timp exista teama... la... la ideea că urma să intru într-un tunel întunecos, singură, şi că nu voiam să fac asta...

Sub acţiunea sedativelor, pleoapele i se îngreunară. Vocea gravă a lui Glenn Marshall, puterea mâini mari care o ţinea prizonieră pe a ei îi dădeau un sentiment de siguranţă. îl auzi ca prin vis spunându-i lui Raven, care era de gardă la spital în acea seară, că putea să plece. Apoi, cu o blândeţe surprinzătoare la un uriaş neîndemânatic ca el, îi scoase pantofii şi o acoperi cu grijă cu o cuvertură. Lella adormi cu sentimentul că el o privea. Abia simţi că o sărutase pe frunte, dar o emoţie plăcută i se răspândi în tot trupul. Avea impresia că pluteşte între două lumi. Un trecut necunoscut şi un viitor nesigur. Dar prezentul depindea de acest bărbat voinic şi blând care o sărutase.

*
* *

Se trezi tresărind. Raven o striga şi o zgâlţâia. Ea se ridică în capul oaselor, cuprinsă de un tremur nervos.

- Lella, nu a fost decât un vis urât. Te-am auzit ţipând.

-Jimmy... şopti ea cu ochii plini de lacrimi.

Raven îşi aplecă spre ea capul, cu o expresie îngrijorată şi curioasă.

-Jimmy... cine e Jimmy?

- Fotografia din medalion! Tânărul... este Jimmy.

- Eşti sigură?

- Nu am fost niciodată mai sigură de ceva. Tocmai l-am văzut la fel de limpede cum te văd pe tine. Mergeam

unul alături de celălalt pe un câmp. Era primăvară. Era plin de flori sălbatice. El mă ţinea de mână. I-am pronunţat numele: Jimmy. El m-a privit şi mi-a surâs. Dar pe urmă mi-a lăsat mâna şi s-a îndepărtat de mine. Am fugit după el, l-am strigat, dar el continua să se îndepărteze din ce în ce mai repede. Eu strigam după el să mă aştepte...

începuse să plângă în hohote. Raven îi înconjură umerii cu braţul şi o mângâie pe păr.

- îţi mai aminteşti şi altceva?

Lella se linişti. începu să-şi scruteze memoria. Era extrem de încordată. Apoi un cuvânt îi trecu prin minte cu viteza fulgerului.

- Millerdale! Era scris pe staţia de autobuz. Era însă... cam şters. Câmpul se afla la marginea unui orăşel. Si era o staţie. Una din gheretele acelea galben cu maro pe care le găseşti pe drumurile de ţară.

-Aceste două nume au o mare importanţă pentru tine, Lella. Cel al bărbatului din medalion şi cel al satului. Reprezintă secretul identităţii tale, Lella.

- Oh, da, sunt sigură de asta! Sunt sigură că pe mine m-a auzit cântând la New Orleans pianistul de aseară... Si că şeful formaţiei, tânărul trompetist... Oh, Raven, am impresia că totul capătă o formă. De aceea eram atât de speriată. Jazz-ul, trompetistul, pianul, totul este atât de aproape de mine... Si visul ăsta a adus totul la suprafaţă. Tânărul trompetist e Jimmy. Eram foarte tineri la Millerdale. Adolescenţa... Dar poate că mai târziu am format un grup la New Orleans?

Raven clătină cu gravitate din cap.

- S-ar zice că ai găsit cheia pe care o căutai. Cel mai

bine ar fi să vorbeşti cu doctorul Glenn.

* * *

Când Lella îi telefonă medicului, acesta o invită imediat la cabinetul lui. Se aşezară împreună pe canapea şi Glenn o ţinu tot timpul de mână când ea îi povesti visul. O expresie ciudată îi voala privirea.

- Lella, în aceste ultime săptămâni, m-am ataşat foarte mult de tine. Cred că ştii asta. Dintr-un punct de vedere egoist, aş fi dorit aproape să rămâi Lella Smith şi să te pot păstra lângă mine. Dar sunt foarte fericit că ieşi din amnezie. Când o să-ţi regăseşti în întregime trecutul, o să vedem ce ne rezervă viitorul.

Avea un surâs trist şi, spontan, Lella se lipi de el. Si asta o făcu să se simtă în siguranţă.

- Glenn, trebuie să mă duc în orăşelul acela. Sunt sigură că acolo o să mă întâlnesc cu trecutul meu.

- Să încercăm să-l localizăm.

Telefon' imediat la informaţii şi află de un orăşel cu numele de Millerdale, în Louisiana.

- Acolo e! Sunt sigură de asta! exclamă ea.

- Oricum merită să verifici. Eu am munca mea şi nu te pot însoţi. Dar se poate la fel de bine să fie o pistă falsă. Pregăteşte-te şi pentru o decepţie. Si, mai ales în acest caz, telefonează-mi.

Nu exista un zbor direct spre Millerdale fiindcă era un oraş prea mic. Lella ateriză în cel mai apropiat oraş mare şi închirie o maşină.

La marginea oraşului, inima începu să-i bată nebuneşte. Mâinile i se umerizră pe volan când viră pe strada principală. Casele erau în ochii ei ca nişte siluete

învăluite în ceaţă, destul de greu de identificat.

Farmacia Thompson, fierăria Fred Boudreauz, magazinul de îmbrăcăminte Marcie Alenon, băcănia J.C. Penney. Repera fiecare nume, pronunţându-l cu voce tare, căutându-l în gândurile ei confuze pentru a încerca să prindă un fir şi să descurce astfel iţele întregii istorii.

- Pe strada asta! decise ea brusc, fără să ştie de ce.

Era un cartier destul de sărac. Atenţia îi fu atrasă de o căsuţă mică, albă, care părea părăsită. Se opri. Uşa de la intrare atârna în balamalele ruginite. Zugrăveala se coşcovise de mult timp. Oblonul unei ferestre abia mai stătea agăţat într-un cui.

Otricicletă veche de copil era sprijinită de gardul ruginit. Lella intră, luă de pe jos o jucărie şi o aruncă în curte, în mijlocul ierburilor înalte. Privi casa, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi.

Stia cine era.

Se născuse în acea casă.

Se numea Lella Parker.

Capitolul 3

Amintirile îi reveniră asemeni unui torent care a rupt digurile. Năucită, Lella nu mai putea da înapoi. Trebuia să retrăiască totul, orele fericite când se îndrăgostise de Jimmy LaCross, eroul copilăriei ei; şi orele negre, şi accidentul, furtuna din deşertul Arizonei. Ralph. Oh, Ralph! El singur era mai presus de toate celelalte amintiri... Verigheta părea acum că-i arde degetul. Da, totul era acolo. Copilăria ei, muzica, cei doi bărbaţi din viaţa ei. Trebuia să facă faţă şi să accepte. Fiindcă aceasta era ea.

Dar adevărata identitate a Lellei Parker era muzica. Muzica îi marcase toate orele existenţei.

I se păru că mai aude încă vocea părinţilor ei, Martha şi William Parker. Ruinat de marea criză, tatăl ei nu-şi mai revenise niciodată în urma acestei încercări. Era folosit la diverse munci în împrejurimi, cam la tot ce putea face un bărbat fără studii şi fără ambiţie. Dar unchiul ei, Daniel Webster Le Deux, pastor evanghelic, avusese cea mai mare influenţă asupra vieţii ei. Revedea silueta lui înaltă, într-o pelerină lungă, neagră, şi pălăria lui cu boruri largi, îl mai auzea încă ţinând predici mulţimii cu vocea lui de tenor. O lua cu el pe Lella în misiunile lui din Sud şi acolo, deşi era încă o fetiţă, începuse să cânte în public, captivând deja auditoriul de fiecare dată când intona cântecele bisericeşti. Când nu călătorea, unchiul ei predica într-o mică biserică aflată la ieşirea din oraş. îşi oferise luxul de a poseda un pian. Dându-şi repede seama că fetiţa avea ritmul în sânge şi o ureche muzicală perfectă, îşi propusese să se ocupe de educaţia ei muzicală. Lucru

pe care-l îndeplinise cu seriozitatea lui obişnuită.

Amintirea acestor scene din copilărie îi sfâşia inima tinerei femei. Exact în spatele casei locuia o familie de negri, familia Washington. Oare nu avuseseră asupra ei o influenţă la fel de mare ca şi unchiul ei? Tatăl, Willard Washington, era un cântăreţ de blues destul de cunoscut şi micuţa Lella, fascinată, stând aşezată în faţa porţii lor, îl asculta lansând în noapte strigătul tulburător al acestor arii melancolice, sau vorbind despre mari muzicieni pe care-i cunoscuse personal la New Orleans: Bunk Johnson, Alphonse Picov, Louis Armstrong, Berney Bigard. Poseda o incredibilă colecţie de discuri şi, la el acasă, timp de ore întregi, Lella îşi desfăta urechile cu jazz-ul clasic, interpretat de Blind Lemon Jefferson, Huddie Ledbette, T-Bone Walker, B.B. King... şi mai ales, mai ales Bessie Smith. Oh! Mai avea şi primele înregistrări ale lui Jelly Roll Morton, King Oliver, Bix Beiderbecke, Duke Ellington!...

Si în curând, când unchiul ei era absent, Lella începu să facă improvizaţii de jazz la pianul din biserică şi să cânte în gura mare încercând să imite inflexiunile vocii lui Bessie Smith...

La şcoală o avea ca profesoară de muzică pe domnişoara Andrews. Talentul micuţei Lella nu putea trece neobservat, aşa că fu chemată să se producă la toate serbările din împrejurimi.

Apoi, în anul trei de colegiu, avusese loc marea cotitură din viaţa ei. După acel an, Lella Parker nu mai fu niciodată aceeaşi. îşi dăruise inima lui Jimmy LaCross. înalt, musculos, cu surâsul lui irezistibil şi şuviţa blondă căzută pe frunte, Jimmy era cel mai frumos băiat de la

colegiul din Millerdale. Dar era mult mai mare decât ea şi la fel de inaccesibil ca un star de la Hollywood. Lella îşi făcuse ei însăşi o promisiune: să-l venereze în cel mai mare secret pe seducătorul Jimmy LaCross.

Dar Jimmy avea un punct comun cu Lella: muzica. Si el era un superdotat, un trompetist minune şi alchimia jazz-ului fu destul de puternică pentru a-i apropia. Familia LaCross nu era mai bogată decât familia Parker. Jimmy cânta la toate balurile de sâmbătă seara. Si băga toţi banii pe care-i câştiga cu trompeta în iubitul lui Chevrolet. Lella îşi amintea cu o strângere de inimă de o scenă familiară în Millerdale: Jimmy LaCross urcând strada principală la volanul Chevrolet-ului său, cu o droaie de fete extaziate înghesuite pe banchetele maşinii.

Tânărul trompetist nu era numai mândria grupului de jazz al şcolii. Jimmy era speranţa muzicală a regiunii, aşa că fu selecţionat să participe la un concurs de stat, sperându-se ca sublima lui interpretare a *Carnavalului la Veneţia* să-i aducă premiul întâi.

Dar îi trebuia o pianistă care să-i acompanieze partea de solo şi atunci numele Lellei fu imediat pronunţat. Când domnişoara Andrews venise să-i anunţe, în mijlocul cursului de engleză, că va repeta cu Jimmy LaCross, crezuse că va leşina. Sau chiar că va muri, fiindcă i se oferea un loc în paradis.

în recreaţii, Lella preferase întotdeauna gamele în locul jocurilor. Directorul şcolii îi pusese la dispoziţie pianul din auditoriu. Acolo trebuia să-l întâlnească pe stăpânul visurilor ei, la sfârşitul cursurilor. Crispată, simţind că i se face greaţă din cauza emoţiei, ajunse cu

un sfert de oră înainte.

Pentru a-şi uita frica, lăsă degetele să-i fugă pe clape. După câteva piese clasice ca să se încălzească, execută în joacă cu mâna stângă ceva în ritm de boogie-woogie. Apoi mâna ei dreaptă începu să improvizeze. Si atunci Lella uită de tot ce-o înconjura. Termină printr-un acord în arpegii de o mare complexitate, în care devenise specialistă. Nişte aplauze o readuseră la realitate şi-şi întoarse capul tresărind. Jimmy LaCross se afla acolo, surâzător, superb, cu trompeta sub braţ.

- Splendid! Scoţi un adevărat uragan din cutia asta, fetiţo!

Pe Lella o trecu un fior, dar rămase mută. Nu putea decât să
se uite la el cu nişte ochi mari şi timizi, gândind: Nu sunt o fetiţă, Jimmy. Am paisprezece ani şi te iubesc ca şi cum aş fi femeie.

Dar el avea optsprezece ani. O prăpastie de netrecut la această vârstă. în ochii Lellei, el era plin de experienţă, sigur pe sine. Era un adevărat bărbat.

- N-aş fi crezut că o fată poate cânta astfel jazz. Unde ai învăţat?

Ea căută cu disperare un cuvânt spiritual, dar nimic nu-i veni în minte. Auzindu-se singură cum răspunde, fu sigură că va părea întotdeauna o idioată în ochii lui.

- La... la biserică.

El zâmbi în colţul gurii, într-un fel care o făcu praf.

- Se cântă o astfel de muzică acolo? O să devin şi eu practicant al acelui cult!

- Nu...nu, îngăimă ea. Vreau să zic că unchiul meu...

e pastor acolo. Am... învăţat jazz ascultând discuri.

- Atunci probabil că ai ascultat discuri foarte bune! spuse el pe un ton plin de apreciere. Va trebui să vii la mine acasă într-o zi, fiindcă am şi eu destule. Băieţii de vârsta mea nu înţeleg deloc jazz-ul. Poate că vorbim aceeaşi limbă, fetiţo.

La această propunere nesperată, ea îl iertă cu uşurinţă pentru „fetiţo“. Timp de o oră repetară *Carnaval la Veneţia.* Apoi Jimmy îşi şterse trompeta şi spuse cu nepăsare:

- Pariez că nu cunoşti *Indiana.*

- Iar eu pariez contrariul! îmi dai ritmul?

El bătu măsura cu vârful piciorului şi Lella cântă introducerea. Fu experienţa cea mai exaltantă din tânăra ei viaţă. Jimmy şi ea vorbeau într-adevăr aceeaşi limbă, întâlnindu-se pe aceeaşi lungime de undă în inspiraţie şi creaţiile lor. Terminară într-o apoteoză, Jimmy acompaniind-o într-un ritm îndrăcit. Apoi el lăsă jos trompeta şi, râzând ca un nebun, o strânse pe Lella în braţe de-i trosniră oasele.

- Ah, puştoaico! Când te-am văzut cu codiţele astea, cu pistruii şi pantofii fără toc, m-am gândit „ce ghinion“! Dar tu eşti o adevărată gură de aer proaspăt! îmi placi, fetiţo!

Punându-şi tot sufletul în imenşii ochi albaştri, Lella şi-ar fi dorit să îndrăznească să-i spună cât de mult îl iubeşte. Dar o fetiţă dintr-a treia nu-i spune aşa ceva unui băiat din ultima clasă.

Acel an fu cel mai frumos din copilăria ei cenuşie, petrecută într-un orăşel cenuşiu. Dragostea ei pentru Jimmy LaCross îi transforma viaţa.

Deveniră prieteni. Jimmy o trata cu un fel de amabilitate amuzată, ca un frate mai mare, şi-i spunea în continuare „fetiţo“. Interpretarea lui la *Carnaval la Veneţia* îi aduse premiul întâi. îşi sărbătoriră succesul cu hamburgeri şi milkshake. Repetau împreună imediat ce pianul din auditoriu era liber şi se produseră de mai multe ori împreună în public. Jimmy considera că ceilalţi pianişti nu erau buni decât să acompanieze corala de duminică şi că doar Lella avea acelaşi simţ al jazz-ului ca el.

Dar nu-i arăta şi un altfel de interes. Si Lella detesta fetele cu picioare lungi şi ochii rimelaţi care se înghesuiau în maşina lui decapotabilă. Se simţea bolnavă de gelozie. Dar când Jimmy improviza cu ea, el îi aparţinea cu adevărat. Inima i se umplea de dragoste, gata să explodeze.

Câteodată, când nu era ocupat să-şi dichisească maşina sau să iasă în compania admiratoarelor sale, el o căuta şi, după-amiezi întregi, ascultau discuri, discutau, analizau stilul artiştilor.

într-o zi frumoasă de primăvară, el o duse într-o pădurice de la marginea orăşelului lor.

-Te fac un tur până în luminiş? Am ceva să-ţi spun.

Urmară cărarea de-a curmezişul pădurii şi sosiră într-o
poieniţă înflorită, pe unde curgea un pârâu cu ape limpezi. Se lungiră pe iarbă, privind norii albicioşi care păreau agăţaţi de cerul senin. Era unul din acele momente binecuvântate pe care Lella îl va păstra pentru totdeauna în inima ei.

-Veneam aici cu bicicleta când eram puşti, şi căutam

raci pe sub stânci. Vrei să ne bălăcim puţin?

îşi suflecă blugii până la genunchi şi coborâră taluzul râzând. Lella îşi ridică poalele rochiei şi se aventură în apă.

- Ştii că ai început să ai picioare frumoase, fetiţo? O să fii al dracului de frumoasă într-un an sau doi.

Inima Lellei începu să bată nebuneşte. O ciudată dar plăcută dorinţă o cuprinse. Se simţea încurcată, dar în acelaşi timp şi fericită că el îi privise picioarele în acest fel. Deci n-o mai trata ca pe un copil. Instinctiv, ştiu că trezise în el dorinţa unui bărbat şi se simţea puţin speriată. Ce să facă dacă o s-o sărute? Ceea ce cunoştea ea despre sexualitate era mai degrabă vag şi-i era mai frică de propria ei ignoranţă decât de ceea ce i-ar fi putut face Jimmy.

Apoi, ca şi cum şi-ar fi reamintit brusc că ea nu avea decât paisprezece ani, Jimmy luă o piatră şi o aruncă în apă.

- Bun, ceea ce voiam să-ţi spun e că n-o să ne mai vedem.

Bucuria îi pieri ca alungată de un suflu îngheţat.

- De ce?

- Luna viitoare o să-mi iau bac-ul şi o să părăsesc gaura asta. Stii ca nu m-am înţeles niciodată bine cu părinţii mei. Tatăl meu n-a putut suferi niciodată muzica. Toată viaţa lui a rămas muncitor în garajul lui Joe şi crede că îmi dau aere de superioritate fiindcă vreau să fac altceva. Fratele meu Ralph îl detestă şi mai mult decât mine. Poate şi pentru faptul că este tatăl lui vitreg.

- Nu ştiam că ai un frate.

-Pe jumătate. Tatăl lui a murit. Mama mea s-a recăsătorit. Ralph e mai mare cu zece ani decât mine. A rămas cu noi câţiva ani şi a plecat în lume când eu eram încă mic. Ca să lucreze în petrol. Si a reuşit... îl veneram... „Ascultă, puştiule, îmi spunea el. Imediat ce vei ajunge destul de mare ca să-ţi cumperi un bilet de autobuz, scapă din această gaură de şoareci. Nu ai un viitor aici“. îmi scrie rar dar regulat. Mi-a oferit un loc în compania lui. Dar eu am alte planuri. Mă urc la volanul Chevrolet-ului meu şi mă duc la New Orleans. La început o să găsesc câte ceva de lucru, pe ici pe colo înlocuind pe câte cineva... Dar într-o zi o să am propria mea orchestră şi o să mă instalez în Bourbon Street. O să vezi, o să înregistrez discuri. O să devin la fel de celebru ca Al Hirt sau Pete Funtain.

Lella abia îşi stăpânea lacrimile.

-Eu... eu cred că o să-mi lipseşti.

-Da, ne distram bine împreună. Eşti o pianistă grozavă şi ai mult talent, Lella. Nu rămâne în oraşul ăsta mizerabil. Imediat ce o să-ţi iei bac-ul, fă ca mine... Bun, am ceva pentru tine ca să-ţi mulţumesc că m-ai ajutat să repet, continuă el pe un ton posomorât, scoţând un pacheţel din buzunar.

Lella îl deschise cu degete tremurătoare. în interiorul cutiuţei de carton găsi un medalion înfăşurat într-o hârtie mătăsoasă.

Lividă la faţă, Lella se lupta cu curaj ca să nu izbucnească în hohote de plâns.

-îţi mulţumesc, Jimmy, şopti ea. O să-l păstrez toată viaţa.

îşi muşcă buzele şi-şi adună tot curajul ca să

adauge:

- Fotografiile de la şcoală, ştii tu, acelea foarte mici? Mai ai una? Aş putea s-o pun înăuntru...

Aşa ajunsese fotografia lui Jimmy în medalion. Mai târziu o pusese şi pe a ei.

Fidel cuvântului său, Jimmy plecă fără să-şi ia rămas-bun. Bijuteria ieftină nu părăsise niciodată gâtul Lellei. Jimmy LaCross, prima, singura ei dragoste, lăsase un gol în inima ei, un gol pe care nimeni nu-l putea umple. în timpul studiilor secundare, fu o elevă liniştită, studioasă. Cel mai bun prieten al ei era pianul. Cu ajutorul domnişoarei Andrews şi al directorului colegiului, ea obţinu o bursă pentru Scoala normală de muzică. Fapt ce depăşea cu mult ceea ce William Parker, în visurile lui cele mai îndrăzneţe, îşi imaginase pentru fata lui.

Nu va putea niciodată uita emoţionanta imagine a tatălui şi mamei ei în staţia de autobuz de la Millerdale, în ziua când plecase la internat. Tatăl ei devenise un omuleţ cu părul argintiu şi umerii încovoiaţi. Era marcat de toate înfrângerile vieţii lui, dar ochii îi străluceau de mândrie. Mama ei, grăsuţă, puţin speriată, îşi ştergea ochii cu o batistă brodată.

înainte ca Lella să-şi fi terminat studiile, amândoi părinţii ei muriseră. Tatăl ei fusese victima unui accident de muncă; mama ei se stinsese după câteva luni, în timpul unei crize de diabet.

După înmormântarea mamei sale, Lella rămase mult timp în faţa mormântului, în micul cimitir din Millerdale. Nu mai avea nici un motiv să revină în orăşelul ei natal. în afara câtorva obiecte personale, părinţii ei nu-i lăsaseră nimic. Chiar şi casa lor era închiriată.

Iar Lella avea alte planuri. Planuri pe care şi le făcuse într-o zi de primăvară, o zi petrecută în compania lui Jimmy LaCross într-o poieniţă plină cu flori, pe malul unui pârâu.

Sapte ani trecuseră de atunci. Lella se schimbase. în oraşul mare în care-şi făcuse studiile, îşi pierduse stângăciile de „provincială“. Se simţea sigură pe ea şi mai încrezătoare ca niciodată în talentul ei muzical, acum consolidat de tehnică şi teorie.

în timpul acestor şapte ani, nu intrase niciodată în legătură cu Jimmy LaCross. Nici măcar o carte poştală, nici de o parte nici de cealaltă. Probabil că el nici nu-şi mai amintea de şcolăriţa cu codiţe care-l acompaniase la pian. La Millerdale, în timpul înmormântării mamei ei, aflase că el era într-adevăr pe cale să-şi facă un nume pe Bourbon Street.

Cântând prin cabarete şi compunând aranjamente pentru formaţii locale, Lella reuşise să facă nişte economii. într-o zi de iarnă se urcă în autobuzul spre New Orleans, cu un mic surâs pe buze. De şapte ani îşi păstra cu grijă secretul. Astăzi visul ei se va realiza. îl va revedea pe Jimmy LaCross.

Capitolul 4

Tiny Dean avu parte de nişte funeralii demne de New Orleans. Jimmy LaCross conduse orchestra de-a lungul străzilor înguste, sub o ploaie rece. Muzicieni, barmani, brokeri, fete şi băieţi, toţi înnebuniţi după jazz, formau cortegiul, potrivindu-şi pasul cu marşul funebru.

Tiny avea o groază de prieteni. Pe melodiile *Rampart Street Parade* şi *Muskrat Ramble,* multe pahare se ridicaseră în acea seară pentru a-i onora plecarea. Pe Bourbon Street lumea nu se lamentează niciodată prea mult. Era atâta whisky de băut, jazz de cântat, fete frumoase de privit...

Pentru Jimmy LaCross orchestra nu va mai fi niciodată aceeaşi fără chipul rotund şi zâmbitor al lui Tiny. Pianistul era şi prietenul lui cel mai apropiat de când îşi făcuse propria lui formaţie, în urmă cu patru ani. Viaţa de muzicant era aspră: programe neregulate, prea multe ţigări, prea mult alcool. Doctorul îl prevenise pe Tiny că în acest ritm inima lui va înceta să bată într-o noapte. Dar Tiny îi răspunsese cu un râs inimitabil: „Să trăieşti repede, să mori tânăr, ca să fii un cadavru frumos!“ Si părăsise scena vieţii aşa cum îşi dorise, la pianul său, în mijlocul refrenului trepidant de la *Panama.*

Si acum inima lui Jimmy era la fel de goală ca locul vacant din orchestră. îşi petrecu după-amiază bând, dar alcoolul nu-l încuraja deloc. Spre seară ieşi din cafenea şi se îndreptă cu pas lent spre Sho-Time, local aflat nu departe de acolo. în jurul lui, Bourbon Street se trezea pentru noapte. Din baruri începeau deja să se audă ecourile jazz-ului, neoanele clipeau în jurul fotografiilor

provocatoare ale fetelor pe jumătate goale. Sase nopţi pe săptămână, de la zece seara până la patru dimineaţa, trompetistul Jimmy LaCross îşi dirija formaţia la Sho-Time, şi această noapte nu va fi diferită de celelalte. Va exista şi un pianist, unul care nu va reuşi să-l înlocuiască pe cel dus, dar muzica va continua. Tiny n-ar fi dorit să fie altfel.

Ca întotdeauna, localul era arhiplin. Si în faţa afluenţei obişnuite a clienţilor care se adunau ca să bea şi să asculte muzică, Jimmy se autodepăşi. Cu trompeta ridicată spre cer, el improviza pentru Tiny, pentru a face cunoscut lumii întregi că el era Jimmy LaCross şi că avea ceva de spus cu instrumentul lui.

Printre pleoapele pe jumătate închise şi norul gros de fum, o văzu pe tânăra femeie croindu-şi drum prin mulţime. Picăturile de ploaie străluceau ca diamantele în părul ei blond şi pe obrajii ei, ca nişte lacrimi.

Cho-Time Bar era o sală îngustă cu pereţii capitonaţi în roşu închis, unde clientela se aşeza în jurul meselor de la bar. Necunoscuta alegea întotdeauna acelaşi loc, la capătul barului. Si până în zori părea că se delectează doar cu muzica, fiindcă bea un singur pahar toată noaptea, ceea ce nu-i plăcea deloc lui Alex, barmanul. Ceva îl intriga pe Jimmy la această tânără. O impresie de *déjà vu.* Degeaba trecuse în revistă toate femeile frumoase care se
perindaseră prin viaţa lui, nu reuşea s-o situeze nicăieri. încercase să-i vorbească dar, în fiecare pauză, era asaltat de vânătorii de autografe sau de vreo problemă. Si când reuşea să se elibereze de toate obligaţiile lui, misterioasa blondă dispăruse deja. Si asta se repeta în

fiecare seară.

în sfârşit, astăzi, după ultima bucată, ea se afla încă acolo. în timp ce muzicanţii îşi aranjau instrumentele, Jimmy sări de pe estradă şi se aşeză la bar lângă ea.

- Se pare că iubeşti muzica...

Ea îl fixă cu ochii imenşi de un albastru-violet.

- Da. Ai făcut mari progrese de când te-am ascultat ultima oară, Jimmy.

- Ne cunoaştem?

- Da, dar nu mă aşteptam să-ţi aminteşti, spuse ea cu un surâs irezistibil.

- Aşteaptă... Aici, la New Orleans? Când am cântat pe Baton Rouge? Pe vapor, nu-i aşa?

Ea scutură din cap.

- Mult mai de mult, Jimmy...

în fiecare noapte încercase să-şi facă puţin curaj şi să-l abordeze. Dar imediat ce punea trompeta jos, oamenii îl acaparau. în seara asta, când se apropiase de ea, o bătaie înăbuşită răsunase în pieptul Lellei. Aştepta această clipă de şapte ani!... Dar în timpul acestor ani, ea se schimbase mai mult ca Jimmy. El părea mai puţin zvelt ca odinioară şi nişte riduri fine îi apăruseră la colţurile ochilor, dar era mai frumos ca niciodată cu aerul lui de boem. I-ar fi plăcut atât de mult să-i dea la o parte şuviţa blondă care-i cădea şi acum pe frunte.

Nu, Jimmy n-o decepţionase, aşa cum se temuse. Era într- adevăr băiatul pe care-l iubise în timpul acestor ani lungi! Dar ea nu mai era adolescenta speriată de odinioară. Era la fel de rezervată ca pe vremuri, dar putea să-l abordeze de la egal la egal.

îi surâse din nou în felul acela dezarmant.

- O să-ţi dau câteva indicii.

El o urmă plin de curiozitate când ea urcă pe estradă ca să se instaleze la pian. îşi încălzi degetele cu câteva acorduri şi atacă ultima melodie pe care o cântase orchestra, un clasic New Orleans, *The Bucket's got a hole in it.* Acum, toată rezeva ei dispăruse. Putea să exprime tot ce avea să-i spună, cu o forţă care-ţi tăia respiraţia. Când termină, se roti cu taburetul. Jimmy o privea uluit.

- în viaţa mea nu am mai auzit decât o fată capabilă să cânte astfel jazz. O puştoaică din orăşelul meu natal...

- Numele ei?

- Hmm...

- încearcă Lella.

El pocni din degete.

- Lella Parker! Doamne! Nu-mi vine să cred! Micuţa mea Lella Parker a crescut! Dar de ce naiba nu ai venit să-mi vorbeşti din prima seară?

O ridică de pe taburet ca s-o îmbrăţişeze cu entuziasm, şi Lella simţi că i se taie răsuflarea de bucurie şi plăcere.

- Ai devenit celebru. N-am reuşit niciodată să mă apropii de tine. Si pe urmă, era atât de amuzant să stau să te ascult, între- bându-mă dacă o să mă recunoşti.

- Vorbeşte-mi despre Millerdale. Despre colegii noştri de şcoală...

Lella îi explică faptul că nici ea nu mai stătea de mulţi ani acolo, că primise o bursă de stat ca să urmeze Scoala normală de muzică. El îi sorbea cuvintele de pe buze şi n-o scăpa din ochi, la fel ca un puşti încântat.

- Ce bucuros sunt, fetiţo! Speram că n-o să te laşi

înăbuşită de orăşelul nostru. Ai prea mult talent. Si ce faci la New Orleans?

Lella ezită. Nu putea să-i mărturisească, aşa, pe nepusă-masă, că venise să-l întâlnească pe bărbatul pe care nu încetase să-l iubească pasionat, deşi trecuseră atâţia ani.

- Doar un capriciu. Un fel de pelerinaj la izvoarele muzicii noastre.

- Si încă ce izvoare! spuse el izbucnind în râs. Când te gândeşti că Louis Armstrong a început la *Lulu White's,* în vechiul cartier Storyville! Si că în josul acestei străzi se află ultimul bar în care Jack Teagarden a cântat înainte să moară... Ce să-ţi ofer?

- O cafea.

El îi făcu semn barmanului. Lella era copleşită, ameţită de emoţie. Ar fi vrut să savureze fiecare nuanţă a acestei clipe atât de mult aşteptate, să poată păstra pentru totdeauna în sufletul ei mângâierea privirii lui, sunetul vocii lui.

- Ai devenit un virtuoz, Jimmy. De la şcoală erai bun, dar acum interpretarea ta e perfectă şi tuşeul tău are o forţă...

- O să vezi, există ceva în acest oraş care te obligă să dai tot ce ai mai bun în tine, spuse el, cu ochii sclipind de surescitare. Străzile îşi mai amintesc încă de King Oliver şi de ciracii lui. Ele răsună încă de acordurile orchestrelor care interpretau *Didn't he ramble.* Si când vezi trecând câte un vapor în zori de zi, crezi că vezi navele din New Orleans coborând pe Mississippi... Câteodată am impresia că fantomele acestor muzicieni legendari, Buddy Bolden, Freddie Keppard, Bunk

Johnson, bântuie încă printre noi. Si în unele nopţi, ele ies din ceaţă pentru a pune degetele pe trompeta mea când cânt, şi mă inspiră la nişte improvizaţii pe care nu le-aş fi făcut niciodată de unul singur.

Pe Lella o trecu un fior ciudat pe şira spinării, dar dădu din cap aprobator.

- Am avut şi eu oarecum această impresie plimbându-mă pe străduţele din vechiul Cartier Francez. S-ar putea crede că totul s-a petrecut ieri.

Apoi, simţindu-se parcă încurcat de această înduioşare romantică, Jimmy schimbă brusc subiectul.

- Si care sunt planurile tale, fetiţo, acum că ai văzut New Orleans?

- Eu... hm... nu prea ştiu. Mi s-au propus mai multe posturi în învăţământ.

- în învăţământ? Ah, nu! Doar n-o să-ţi risipeşti talentul învăţându-i pe nişte neisprăviţi!

Se încruntă, părând foarte preocupat, şi brusc, îi propuse:

- Ascultă. Stii că Tiny Dean, pianistul meu, a murit subit săptămâna trecută. Cel pe care l-am angajat în seara asta ca să-l înlocuiască e un tâmpit, doar l-ai auzit... Dacă ai fi interesată să ocupi locul lui, ne-ai reda întreaga strălucire. Moartea lui Tiny ne-a demoralizat pe toţi, orchestra se află în cădere liberă. Am avea nevoie de cineva pasionat ca tine. Ai stofa Normei Teagarden, a lui Lil Hardin, Hazel Scott...

- Gata, gata! exclamă Lella care nu mai putea de bucurie. Accept, Jimmy. Bineînţeles că accept!

Nici programul incomod, nici salariul modest nu-i putea stricau bucuria.

Dar Jimmy făcu un gest, ca şi cum voia să-i tempereze entuziasmul.

- Necazul e că nu-ţi pot oferi decât un provizorat. Nu sunt propriul meu patorn. Am un frate vitreg, Ralph Remington, nu ştiu dacă ţi-am mai pomenit de el până acum. Un magnat al petrolului. E mecena orchestrei noastre. El a investit în Sho- Time. Acum se află în străinătate. Când o să se întoarcă, peste cincisprezece zile, va avea un cuvânt greu de spus.

Ea surâse încrezătoare.

- Poate că si lui îi va plăcea modul meu de interpretare.

- Poate. Niciodată nu poţi şti ce gândeşte Ralph...

Ieşiră braţ la braţ pe străduţele din oraşul vechi. Şuviţe de ceaţă pluteau pe Mississippi când traversară Jackson Square.

- Ralph e propria lui creaţie, continuă Jimmy. A luat viaţa în piept singur, la vârsta de şaisprezece ani, ca ucenic la puţurile de petrol. Munceşte şi acum pe brânci şi e mult mai şmecher decât mine în afaceri, preciză el râzând. A inventat un sistem de foraj, sau ceva de genul ăsta şi, datorită lui, s-a îmbogăţit. E în fruntea unei firme puternice şi are afaceri în toată lumea.

Intrară într-o cafenea încă plină de clienţi nocturni şi comandară un mic dejun „à la française“ cu cornuri, unt şi cafea cu lapte.

- Când a aflat că mă instalasem la New Orleans, a închiriat Sho-Time pentru a mă ajuta să-mi lansez propria orchestră. Adoră muzica. Este regretul vieţii lui că n-a ajuns muzician. In ciuda averii lui, Ralph mă invidiază. Ar da indiferent ce ca să sufle ca mine într-o

trompetă. Cum nu poate, mă sponsorizează. Dar mă şi supraveghează îndeaproape.

- Şi... îi porţi pică pentru asta? îl întrebă cu prudenţă Lella.

El ridică din umeri.

- Să zicem că familia şi afacerile nu fac întotdeauna casă bună. Ne certăm câteodată la cuţite. Ralph consideră că problemele practice mă depăşesc şi are dreptate, de ce să nu recunosc. Dar necazul e că vrea să se amestece în muzică. In ciuda admiraţiei pe care o am pentru el, câteodată mi se pare exasperant felul în care vrea să dirijeze totul. De aceea mă tem...
în sfârşit, sunt sigur că o să-i placă felul cum cânţi. Dar are un dinte împotriva femeilor în acest moment. E marcat de o despărţire dureroasă... ai auzit vorbindu-se de Marie Algretto?

Lella făcu ochii mari.

- Cântăreaţa? Bineînţeles! Una dintre cele mai faimoase voci din lume! Fără a mai vorbi şi despre frumuseţea ei... Nu-mi spune că fratele tău se întâlnea cu Algretto? E un star internaţional!

Jimmy dădu din cap.

- E lumea pe care o frecventează el. Când spun bogat, vreau să zic că e în top. Genul de tip care joacă la cazinoul din Monte- Carlo cu prinţesele şi starurile de cinema. Timp de un an, Ralph a urmat-o pe Marie Algretto prin toată Europa... Legătura lor a fost destul de zgomotoasă şi capricioasă, dar sunt sigur că a vrut să se însoare cu ea. Atunci când ea l-a părăsit pentru un regizor italian, a fost destul de zdruncinat şi rănit în amorul propriu. Nu cred că şi-a revenit încă.

-îl înţeleg. Am văzut-o pe Algretto în *Carmen* şi e splendidă.

- Ralph a avut întotdeauna o predilecţie pentru femeile talentate. înainte ieşea cu o violonistă. Dar cred că nu era atât de îndrăgostit de ea, aşa cum s-a întâmplat cu Algretto.

-Se pare că e cam afemeiat, ceea ce trebuie să fie o trăsătură de familie, îl tachină Lella. îmi amintesc de un tânăr trompetist care conducea o limuzină decapotabilă plină cu liceene.

Jimmy izbucni în râs.

-Există o diferenţă. Eu mă distrez doar. Ralph îşi pune inima la bătaie.

Lella îl privi cu intensitate. O punea oare în gardă? Sau ceva se va schimba, acum că ea devenise femeie? Oricare ar fi riscul, ea era dispusă să şi-l asume, chiar dacă i se va rupe inima. Visase prea mult la Jimmy LaCross ca să dea înapoi acum, în ultimul moment. Aşa era viaţa şi ea nu se temea de Lella.

*
* *

îşi investi o bună parte din economii într-o rochie neagră de cocteil, care îi sublinia curbele corpului fără a fi însă provocatoare. Când îşi făcu apariţia la Sho-Time, Jimmy fluieră admirativ, fapt care-i reaminti de ziua când el îi privise picioarele goale în apa râului, şi simţi aceeaşi plăcere.

Apoi făcu cunoştinţă cu membrii orchestrei. Bateristul, Donald Wilson, un băieţandru cu obrajii roşii. La Banjo, Skinny Long, un băiat înalt şi slab, atins de o tuse seacă. O vedetă de acelaşi rang cu Jimmy, clarinetistul Charlie Neal, un exaltat care îşi ţinea

întotdeauna la îndemână pastilele pentru a-şi calma durerile de stomac. Si la trombon, Ted Riley, un irlandez vesel, mare consumator de whisky, un ghem de nervi, care cânta dezlănţuindu-se ca un diavol.

Toţi îi făcură o primire politicoasă, dar rece. Se întrebau, evident, ce naiba îl făcuse pe Jimmy s-o angajeze pe fata asta serioasă să cânte jazz. Nimic nu putea distruge mai mult o orchestră ca un pianist prost. Si erau posomorâţi fiindcă se aşteptau la un dezastru.

Jimmy anunţă *Jazz me blues,* bătu din picior şi-şi ridică trompeta. Lella fu străbătută ca de o descărcare electrică. Toată viaţa ei visase să cânte într-o orchestră ca asta. Băieţii aveau focul sacru şi talent cu carul. Donald bătea cu putere în tobă, cu nerv şi convingere. Trompeta lui Jimmy relua tema cu sonorităţi pline şi arzătoare, în timp ce clarinetul lui Charlie Neal broda savant în contrapunct. Ted Riley se zbuciuma şi emitea sunetele într-un stil balansat, neabătându-se nici o clipă de la ritmul impus.

Ceea ce aşteptau aceşti muzicanţi de clasă de la piansitul lor era ritmul, o frazare bună şi nu intervenţii intempestive, atâta timp cât nu-i permiteau ei un solo. Si Lella le dădu ceea ce voiau. Când unul dintre ei improviză, ea îl acompanie într-o progresie armonioasă clară, punctând ocazional tema cu un răspuns al mâinii drepte. Când Jimmy îi făcu semn, ea îşi începu partea de solo, mai inspirată ca niciodată. Era într-o stare de euforie, la paroxismul talentului ei. Muzica îi fugea prin degetele nervoase. Donald termină această apoteoză prin câtea măsuri la baterie.

Urmă o tăcere uimită, apoi felicitări. Lella îi cucerise.

Cântară *King Porter stomp, Back O'Town blues, That's a plenty* şi *High Society.* Apoi ea cântă unul din blues-urile lui Bessie Smith şi fu aplaudată frenetic. De atunci, în toate serile, Jimmy o făcuse să cânte. Si ea se dărui din tot sufletul, dormind până la ora unsprezece, apoi petrecându-şi după-amiezile lucrând la diverse aranjamente. într-o seară le arătă, cu timiditate, lui Jimmy. El răsfoi totul cu ochii holbaţi de uimire.

- *Chime Blues, Mabel's dream, Snake rag...* Dar sunt primele cântece ale lui King Oliver! Unde naiba le-ai găsit?

- Nu există decât un singur mijloc de a-ţi procura vechile melodii de jazz clasic. Le-am transcris ascultând discurile. Nu mi-e deloc greu să scriu după... dictare.

- Stiu că ai o ureche perfectă, dar nu sunt doar nişte simple linii melodice. Sunt nişte aranjamente superbe!

- Am studiat armonia şi orchestraţia. Si mi-am câştigat un pic existenţa scriind partituri pentru diverse formaţii, când eram la Scoala normală.

Jimmy clătină din cap.

- Ei bine, pot să zic că am noroc. Cerul mi te-a trimis!

Lellei îi plăceau cuvintele lui, dar aştepta mai mult. Aştepta
un semn, un gest care să-i arate că el începuse să se intereseze
de ea, nu numai de talentul ei. Că începuse s-o vadă ca femeie şi nu numai ca excelentă membră a orchestrei lui. în fiecare noapte spera să găsească o nouă expresie în privirea lui, să descopere o emoţie nouă într-un simplu gest dar, spre marea ei disperare, Jimmy continua s-o trateze ca un frate mai mare, ca pe timpul

când era elevă, cu un fel de afecţiune amuzată.

Aceste nopţi de bucurie în orchestra de la Sho-Time erau atât de intense încât Lella uită că ea era Cenuşăreasa de la bal. După două săptămâni, pendula urma să bată miezul nopţii şi trăsura se va transforma în dovleac. Ora fatidică bătu pe neaşteptate. Nici Jimmy nu fusese prevenit de întoarcerea fratelui său.

Lella înţelese că ceva nu era în regulă, simţind o bruscă tensiune printre muzicanţi. Chipul lui Jimmy se făcu mai serios; nu se mai auzeau obişnuitele glume.

Se întoarse spre sala plină de fum şi atenţia îi fu atrasă de un bărbat cu o statură impozantă, cu tenul bronzat, care stătea în fund, în faţa uşii. Chiar de la această distanţă, ochii lui păreau arzători şi gânditori. Nu mai văzuse niciodată atâta patimă într-o simplă privire. Doar prin prezenţa lui, acest bărbat făcea să dispară totul în jurul lui.

Privirea lui intensă îi trecu în revistă pe muzicanţi şi apoi se opri la ea. Lella simţi că i se înmoaie genunchii. Niciodată o privire nu o tulburase atât de mult.

îl întâlnise pe Ralph Remington.

Capitolul 5

- Lella a fost la şcoală cu mine la Millerdale, Ralph. A sosit la New Orleans exact după moartea lui Tiny. Am luat-o în locul lui, până la întoarcerea ta.

Era prima pauză din acea seară. Jimmy făcea prezentările în culisele de la Sho-Time. Ralph îi strânse mâna. O studie cu ochii lui întunecaţi, dar chipul lui nu exprima nimic.

Acum că-l vedea de aproape, căuta curioasă să descopere un aer de familie. Dar Ralph era brun, în timp ce Jimmy era blond. Tenul lui mat, sprâncenele închise la culoare şi ochii splendizi o făceau să se gândească la Tyrone Power. Doar gura, fermă şi cărnoasă, revela o senzualitate comună celor doi fraţi. Altă diferenţă era că Ralph purta toate „semnele“ unui bărbat care a reuşit în viaţă. Un costum scump de o croială impecabilă se mula pe umerii lui laţi. Aurul butonilor strălucea pe manşetele cămăşii brodate cu monogramă. Un ceas cu brăţară de platină se vedea la încheietura mâinii stângi.

Dar şi mai frapantă era diferenţa de temperament dintre Jimmy LaCross şi Ralph Remington. Pe cât era Jimmy de nepăsător, pe atât părea Ralph de grav, de preocupat.

- Sunt bucuros că te cunosc, Lella, spuse el cu o voce frumos timbrată. Deci vii din micuţul nostru Millerdale? Un loc minunat... cu condiţia să-l priveşti de departe!

Tinerei îi veni destul de greu să-şi regăsească graiul.

- Dacă înţeleg bine, nu iubeşti Millerdale.

- Oh, n-am nimic împotriva lui. Poate că-l asociez cu o copilărie nu prea fericită. Dar recunosc că produce nişte remarcabile talente muzicale. Cânţi magistral.

- îţi mulţumesc.

Inima Lellei se umplu de speranţă. Dacă-l impresionase, înseamnă că o va păstra în orchestră! Dar visurile ei fură în curând spulberate.

- Nu pot să te opresc aici. Dar nu din cauza interpretării tale...

- Ralph, ce naiba te-a apucat! strigă Jimmy. Doar n-o să ne lipseşti de Lella, acum, după ce ai auzit-o! Este un adevărat soare, luminează toată orchestra!

Privirile celor doi fraţi se încrucişară. Se măsurară în tăcere câteva clipe.

- O să discutăm despre asta mai târziu, rosti calm Ralph.

- Mai târziu! Mai târziu! M-am săturat să decizi tu totul!

încă o diferenţă între cei doi bărbaţi. Jimmy lua imediat foc,
enervându-se din nimica toată. Ralph făcea faţă cu răceală mâniei fratelui său.

- Doar o mică dispută de familie, Lella, spuse el zâmbind. în realitate mă pricep mai bine decât lasă Jimmy să se subînţeleagă. Jazz-ul este marea mea pasiune. Nu sunt eu însumi instrumentist dar posed probabil una din cele mai mari discoteci din lume. Marea mea plăcere, atunci când trec prin New Orleans, este să mă aşez aici la o masă şi să ascult orchestra lui Jimmy. E o formaţie de viitor. Si sunt atât de convins de asta încât sunt gata să pun la bătaie o grămadă de bani ca s-o lansez. Iată de ce sunt interesat de alegerea muzicanţilor.

- Si iată de ce nu poţi s-o pierzi pe Lella! îl întrerupse

Jimmy. Uite, aruncă o privire pe aranjamentele pe care le-a scris de când e cu noi!

Si-i întinse un teanc de partituri. Ralph ridică surprins dintr-o sprânceană.

- Tu le-ai scris?

- Da, e foarte talentată! insistă Jimmy.

- Numai citind titlurile îmi dau seama că melodiile astea sunt rare si greu de obţinut. Sunt de ajuns să împrospăteze si să îmbogăţească repertoriul oricărei formaţii Dixieland. O să le examinez si poate că o să te păstrez ca să faci aranjamentele muzicale ale orchestrei, Lella. Dar nici nu-mi trece prin minte să iau o femeie în orchestră. Dezolat, dar asta e!

Si fără să mai facă vreun comentariu, părăsi biroul.

- Vezi ce-am vrut să zic? bombăni Jimmy.

- Iţi mărturisesc că m-a scos din sărite! îmi vine să plec imediat, ca să nu-l mai oblig să suporte mult timp prezenţa *unei femei în orchestră!*

Jimmy se schimbă la faţă.

- Doar n-o să-mi faci una ca asta în mijlocul serii! Ai văzut câtă lume se află în sală? Fără a mai ţine cont de faptul că Ralph ar fi în stare să-ţi pună sindicatul pe urme pentru ruperea contractului fără preaviz.

Lella îi zâmbi.

- N-are rost să încerci să mă sperii, fiindcă stii bine că n-o să te las baltă.

El o luă în braţe si o sărută usor pe obraz. Asa că furia ei se topi ca zăpada la soare.

- Ştii ce, fetiţo? După pauză, o să atacăm partiturile tale. O să anunţ pe toată lumea că e în joc locul tău. O să vezi cum o să ne dezlănţuim. Fratele meu va fi atunci

obligat să recunoască faptul că nu se găsesc doi pianişti ca tine!

- Chiar dacă e gelos pe talentul tău, e nedrept să nu-ţi lase mână liberă în alegerea membrilor orchestrei.

- Da, dar noi depindem total de banii lui. Jazz-ul nu a fost niciodată un produs foarte comercial. Formaţiile rock fac milioane, dar cele de jazz mor sărace şi uitate în singurătate. Aşa că trebuie să ne considerăm fericiţi că avem în spatele nostru pe cineva ca Ralph, cu averea şi influenţa lui. Graţie lui putem ajunge departe: discuri, festivaluri de jazz, turnee în Europa...

Lella clătină din cap.

- O să-mi amintesc de asta. O să-i zâmbesc cu amabilitate şi o să-mi învârt de trei ori limba în gură înainte să-i vorbesc.

- Mulţumesc, inimioara mea.

Avu dreptul la o altă sărutare, prea frăţească însă. Dar sărutările lui Jimmy erau ca un drog pentru ea. întoarsă pe scenă, se dărui pianului aşa cum n-o mai făcuse niciodată până acum.

*
* *

Toată săptămâna fu cu nervii în pioneze. Se temea să privească spre sala plină de fum a micului club de noapte. Ştia că Ralph Remington era acolo. în fiecare noapte rămânea aşezat la masa care-i era rezervată, în întuneric, lângă perete, stând nemişcat cu ochii aţintiţi spre orchestră fără să dea atenţie la tot ce se petrece în jurul lui.

Toate frustrările, toată mânia pe care i-o inspira acest bărbat, Lella le transpunea în muzica ei. Interpreta solo-urile ei cu o energie dezlănţuită, cu

acorduri explozive care făceau să trepideze pianul.

- Nu-l sparge, fetiţo, spuse Jimmy zâmbindu-i, la sfârşitul unui final spectaculos. Nu de asta l-am plătit!

Apoi căuta blues-uile lui Bessie Smith, punându-şi tot sufletul în *Gimme a pig's foot and a bottle of beer.* Simţea aţintită asupra ei privirea inchizitoare a lui Ralph Remington. Fiori de gheaţă îi treceau pe şira spinării, dar vocea ei vibra cu o sonoritate care urca din adâncurile fiinţei sale, cu o putere uimitoare pentru un corp aparent atât de fragil.

Apoi urmă ultima noapte, aceea în care angajamentul ei lua sfârşit. La orele patru ale dimineţii, orchestra tocmai termina, când Ralph Remington îl strigă pe fratele lui. îi vorbi scurt, apoi ieşi cu un pas hotărât. Jimmy reveni ca să-i dea cecul ei săptămânal.

- Am un mesaj pentru tine, fetiţo. Ralph te invită la cină diseară.

- Ceee?!

Jimmy îi repetă.

- Ei bine, n-o să mă duc!

- în locul tău, aş face un efort. Parcă ceva îmi spune că s-a răzgândit în privinţa ta.

Lella rămase o clipă cu gura căscată, apoi se întunecă la faţă.

- Chiar crezi asta, Jimmy?

- N-aş putea spune că sunt sigur, fiindcă nu mi-a făcut nici o aluzie în acest sens. E greu de ghicit ce are în minte. Stiu numai că-ţi cere să fii gata diseară la ora şapte şi jumătate. Trece să te ia de la hotel.

Aversiunea ei instinctivă pentru acest bărbat luă o nouă dimensiune. Credea că e la ordinele lui?... Dar ce

n-ar fi suportat, când locul ei alături de Jimmy era miza jocului? Dădu din cap, resemnată.

* *

Lella nu avea decât o rochie care putea fi considerată convenabilă pentru această ocazie. O cumpărase la preţ redus, cu douăzeci şi patru de dolari. Jupa plisată era croită pe bie şi strânsă în talie cu un cordon lat din acelaşi material. Lella făcu o piruetă în faţa oglinzii din cămăruţa ei. Găsi că e prezentabilă. Croiala rochiei îi punea în evidenţă silueta, culoarea purpurie se asorta cu blondul părului ei, efectul de ansamblu fiind ceva de modest şi de clasic totodată, care o linişti. Avea intenţia să fie politicoasă, dar rece şi distantă cu Ralph Remington.

Un surâs îi apăru pe buze când se gândi la tupeul ei: să iasă cu acest personaj plin de bani şi de putere îmbrăcată într-o rochie de douăzeci şi patru de dolari! Dar nu-şi făcea iluzii. Nu era decât o instrumentistă necunoscută şi fără avere şi intrarea mizerabilă a hotelului ei nu putea înşela pe nimeni asupra stării finanţelor sale. Iar camera ei... Ceva mai mare decât o debara: patul mic, dulapul ca pentru păpuşi, scaunul şi masa abia îi lăsau puţin loc să se mişte. Pe pereţi, tapetul decolorat, smuls în unele locuri, îşi arăta fisurile cum îşi arată alţii ridurile. Dar în ochii Lellei, un lucru compensa toate neplăcerile: exista un balconaş care dădea spre o curte tipică pentru Cartierul Francez, plină de bananieri şi plante tropicale.

Se duse să se sprijine de balustrada din fier forjat. Pe deasupra acoperişurilor, apusul soarelui se reflecta pe cerul striat de norii purpurii. Un val de umiditate

înceţoşa aerul, făcând să pară neclare imobilele vechi. Se simţea vibrând sufletul acestui oraş al plăcerilor, unde se amestecau trecutul cu prezentul. Se auzea tropăitul cailor care plimbau turiştii în caleşti, şi îţi puteai imagina că transportau aristocraţii dintr-un alt secol, în macferlane şi crinoline. La căderea serii, fantomele sclavilor, ale piraţilor, ale plantatorilor bogaţi, ale fercheşilor ofiţeri de cavalerie se încrucişau pe Mississippi cu artiştii, turiştii, pescarii, vânzătorii de peşte, cântăreţii de jazz, dansatoarele de strip-tease şi anticarii secolului al douăzecilea.

In timp ce privea apusul, i se păru că o simplă incantaţie a unei regine woodoo ar putea alunga prezentul şi ar trezi la viaţă scandaloasele zile din Storyville. Lella crezu că-l aude pe Jelly Roll Morton cântând într-una din casele închise, în încăperile lambrisate cu acaju din *Lanterna roşie* a lui Lulu White.

O feerie ciudată o purta departe de realitate. Se dedubla, hoinărea împreună cu Jimmy în alte timpuri, pe străduţele romantice cu pavajul alunecos din cauza umezelii. Oare fuseseră amanţi într-o altă viaţă? Pentru asta dorea ea cu atâta pasiune să-i dăruiască inima ei?

Dar chipul dragostei ei se confundă brusc cu un altul. Imaginea lui Ralph Remington se amestecă în plăcuta ei visare. El devenea Rhett Butler din *Pe aripile vântului,* care reuşea să forţeze blocada şi să se achite de o misiune periculoasă datorită complicităţii unei doici robuste cu obrajii de abanos...

Se forţă să revină la realitate. De ce Ralph pătrunsese astfel în mintea ei? Ideea de a-i fi fost infidelă lui Jimmy, chiar şi în gând, o făcu să se simtă

vinovată.

Când îl văzu în prag, în pardesiul de culoare închisă şi fularul alb, fu derutată pentru o clipă. Nu crezuse că prezenţa lui o va şoca astfel.

Senzaţia de ireal persista. Stând puţin mai retrasă, ea era spectatoarea amuzată a unui spectacol de necrezut: Lella Parker coborând pe scara şubredă, însoţită de un magnat al petrolului.
Era prea absurd ca să poată fi adevărat. Lella Parker din această lume mânca la fast-food cu băieţi care aveau nişte rable de maşini.

Dar se trezi imediat într-unul din cele mai mari restaurante din Cartierul Francez. Ca în multe alte localuri celebre, decorul era exact cel din secolul nouăsprezece. Pereţii lambrisaţi purtau patina anilor. Lămpile cu gaz fuseseră înlocuite de candelabre cu becuri electrice. Dar era singura concesie făcută timpurilor moderne. Dalele pardoselii erau tocite de trecerea mai multor generaţii de servitori, purtând platourile cu cele mai fine bucate.

Ralph comandă câte un cocteil, apoi îl consultă pe şeful de sală în privinţa felurilor de mâncare propuse de meniul elegant prezentat pe o tavă de argint. Este o adevărată ruşine, gândi Lella, să-şi bată joc de nişte mâncăruri atât de scumpe, dar nu putea decât să ciugulească cu vârful furculiţei. Prea multe întrebări i se îngrămădeau în minte. Ralph chiar trebuia s-o trateze în modul acesta princiar ca să discute angajarea ei în orchestră? Sau era mai degrabă un mijloc de a-şi linişti conştiinţa înainte de a o anunţa că o concediază definitiv?

El rupse în cele din urmă tăcerea, vorbindu-i despre pasiunea lui pentru muzică, despre cercetările făcute asupra istoriei jazz-ului, despre cărţile pe care le citise pe această temă, despre personalităţile din lumea muzicii pe care le cunoscuse în timpul peregrinărilor lui prin lume. în ciuda resentimentelor ei, Lella fu frapată de bogata lui cultură muzicală, de gustul desăvârşit şi sensibilitatea pe care o dovedea în această privinţă. începea să nu mai fie atât de sigură că judecase corect personajul.
Răceala ei se risipi aproape complet când el îi vorbi despre planurile şi ambiţiile pe care le avea pentru orchestra lui Jimmy.

La sfârşitul cinei, Ralph îndreptă conversaţia spre ea. Cu degetele crispate pe şervet, cu simţurile în alertă, Lella deveni din nou neîncrezătoare.

-Talentul tău m-a impresionat, Lella. La început m-a deranjat prezenţa ta în orchestră. Credeam că o femeie va strica armonia grupului. Admit că m-am înşelat în această privinţă.

Lella se forţă să rămână calmă, în timp ce inima ei bătea nebuneşte.

-Atunci, rămân?

-în ceea ce mă priveşte, sunt de acord.

-îţi mulţumesc.

Bucuria făcea să strălucească ochii ei albaştri. Brusc, fratele mai mare al lui Jimmy înceta să mai fie un căpcăun în ochii ei. Era un bărbat foarte frumos, echilibrat, dinamic, sigur pe el. Si totuşi... atât de rezervat. Câteva ore nu erau, bineînţeles, de ajuns ca să-l „categorisească“, dar Lella se simţi totuşi mai des-

tinsă în compania lui.

- Seara nu s-a terminat. Dacă îmi permiţi, mi-ar plăcea să te consult asupra unui lucru în care eşti foarte competentă, o anunţă el pe un ton misterios. Merseră până în parcarea în care lăsase Mercedes-ul. Ieşiră din oraşul vechi prin Canal Street, părăsind secolul nouăsprezece pentru a-şi regăsi locul în circulaţie şi în lumina crudă a felinarelor. într-un elegant bloc turn, ascensorul îi duse până la apartamentul cu terasă de la ultimul etaj.

- E... splendid, şopti ea, în timp ce Ralph o ajuta să-şi scoată mantoul.

- îmi place să am casa mea când vin în New Orleans... Dar vino să vezi ce voiam să-ţi arăt. Tocmai am instalat-o.

Cu un mers cam ţeapăn, ea îl urmă prin încăperile imensului apartament până la o combină Hi-Fi cum nu mai văzuse niciodată. Probabil că-l costase o avere.

- Ce părere ai?

Fu mirată când îşi dădu seama că Ralph îi aştepta răspunsul cu un real interes. Fu mai degrabă mulţumită, fără să-şi poată explica de ce, să constate că el era capabil să întrebe ceva, că avea nevoie de o părere. In acest moment te făcea să te gândeşti la un adolescent care caută să-şi impresioneze prima iubită. Nervozitatea Lellei se risipi şi, amuzată de situaţie, se decise să-l tachineze.

- Nu pot să-mi dau părerea până nu ascult ceva, îi spuse ea cu multă seriozitate.

El puse cu multă grijă un disc şi acordurile orchestrei lui Duke Ellington se auziră din mai mutle boxe,

mascate după elegantele piese de mobilier.

Aşezată pe canapea, cu picioarele strânse sub ea, Lella se lăsă fermecată de puritatea sunetelor. Inchise ochii şi orchestra se afla acolo, împrejurul ei. Când muzica încetă, nu-şi mai putu ascunde entuziasmul.

- Extraordinar! Cel mai frumos sunet pe care l-am auzit vreodată!

Ralph, atent la verdictul ei, păru uşurat.

- Şi mie mi se părea bună, spuse el ducându-se să prepare băuturile în spatele barului, dar nu sunt niciodată sigur pe urechea mea. Te invidiez.

- Adevărat? N-aş fi crezut că invidiezi pe cineva.

- Banii nu pot cumpăra totul, Lella. Pentru mine, Jimmy este cel mai bogat din familie. Aş da mult să pot cânta la un instrument cu atâta talent.

Vocea lui se transformase aproape într-o şoaptă şi el îşi întoarse capul.

- Am avut impresia că nu vă prea înţelegeţi bine voi doi.

- Nu acorda prea multă importanţă ciondănelilor noastre. In afaceri, Jimmy e cam zevzec. Câteodată îmi pierd răbdarea. Iar el se simte ofensat de orice sugestie pe care o fac în privinţa orchestrei lui. Dar ne iubim.

Se ridică pentru a pune un nou disc şi Lella îl studie pe furiş. Cu tâmplele lui puţin grizonate, seducător, elegant, rasat, avea uşurinţa plină de naturaleţe a unui bărbat obişnuit cu succesul, atât în afaceri cât şi în saloane. Puţine femei îi rezistau, probabil. Această idee o făcu să roşească.

- îţi place muzica clasică, Lella?

- La fel de mult ca şi jazz-ul.

El păru plăcut surprins. Spre marea ei mirare, el alese uverturile romantice ale lui Ceaicovski.

- Vorbeşte-mi despre tine, îi ceru el venind să se aşeze lângă ea. Nu reuşesc să-mi amintesc despre familia ta la Millerdale. Ai fraţi sau surori mai mari cu care aş fi putut fi coleg de şcoală?

- Nu, sunt singurul lor copil. Si tatăl meu nu era genul de om care să lase o amintire de neşters în orăşelul nostru. Iar mama mea îşi accepta cu resemnare destinul. Dar poate că l-ai cunoscut pe pastorul evanghelic Daniel Webster Le Deux?

- Părintele Le Deux? exclamă el emoţionat. Ce orator minunat! Mă teroriza cu predicile lui despre flăcările iadului!

- Nu mă mir deloc. Era unchiul meu. El m-a învăţat gamele la pian.

- Si Jimmy? A fost dragostea ta din tinereţe?

Tonul lui se asprise parcă. Dar Lella nu-l minţi.

- Da. Cred că l-am iubit de la prima privire.

El îşi întoarse capul şi puse cam brutal paharul pe măsuţa joasă.

- Am multe planuri pentru tine, Lella.

- Planuri?!

- Ceea ce m-a frapat când te-am auzit pentru prima dată cântând în orchestră a fost că nu faci parte din aceeaşi categorie cu ceilalţi. Ai un talent înnăscut, neobişnuit, care merită o lansare pe măsură. Mi-ar plăcea să fac o vedetă din tine, Lella. Aş putea să-ţi organizez concerte la Las Vegas, apariţii la televiziune...

Lella rămăsese cu gura căscată. Niciodată nu avusese o altă ambiţie în afară de aceea de a cânta în

orchestra lui Jimmy.

- Nu înţeleg... De ce ai face aşa ceva pentru mine? Jimmy şi formaţia lui au nevoie de publicitate.

- Mă ocup eu şi de asta. Dar tu eşti la un cu totul alt nivel. Ai un dar incredibil, aşa cum este şi felul tău de a fi, cald şi generos. Şi când cânţi, adăugă el zâmbind, e ca dinamita! Crede-mă, poţi urca foarte sus.

Ea îi privi mâna bronzată, cu unghiile tăiate scurt, care o acoperise pe a ei. Ii transmitea o forţă care o făcu să se înfioare.

Apoi Ralph îi vorbi despre ambiţiile lui pentru Jimmy, şi din nou despre ambiţiile pentru ea. Când se ridicară în sfârşit, ea era puţin năucită, neînţelegând de ce îi arăta Ralph atâta interes. Ajutând-o să-şi îmbrace mantoul, o trase uşor spre el. Lella îi simţi răsuflarea în păr.

- Am o întrebare să-ţi pun, Lella. O întrebare foarte personală, îi şopti el. Sper că nu te voi ofensa.

- In... ce privinţă?

- Jimmy. După câte am înţeles, vă iubiţi dintotdeauna...

- Oh, în sens unic, admise ea cu o uşoară ironie. Il iubeam în secret din colegiu, dar pentru el nu eram decât o puştoaică.

- Dar acum ai devenit o femeie foarte atrăgătoare, Lella. Eşti amanta lui?

Tânăra femeie se crispă. Nu avea dreptul să-i pună o asemenea întrebare. Cine se credea?

- Asta nu te priveşte.

- Ba da. Imi placi foarte mult, Lella. Enorm, chiar. Şi nu sunt genul de bărbat care face avansuri prietenei unui alt bărbat, mai ales dacă acela este fratele meu.

Toată seara Lella mersese din surpriză în surpriză. Dar asta era lovitura de graţie. Cum să se descurce? Bineînţeles că se simţea flatată de faptul că-i trezise interesul. Dar până în această clipă, Jimmy fusese singura ei dragoste, idealul ei, Dumnezeul ei. Nici nu se gândise vreodată că i-ar putea plăcea un alt bărbat... Si totuşi, nu se putea amăgi singură, Ralph n-o lăsa indiferentă.

- Iartă-mă dacă te-am pus în încurcătură, îi şopti el la ureche. Dar te rog să mă înţelegi. Trebuie ca totul să fie clar între noi.

- îţi apreciez spiritul cavaleresc. Eu... eu sunt foarte ataşată de Jimmy şi asta de mult timp. Dar... Nu suntem amanţi, dacă asta vrei să ştii.

îl auzi oftând. Apoi îi ridică bărbia cu vârful degetului şi, timp de o clipă care ei i se păru foarte lungă, privirea lui neagră se cufundă în adâncul ochilor ei uluiţi. Apoi îi atinse buzele, întârziind însă o secundă în plus în acest sărut „prietenesc“. Ea îl împinse cu un mic râs nervos.

- îţi mulţumesc pentru seara asta minunată, Ralph. Acum aş dori să plec.

- Bineînţeles. Dar am intenţia să te văd des, Lella. Foarte des.

în mica ei cameră de hotel, Lella nu-şi găsea somnul. Buzele ei
îşi mai aminteau încă de sărutarea lui Ralph. Trupul ei se înfiora. Ardea de dorinţă. Si era derutată. Ideea că-i era infidelă lui Jimmy o tortura. Dar Jimmy n-o sărutase niciodată astfel! *Oh, Jimmy, te implor, îndrăgosteşte-te de mine ca să ştiu încotro s-o iau...*

*
* *

Ralph nu o minţise spunându-i că vrea s-o revadă. în săptămânile următoare ieşiră de mai multe ori împreună. Cum ea îşi reluase locul în orchestră, se întâlneau pentru dejunuri, bineînţeles în Cartierul Francez, pentru o plimbare cu caleaşca sau cu vaporul pe Mississippi. O acoperea de flori. Era un bărbat rafinat, curtenitor. Şi spiritual. Poseda arta de a face o femeie să creadă că ea este centrul universului. Al universului *lui.* Nu mai încercă s-o sărute, dar dorinţa ardea în ochii lui întunecaţi.

Aceste atenţii nu-i scăpară lui Jimmy. Intr-o zi, după ce îşi puse la loc trompeta, o luă de braţ pe Lella ca să iasă împreună din Sho-Time.

- Pot să te însoţesc?
- Bineînţeles.

Plimbându-se pe străduţele pustii, fiindcă zorii zilei nu îndrăzneau încă să se arate, el îi vorbi despre suflul nou pe care ea îl adusese în orchestră. Şi nu numai prin talentul ei.

- Fiindcă avem pianista cea mai seducătoare din New Orleans!

Şi râse. Jimmy glumea mereu. Cum să-i ghicească adevăratele sentimente? Işi dăduse în sfârşit seama că Lella crescuse? Tânăra simţi un val de speranţă în inimă când, în faţa vechiului hotel, el îi înconjură talia cu braţul.

- Ai o sărutare pentru un vechi camarad?
- Incearcă.

De data asta nu fu vorba despre un sărut frăţesc pe obraz. Gura lui Jimmy întârzie pe a ei, îşi lipi insinuant trupul de al ei. Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi

se abandonă fără rezerve. Buzele ei se întredeschiseră. Fiori de bucurie îi treceau prin tot trupul. Un nor auriu o învălui şi o transportă într-al nouălea cer. Visurile pe care le nutrise atâţia ani se realizau în această clipă. Apoi Jimmy se îndepărtă de ea.

- Ei bine, chiar că nu mai eşti o fetiţă!

-Ai sfârşit prin a remarca şi tu asta? îi replică ea surâzându-i cu blândeţe.

El dădu din cap, cu o umbră de ironie în ochi.

- Se pare că şi fratele meu.

Toată fericirea Lellei dispăru imediat.

- Eşti gelos, Jimmy? Nu e... decât atât?

- Poate puţin, dar mai mult îngrijorat decât gelos.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să zic că Ralph nu e pentru tine, fetiţo. Tu eşti sinceritatea însăşi, îţi oferi sufletul pe tavă, pe când el nu e decât un seducător, având la fel de mult farmec ca şi dolarii. Tot ce ai avea de câştigat ar fi o rană în inimă.

- Se pare că e o trăsătură a familiei. Când văd toate admiratoarele alea roind în jurul tău...

- N-am intenţia să pozez în model, admise el pe un ton nepăsător. Tot ce te rog e să fii prudentă cu Ralph. A avut o mare decepţie şi sunt sigur că povestea cu Marie Algretto nu sa terminat. Mă tem că nu se interesează de tine decât ca să-şi regăsească siguranţa de sine în privinţa femeilor. Eşti superbă, Lella. Tu-l ajuţi să-şi recapete încrederea în el, îi oblojeşti orgoliul rănit... Dar rişti să ieşi tu însăţi rănită din această legătură, şi n-am chef ca asta să i se întâmple unei fete drăguţe ca tine. Nu ai destulă experienţă ca să vii de

hac unui Ralph Remingotn.

- M-am gândit şi eu la asta, rosti ea încet.

-Atunci mai gândeşte-te o dată.

O luă din nou în braţe şi deveni mai pasionat. Lella vibră sub mâinile lui lacome care-i alunecau pe tot trupul. Dar se desprinse ca să studieze chipul atât de iubit al lui Jimmy. Nu descifră însă nimic în spatele aparentei lui dezinvolturi.

- Si tu, Jimmy? şopti ea. Nici în tine nu pot avea încredere?

- Poate...

îşi întoarse capul, ferindu-se de privirea ei atentă. Ea îl luă de mâini şi-l strânse cu putere pentru a-l obliga s-o privească.

-Jimmy! Te iubesc de atâţia ani. Dacă vrei să urci cu mine în camera mea acum, n-aş putea să-ţi opun rezistenţă...

- Lella...

- Nu, ascultă-mă. Aş fi incapabilă să-ţi rezist, dar vreau mai întâi să ştiu dacă ţii cu adevărat la mine sau eşti doar gelos pe fratele tău. Incep să vă înţeleg pe amândoi. Tu posezi ceea ce Ralph îşi doreşte cel mai mult: talentul muzical. Şi brusc, Ralph e pe cale să ia ceva care te face gelos: pe mine. Cred că între voi e o rivalitate necruţătoare. Dar eu nu vreau să fiu trofeul pentru care vă bateţi, chiar dacă ţin atât de mult la tine.

Jimmy se întunecă la faţă.

- Nu ştiu dacă ţi-am înţeles bine vorbele. Ce vrei să-ţi spun, Lella? Că te iubesc?

- Poate. Nu ştiu. Poate că e prea mult să te întreb acum... Visul meu ţinteşte mai sus. Nu pot să mă

dăruiesc ţie, Jimmy, doar dintr-un capriciu. Imi trebuie... un fel de angajament. Vreau să fiu altceva decât o admiratoare în plus în maşina ta decapotabilă.

In timpul tăcerii apăsătoare care urmă, lacrimile începură să se rostogolească pe obrajii Lellei.

- Nu... nu există nici o speranţă să mă iubeşti? şopti ea.

Jimmy se întunecă şi mai mult la faţă. Incepu să lovească în
zid cu pumnul, ca şi cum se bătea cu un duşman invizibil.

- Lella, îmi ceri prea mult. Ţin la tine, dar sentimentele mele sunt confuze. In ochii mei ai fost întotdeauna o puştoaică... una care avea picioarele prea lungi. Ştii, în ochii mei erai sora mea mai mică. Şi pe urmă ai apărut aici ca adultă. O femeie. Dar eu am avut întotdeauna un sentiment protector faţă de tine, ca un frate mai mare. Şi toate astea se amestecă în sufletul meu cu ceea ce simt când te văd ieşind cu Ralph. Nu mi-ar plăcea să te văd suferind. Poate că sunt şi gelos... Oh, nu mai ştiu ce-i cu mine...

- Mă întreb dacă o să iubeşti vreodată şi altceva în afară de trompeta ta, spuse Lella, tristă. Ea este adevărata ta iubită, nu-i aşa, Jimmy?

El o privi descumpănit.

- Lella, eu nu ştiu mare lucru despre ceea ce numeşti tu dragoste, angajamente şi tot restul. Eu traversez viaţa ca un vârtej, fără să-mi pese de ziua de mâine, cânt şi sunt fericit. Nu m-am gândit niciodată să mă ataşez serios de cineva, indiferent despre cine ar fi vorba.

- înţeleg. Probabil că te-am speriat cu sentimentele mele. Speram să-ţi schimbi viaţa pentru mine... M-am înşelat. Va trebui să mă învăţ cu ideea că, dacă te vreau, trebuie să accept ceea ce-mi poţi da... S-ar putea zice că amândoi fraţii sunt sortiţi să mă facă să sufăr, încheie ea cu un zâmbet amărât.

-Ai face mai bine să ne uiţi pe amândoi, fetiţo.

- Mă tem că e prea târziu pentru aşa ceva.

Ajunsă în camera ei, se trânti supărată pe pat. Avea impresia că e o zdreanţă. De atâţia ani de când visa la asta, Jimmy o luase în sfârşit în braţe, dar totul mersese de-a-ndoaselea. Nu era într-al nouălea cer, ci se simţea îngrozitor de nefericită.

în ziua de relaş care urmă, Ralph o invită la cină. Când se prezentă la uşa ei, avea braţele pline de trandafiri. Din nou fu atent, fermecător. în timpul mesei o fixă tot timpul cu privirea lui stranie. *Ochii lui... N-am văzut niciodată nişte ochi atât de misterioşi.* Apoi el o duse să asculte nişte discuri în apartamentul lui. O trase spre el. Ochii lui de nepătruns se cufundară în adâncul privirii ei, lipsind-o de orice putere de rezistenţă. *Nu e drept...* protestă slab o voce interioară. Dar lumea păru să dispară când el puse stăpânire pe gura ei. Se topea sub mângâierile lui lacome, sub apăsarea nerăbdătoare a coapselor lui. însă inima ei care bătea puternic părea să strige: *Nu poţi să faci asta!*
La Jimmy ai visat în toţi aceşti ani... Dar visurile ei deveneau atât de îndepărtate, atât de confuze! Şi dorinţa pentru Ralph devenea atât de prezentă, atât de precisă... *E vina ta, Jimmy, e vina ta!* plângea în ea fetiţa care nu voia să renunţe la iluziile ei.

- Cât eşti de frumoasă, şopti Ralph, făcând să-i alunece cu dibăcie rochia. Ce piele splendidă... N-o să mă satur niciodată să te ating, să te privesc...

Trupul ei nu mai era decât o flacără palpitândă, dornic de a-şi satisface dorinţa trezită, şi totuşi... Avertismentul lui Jimmy răsuna undeva în mintea ei şi, într-o cutremurare a întregii ei fiinţe, o rămăşiţă de bun-simţ îi reveni. Chiar dacă gelozia îi dictase vorbele, Jimmy spusese adevărul. Ralph o iubise nebuneşte pe Marie Algretto, una dintre cele mai frumoase femei din lume; el evolua în cercurile înaltei societăţi; frecventa, pe cele două continente, actriţe, contese, unele mai frumoase şi mai elegante decât celelalte. Ar fi o prostie să creadă că el se vindecase brusc după dureroasa despărţire de Algretto, ca să se îndrăgostească de o micuţă muzicantă de care nu auzise nimeni.

- Imi... îmi pare rău, Ralph, şopti ea desprinzându-se din braţele lui.

El îi ridică imediat rochia pe umeri.

- Ce s-a întâmplat?

- Eu... nu pot să merg mai departe cu tine. Mi-e teamă.

- Teamă de ce?

- Teamă de ceea ce mă aşteaptă. Nu aparţinem aceleiaşi lumi, Ralph. Şi ai mai multă experienţă decât mine. Tu poţi să ai cu detaşare o aventură trecătoare. Dar eu nu sunt în stare de asta. Şi nu vreau să sufăr.

Lella îşi ridică ochii şi-i întâlni pe ai lui, splendizi, luminoşi, care puteau ajunge în adâncul sufletului ei.

- Aşa crezi... că am intenţia să te fac să suferi?

- Nu, nu intenţia. Să zicem că... n-aş fi decât o

scânteie în viaţa ta. Si scânteile se sting repede.

- După părerea ta, la atât se rezumă totul?

- Sunt la curent cu Marie Algretto.

Brusc, chipul lui Ralph se întunecă. Se ridică de pe canapea şi se duse să-şi toarne un pahar de coniac. Rămase întors cu spatele.

- Fratele meu ţi-a vorbit despre ea?

- Bineînţeles. Dar nu-mi spune că a divulgat un secret de familie. Toate revistele de scandal au bătut toba pe tema asta. Legătura voastră n-a fost prea discretă.

El se întoarse, pe jumătate mânios, pe jumătate dispreţuitor.

- Iar Jimmy şi-a făcut o datorie de onoare din a te pune personal în gardă în această problemă.

- Si sunt fericită că a făcut-o! Fiindcă m-a ajutat în mod sigur să evit multe decepţii!

Ralph zâmbi ironic.

- Mă faci să par personajul negativ dintr-un vodevil prost. Nu am nici cea mai mică intenţie să-ţi frâng inima.

- Dar când am pomenit numele Mariei Algretto, te-ai închis imediat în turnul tău de fildeş! Nu te-ai vindecat, Ralph. Ascultă-mă cu atenţie! Nu am nici un chef să fiu un balsam pe rănile produse de o altă femeie. Acum cheamă-mi un taxi.

El o privi îndelung, printre pleoapele pe jumătate închise, cu maxilarele crispate. Apoi buzele lui se întinseră într-o expresie sarcastică.

- Tot ce mi-ai spus pare foarte interesant... Dar eşti

sigură că dragostea ta pentru Jimmy nu constituie
singurul şi adevăratul obstacol dintre noi?

Capitolul 6

In ziua următoare, Lella îşi reluă locul în orchestră cu o oarecare teamă. Ralph Remington nu era genul de bărbat care să se lase atât de uşor respins. Era obişnuit să se impună, să hotărască în locul celorlalţi. Faptul că o femeie îi ţinuse piept probabil că-l tulburase dar îl şi scosese din sărite. O să se răzbune acum pe Jimmy şi formaţia lui? Dar Jimmy poseda două lucruri pentru care Ralph îl invidia şi pe care nu le va putea niciodată cumpăra, cu toţi dolarii lui: talentul şi dragostea ei.

Dar poate că-l judeca prea sever? Aerul lui de supremă siguranţă nu ascundea oare o oarecare lipsă de încredere în sine?

Dar Ralph nu-şi făcu apariţia la Sho-Time toată săptămâna. Uşurată dar şi contrariată, Lella găsi curajul să-l întrebe pe Jimmy, care păru surprins.

- Nu ţi-a spus? A plecat să trateze o afacere în Orientul Mijlociu. O mare comandă de petrol.

O studie, pândindu-i reacţia. Lella speră că nu-i va ghici dezamăgirea. Această plecare bruscă, fără nici un cuvânt de despărţire, arăta clar că Ralph nu mai voia să audă vorbindu-se despre ea. Dar, în fond, nu asta dorise? Şi atunci de ce era atât de decepţionată, de jignită? Acest bărbat reuşise s-o tulbure atunci când ea nu se gândea decât la Jimmy. Trezise în ea sentimente foarte diferite faţă de ceea ce simţea pentru dragostea ei din copilărie. De când trupul ei reacţionase sub mângâierile lui, era ca *prizoniera* lui. In mod sigur că el ar fi râs, fiindcă mica pianistă naivă pe nume Lella Parker nu merita o noapte de insomnie!

Reuşi să se autoconvingă că era mai bine aşa.

Durerea surdă pe care o încerca în prezent, care-i strângea inima şi pe care n-ar fi ştiut cum s-o definească, va fi uşor dată uitării. Se dărui trup şi suflet muzicii. Numele lui Ralph nu mai fu pomenit. Se părea că, atunci când acesta nu se afla la New Orleans, Jimmy se ocupa singur de local.

Intr-o zi, la închidere, el se decise s-o însoţească pe Lella.

- Sunt fericit că mi-ai urmat sfatul în privinţa lui Ralph.

Ea îşi ridică privirea spre el.

- Ce te face să crezi că l-am urmat?

- Dacă ar fi fost ceva între voi, Ralph n-ar fi plecat fără să-ţi spună nimic. De fapt, probabil că te-ar fi luat cu el.

- Poate că mi-a propus, dar am refuzat, rosti Lella cu un aer provocator.

Jimmy îi surâse în felul lui irezistibil.

- Tare m-aş mira.

- Ai dreptate... E şi acum îndrăgostit de cântăreaţa lui de operă, nici nu mai încape îndoială. Nu avea nevoie de mine decât ca să se distreze. Am reuşit să evit multă durere şi necazuri.

Sosiseră în faţa uşii ei. Jimmy se opri. Lella îi dădu la o parte şuviţa care se încăpăţânase dintotdeauna să-i cadă pe frunte. Şi amândoi părură dintr-o dată foarte încurcaţi... Privirea fiecăruia era ca o flacără tulburătoare, inexplicabilă...

- Ţi-aş spune că vreau să intru, dar ştiu ce gândeşti despre asta.

- Dar tu, Jimmy, ce crezi?

El ezită.

- Ei bine, eu... eu nu mă simt pregătit să-mi iau un angajament cu bătaie atât de lungă.

- Stiu. Nu prea am noroc la bărbaţi, nu-i aşa?

- Nu ştiu... Si poate că nici nu doresc să ştiu. Dacă aş descoperi că nu e vorba decât de atât, ţi-aş face rău. Si nu vreau să te fac să suferi. Pe de altă parte, dacă aş descoperi că e vorba de mai mult, ar apărea nişte complicaţii cu care nu am puterea să mă confunt pentru moment...

Lella reuşi să zâmbească forţat.

- Ei bine, dacă te răzgândeşti... îţi aminteşti de acea minunată replică pe care i-a dat-o Lauren Bacall lui Bogart? Ceva de genul: „Dacă te hotărăşti, nu trebuie decât să mă fluieri.“ Stii să fluieri, nu-i aşa?

- Mda: strângi buzele şi sufli.

Schimbară o scurtă sărutare, apoi ea întoarse cheia în broască şi intră în camera ei. Se sprijini de balustrada balconului şi-l privi pe Jimmy ieşind din hotel şi îndepărtându-se. La colţul străzii, un felinar îi lumină în trecere părul ciufulit. Apoi dispăru în ceaţa dimineţii. Lella îşi lăsă privirea să rătăcească peste acoperişuri, peste Jackson Square, apoi ceva mai departe, spre fluviu.

într-unul din oraşele cele mai romantice din lume, ea era singură.

*

* *

O lună mai târziu, Jimmy, foarte surescitat, anunţă orchestra că primise un telefon de la fratele lui.

- Faceţi-vă bagajele! Ne-a găsit un contract de trei săptămâni la Las Vegas. Luăm primul avion de duminică

dimineaţa.

Orchestra fu ca electrizată. Era primul pas spre viitorul strălucit pe care-l promisese Ralph. Dar Lellei îi stătu inima în loc. In sfârşit, o să-l revadă! Cum va reacţiona atunci? Şi el ce va zice?

Dar nu află asta imediat. Ralph nu-i aştepta la sosirea lor în Nevada, nici la hotelul unde trăseseră, nici la cabaretul care-i angajase. Situat în celebrul „Strip“ din Las Vegas, era un cabaret renumit, specializat în jazz, unde se înghesuiau o mulţime de cunoscători şi îndrăgostiţi de Dixieland.

Orchestra era într-o formă nebună. Muzicanţii erau parcă un singur trup şi suflet. Fiecare anticipa improvizaţiile celuilalt pentru a cânta împreună cu el şi se inspirau reciproc. Lella putu să-şi dovedească talentul deosebit. In faţa ei, Jimmy fermeca publicul prin personalitatea lui pătimaşă.

In mijlocul unuia din sfâşietoarele solo-uri susţinute de Jimmy, Lella întâlni privirea lui Ralph Remington. Un fior o trecu din cap până-n picioare, făcând-o să atingă în treacăt claviatura. Greşeala îi atrase o încruntare din partea solistului. Luptă cu disperare să se poată concentra şi să-şi regăsească ritmul. Dar cântă deplorabil până la sfârşit. Nu se mai întreba cum va reacţiona revăzându-l. Acum ştia. Era într-o totală confuzie. O panică iraţională îi cuprinsese trupul şi sufletul...

După ce orchestra părăsi scena, Ralph se apropie de ea şi, fără să scoată nici un cuvânt, o prinse de braţ. Atingerea lui îi spori încordarea. Jimmy o gratifică imediat cu cea de a doua încruntarea din acea seară.

Era ora trei dimineaţa. Mii şi mii de neoane luminau noaptea. Numele starurilor clipeau pe firmele imense.

Circulaţia înnebunitoare şi claxoanele asurzitoare te făceau să te crezi în plină zi.

Ralph o ajută să traverseze. Intrară într-unul din marile hoteluri din „Strip“, trecură de sala de jocuri şi ajunseră la bar. Lella se aşeză într-un fotoliu moale de piele, cuprinsă de nervozitate dar şi de teamă. El nu-i lăsă timp să-şi revină.

- Ti-am lipsit?

Ea încercă să-şi ignore tremurul mâinilor şi, privindu-le cu un brusc interes, îi răspunse pe un ton monden:

- Suntem fericiţi să cântăm aici. îţi suntem recunoscători că ne-ai găsit acest angajament. Jimmy contează pe multă publicitate şi...

- îţi pierzi timpul cu Jimmy! Aminteşte-ţi ce ţi-am spus. Ai ajunge mult mai departe singură şi eu pot să te ajut. N-ar trebui să fac eforturi prea mari pentru ca numele tău să apară pe una din firmele astea luminoase.

- Eu... eu nu-mi doresc să devin o stea. Chiar dacă ar fi posibil. Sunt fericită în orchestra lui Jimmy.

- N-ai răspuns la întrebarea mea. Ti-am lipsit?

Lella se prefăcu mirată.

- Să-mi lipseşti? De ce? Ai plecat fără să mă anunţi. Am interpretat asta ca pe un adio.

- Eram cam întors, e adevărat. Dar de atunci, nu te-am putut goni din minte. Dar tu, Lella?

Ea rămase mută. Dar chipul ei tulburat răspunse în locul ei. Absenţa trezea întotdeauna astfel de sentimente? Sau trebuia să recunoască cinstit că

existau doi bărbaţi în viaţa ei?

Pentru Jimmy, ştia ce simte. Sau cel puţin crezuse că ştie. Era dragostea ei din adolescenţă. Visul ei de fetiţă. Dar ea nu mai era o adolescentă. Era femeia care-l descoperea acum pe Ralph cu o pasiune necunoscută de copilă care voia cu disperare să-şi păstreze visurile.

Poate că ştiuse întotdeauna ce-i inspira Ralph, dar nu avusese curajul să şi-o mărturisească. Dar fusese de ajuns să-l revadă pentru ca inima ei să recunoască adevărul: îl iubea pe Ralph. Şi nu era un capriciu de şcolăriţă. Şi nici un vis.

Putea acum să înfrunte adevărul fără să aibă impresia că-l trădează pe Jimmy. Fiindcă poţi încerca sentimente diferite pentru persoane diferite. Era chiar posibil să iubeşti în moduri diferite.

Mai rămânea totuşi un punct de elucidat. Să pună ordine în inima ei era una... Dar să descifreze un bărbat atât de complex ca Ralph Remington era cu totul altceva! Ii dăduse limpede de înţeles că o doreşte, dar nu-i vorbise niciodată despre dragoste. Umbra cântăreţei mai avea încă putere asupra lui?

- Ai avut ocazia s-o revezi pe Marie Algretto în timpul călătoriei tale? îl întrebă ea fără să se gândească, surprinsă de propria ei îndrăzneală.

Il văzu puţin încurcat, iar ochii lui negri se voalară.

- Pătrunzi în viaţa mea personală.

- Nu mi-a făcut impresia că eziţi să pătrunzi în viaţa *mea* personală când e vorba de fratele tău!

- E cu totul altceva. Legătura mea cu Marie Algretto nu te priveşte.

- Dimpotrivă, cred că mă priveşte foarte mult. Faptul

că eviţi să-mi răspunzi direct de fiecare dată când abordez subiectul, îmi spune că e încă foarte dureros pentru tine.

- Lella, te rog să nu ne certăm. Te-am adus aici ca să-ţi spun că mi-ai lipsit şi că mi-ar plăcea să ne vedem din nou.

Aceste cuvinte pronunţate cu o voce blândă mai potoliră mânia care o cuprinsese cu puţin înainte. Ralph îi luă mâna. Privirea lui era sinceră, directă.

- Suntem... prieteni?

Lella avu impresia că altcineva răspunsese în locul ei:

- Da.

El se sprijini de spătarul fotoliului, vizibil uşurat.

- E bine aşa. Am făcut un „salt“ până la Las Vegas doar ca să-ţi vorbesc şi să văd cum se descurcă orchestra. în câteva ore, plec cu avionl la New York. Si mă întorc la New Orleans o dată cu voi. Voiam să fiu sigur că o să ne întâlnim acolo... la fel ca înainte.

Lella clătină din cap, întrebându-se dacă în felul acesta nu se expunea suferinţelor pe care ar fi vrut să le evite. Dar numai avea chef să spună nu.

* *

A doua zi, o mică frază a lui Jimmy o făcea să revină asupra hotărârii ei.

- Ralph ţi-a spus că pleacă la New York?

- Da.

- Ti-a menţionat şi faptul că Marie Algretto cântă acum la Metropolitan?

Lella simţi că-i fuge sângele din obraji.

-Trezeşte-te, micuţa mea! Nu încape nici o îndoială

că fratele meu te place, dar toată viaţa lui, de fiecare dată când Algretto va pocni din degete, el va da fuga, indiferent unde s-ar afla ea.

Capitolul 1

Lella decise că trebuia să-l uite pe Ralph Remington. Jimmy avea dreptate. Ea nu reprezenta pentru el decât un mod plăcut de a-şi pierde timpul. Fiindcă n-o va putea da niciodată uitării pe Marie Algretto. Dacă într-o bună zi cântăreaţa se va hotărî să se întoarcă la el, Ralph o va părăsi într-o clipă pe femeia care ar avea ghinionul să se afle lângă el.

Dacă faptul că descoperise adevărata natură a sentimentelor pe care i l e purta nu schimba cu nimic lucrurile, se simţea totuşi mai vulnerabilă de când ştia că-l iubeşte.

Alese singura soluţie care-i era la îndemână: să refuze să-l mai vadă.

Şi se ţinu de această hotărâre, refuzându-i cu încăpăţânare toate invitaţiile. Fără ranchiună, fără nici o explicaţie, ea îl alungă din viaţa ei. La fiecare telefon pe care-l primea, ea găsea câte un pretext. Că era mai mult sau mai puţin plauzibil nu avea nici o importanţă.

Ralph păru derutat, dezamăgit, apoi furios. După mai multe tentative zadarnice, abandonă...

Asta ar fi putut pune capăt în mod definitiv relaţiei lor. Dar destinul încurcă adesea cărţile şi intervine când totul pare pierdut.

Oaltercaţie violentă îi opuse într-o zi pe cei doi fraţi. Lella le auzi vocile prin uşa închisă a biroului de la Sho-Time. A doua zi, Jimmy sosi cu un aer abătut şi furios şi adună toată formaţia.

- O veste proastă, prieteni. Localul nu mai e al nostru.

Urmă un moment de tăcere mormântală.

- Ce mai e şi cu povestea asta?! exclamă Donald Wilson. Credeam că eşti pe jumătate băgat în afacere!

- Ei bine... nu e chiar aşa. Contractul îi aparţine lui Ralph. Si refuză să-l reînnoiască. Pune punct la tot.

Skinny Lang avu un acces de tuse.

- Nu mai pricep nimic! Nu avea beneficii?

- Nu cât vrea Ralph, în orice caz. îşi închipuie că am administrat prost localul cât a lipsit el.

- Ce duş rece! se strâmbă Charlie Neal masându-şi stomacul. Credeam că am pornit cu dreptul după Las Vegas.

- Si eu, mărturisi Jimmy. Asta o să mă înveţe minte să mă mai asociez cu un om de afaceri. Ralph e fratele meu, dar nu ştie nimic despre artă. Tot ceea ce-l interesează este cifra din josul bilanţului.

Noutatea căzuse peste ei precum cuţitul ghilotinei. Toată lumea era dezamăgită. Năucită, Lella se întreba dacă ea nu avea vreo vină în chestia asta. Cunoştea gelozia care-i opunea pe cei doi fraţi. Ralph era furios fiindcă ea refuzase să-l revadă. Considera că refuzul ei se datorează sentimentelor ei pentru Jimmy? Era felul lui de a se răzbuna? îi venea greu să creadă că e capabil de o asemenea josnicie. Dar când o femeie este miza rivalităţii dintre doi bărbaţi, cine ştie până unde pot merge?

- Şi dacă ai lua tu contractul? îi sugeră Donald.

Jimmy făcu un gest de neputinţă.

- Nu mă pricep deloc la astfel de lucruri... Poate că peste un an sau doi... Dar în acest moment nu.

- Atunci ce o să se întâmple cu noi?

- O să ne întoarcem la micile contracte, pe ici pe

colo, până când va apărea ceva stabil, răspunse el încercând să pară vesel. Nu trebuie să ne lăsăm doborâţi, nu-i aşa? E de lucru peste tot pentru noi. Separat. Mai devreme sau mai târziu o să refacem orchestra.

Dar cuvintele lui sunau fals. Lella ştia că toate şansele de a reface orchestra erau minime. Simţea cum disperarea îi cuprinde, rând pe rând, pe toţi.

In acea noapte, interpretarea lor fu sobră şi mai degrabă tristă. Obişnuita lor bucurie de a trăi şi de a cânta dispăruse. Jimmy bău mai mult ca de obicei. Lella îl văzuse adeseori bând cu clienţii sau prietenii, dar îşi ştia măsura şi nu se îmbăta niciodată. De data asta alcoolul îl făcu praf. Spre sfârşitul serii abia mai putea să cânte, dar se părea că-l doare în cot de asta.

Peste cincisprezece zile, avu loc ultima lor noapte la Sho- Time Bar de pe Bourbon Street.

Pe urmă, Jimmy care începu să alunece din ce în ce mai rapid pe panta rea, nu reuşi să se mai agaţe de nimic. In săptămânile ce urmară, căderea lui fu vertiginoasă. Sticla nu-l părăsea niciodată. La orice oră din zi sau din noapte, Lella îl zărea clătinându-se pe picioare, cu privirea rătăcită. Se simţea bolnavă de îngrijorare. Jimmy se distrugea puţin câte puţin, o decădere trivială dar şi patetică totodată. Crezuse atât de mult că este în drum spre glorie! Decepţia era prea amarnică şi n-o putea suporta.

Pentru Lella situaţia financiară deveni disperată. Incerca orice ca să reziste. Obţinu un angajament de o săptămână, să înlocuiască pe cineva la un bar de periferie. Acolo, într-o seară,

0 voce familiară o făcu să tresară. Ridică ochii spre vizitatorul neaşteptat.

- Donald! Ce faci aici?

- Nu mare lucru, bombăni acesta.

După ce-şi termină bucata, Lella făcu o pauză ca să bea o cafea cu fostul baterist al grupului. Bucuria regăsirii avea totuşi gustul amar al nostalgiei.

- Ai vreo problemă, Donald? Nu prea pari în formă.

El se mulţumi să ridice din umeri.

- Stii despre ce e vorba, micuţo. De data asta s-a ales praful de orchestra noastră. Skinny începe săptămâna viitoare cu o nouă formaţie. Riley se întoarce la St. Louis. Trebuie să recunoaştem adevărul gol-goluţ: Jimmy n-o să reuşească niciodată să găsească ceva de lucru pentru a putea rămâne cu toţii împreună.

Lella clătină din cap fără să răspundă. Dacă ar fi încercat să vorbească, simţea că s-ar fi prăbuşit complet.

-Jimmy e un băiat grozav, continuă Donald. L-aş strânge de gât cu plăcere, dar îl iubesc ca pe un frate. Necazul e că n-are prea mult talent să facă bani. Bunul Dumnezeu nu i-a dat decât talentul să sufle într-o trompetă. Ca un înger! Dacă ar fi avut puţină minte, ar fi economisit pe vremea când îi mergea bine şi ar fi putut lua acum contractul pe numele lui. Dar Jimmy cheltuieşte exact cât câştigă. îşi oferă o viaţă plăcută, le face cinste prietenilor, şi pe urmă... caii. Nici nu-ţi poţi imagina câţi bani i-au înghiţit cursele...

- Dar aşa e Jimmy! exclamă Lella apărându-l instinctiv, aşa cum o leoaică îşi apără puii. Să râdă, să se facă iubit, să nu-i pese de ziua de mâine fiindcă azi

se simte bine, aşa e Jimmy! Si de ce
1 s-ar cere altceva decât să sufle magistral într-o trompetă? Jimmy e genial! Se poate mulţumi să existe.

- Da. Dar nu mai există. Ascultă, Lella, el are nevoie de tine în seara asta. Eu am încercat, dar nu mai pot face nimic, poate însă că tu, tu vei putea...

- Ce tot spui? Unde este?

Ingrijorarea îi tăia respiraţia. Mâinile începură să-i tremure în timp ce-i asculta răspunsul.

- Este la Red Lady. Beat mort. Trebuie ca cineva să-l ducă acasă. Nu vrea să meargă cu mine. Poate că tu...

- Poţi să mă aştepţi ca să mă conduci acolo? Termin într-o jumătate de oră.

Red Lady era unul din localurile de noapte cele mai înfloritoare de pe Bourbon Street. Orchestra lui, dirijată de Maxie Jones, era una dintre cele mai cunoscute. Ca şi Jimmy, Maxie era trompetist. Nu o dată, cei doi muzicanţi rivali se înfruntaseră în dueluri „pe viaţă şi pe moarte“, întrecându-se la cântat. Jimmy câştiga de obicei, fiindcă urca mai sus, fiindcă ţinea mai mult nota, iar cântul lui avea mai multă forţă. Intre ei exista un fel de rivalitate necruţătoare.

Lella fu cuprinsă de panică văzându-l pe Jimmy atât de beat, prăvălit peste o masă din rândul întâi, cu trompeta pe genunchi. Strângea în mână un pahar pe jumătate gol şi fixa scena, unde orchestra lui Maxie interpreta un îndrăcit *That's a plenty.*

Lella se strecură printre mese până la el şi-şi puse mâna pe braţul lui. Jimmy ridică spre ea o privire tulbure.

- Ei, fetiţo! Ce faci aici?

- Sunt în trecere.

- Ai face mai bine să te duci în altă parte. Orchestra lui Maxie este la-men-ta-bilă.

- Jimmy...

Bucata se termină. Sala aplaudă, dar Jimmy ridică tonul.

- La-men-ta-bilă, Maxie!

Maxie Jones era un creol slăbuţ, cu părul strâns într-o coadă la spate. Te făcea să te gândeşti la un pirat de pe vremuri. Ochii lui scânteiară.

- Eşti beat, Jimmy. Du-te acasă înainte să te scoată afară în brânci.

- De ce? Ti-e teamă că-mi iau trompeta şi te fac praf?

Un murmur surescitat trecu prin mulţime. Perspectiva unui duel între cei mai „tari“ trompetişti din New Orleans electriza spectatorii. Dar Lella simţi că-i îngheaţă inima. Jimmy nu era în stare să concureze cu Maxie Jones în seara asta. S-ar fi făcut de râs.

- Jimmy, lasă-mă să te însoţesc până acasă...

El o împinse şi se ridică, clătinându-se.

- Ei, Maxie?

- Cum vrei, dar eşti o epavă... Prieteni, îl veţi auzi acum pe *fostul* mare trompetist Jimmy LaCross, anunţă el batjocoritor publicul.

Lacrimile începură să se rostogolească pe obrajii Lellei.

- Te implor, Jimmy...

Dar el o mai împinse o dată şi se urcă împleticindu-se pe scenă. Jones bătu măsura cu vârful piciorului; orchestra atacă o piesă din *South.* Creolul cântă magnific primul solo, apoi se întoarse spre Jimmy. Lella

aştepta cu sufletul la gură. Clătinân- du-se, Jimmy îşi ridică trompeta şi fu penibil. Căuta notele, cânta fals. Transpiraţia îi curgea şiroaie pe obraji. Semăna cu o pasăre mare, rănită, pierdută.

- Oh, Jimmy...

Maxie opri orchestra şi chemă un barman voinic.

- Ei, Eddie, aruncă-l afară pe prăpăditul ăsta înainte să cadă de pe scenă. Ar putea răni pe cineva!

Urmară fluierături şi huiduieli în sală în timp ce bruta îl înşfăca pe Jimmy, îl împingea printre mese ca să-i facă vânt în cele din urmă pe trotuar.

In urmă cu câteva săptămâni, acelaşi public îl idolatriza pe Jimmy LaCross.

Lella se aplecă şi-l ajută să se sprijine de un felinar.

- Vino, Jimmy, îi şopti ea cu blândeţe printre lacrimi. Vino, te duc eu acasă.

Nu părea conştient de ceea ce i se întâmplase. Ii sprijini un braţ de umerii ei şi-l susţinu de bine de rău prin labirintul străzilor. Se lovea de ziduri, dar îşi ţinea bine trompeta. In noapte, alama instrumentului strălucea ciudat... strălucirea trompetistului se stinsese însă.

Lella nu ştiu niciodată cum de reuşise să-l facă să urce scara până în camera ei. Il aşeză pe pat şi el rămase într-o stare de prostraţie, fixând cu privirea rătăcită trompeta care atârna între degetele lui ţepene. Ca o flacără moartă, inutilă...

- O să-ţi fac o cafea, îi spuse Lella punând în priză mica ei cafetieră electrică. O să vezi că o să te simţi mai bine după ce o bei.

Dar dintr-o dată o sclipire de luciditate păru să-i

revină. Se sculă, deschise uşa balconului şi privirea lui se îndreptă spre firmele strident luminate din Bourbon Street. Şi lacrimile începură să i se rostogolească pe faţă.

-Jimmy LaCross e terminat... Terminat... hohoti el.

Şi-şi aruncă trompeta în noapte. Lella auzi instrumentul lovindu-se de dalele curţii. Strigă uşor. I se păru că şi inima ei se frânsese.

Jimmy reveni spre pat împleticindu-se, se trânti pe el şi căzu imediat într-un somn profund. Lella îi slăbi cravata, îi scoase pantofii şi-l acoperi cu o pătură. Apoi se aşeză pe marginea patului. Amintirile nu-i dădeau pace, apărând şi dispărând într-o goană nebună. Jimmy râzând cu fetele în Chevrolet-ul lui; Jimmy repetând cu ea la şcoală, în auditoriu; şi Jimmy adult, superb, cuceritor, în fruntea orchestrei sale.

Strânse în palmă micuţul medalion pe care el i-l dăruise, în urmă cu atâţia ani. îl purta întotdeauna la gât. Acest flecuşteţ făcea parte din ea însăşi, din Jimmy, din acest vis care nu se va realiza niciodată.

-Jimmy, nu pot lăsa lucrurile să se sfârşească astfel pentru tine, şopti ea.

Era limpede că rupsese relaţiile cu fratele lui. Nu ştia de partea cui este vina, şi nici nu ştia ce rol jucase ea în ruptura lor. Dar ştia că numai Ralph îl poate scoate pe Jimmy din acest infern. Cineva trebuia să-i vorbească lui Ralph. Cineva trebuia să intervină ca să oprească războiul care-i transformase în duşmani pe cei doi fraţi.

Si mai ştia că ea este aceea care trebuia să se ducă la Ralph. Trebuia ca Ralph să afle ce se întâmplă cu fratele lui.

Toată noaptea stătu în întuneric, lângă Jimmy,

aţipind din când în când pe scaunul ei. Când se făcu dimineaţă, plecă în vârful picioarelor, în lumina cenuşie a zorilor. Jimmy dormea încă.

Capitolul 8

Sucursala din New Orleans a firmei Remington ocupa un imobil modern, în plin centrul cartierului de afaceri. Lella îşi spuse numele funcţionarei de la informaţii care o anunţă prin interfon unei secretare. Ralph ceru să fie condusă imediat până la biroul lui.

Indată ce intră, simţi un mic şoc în piept, aşa cum se întâmplase şi ultima oară. Ralph se ridică. Privirea lui întunecată o prinse pe a ei şi Lella nu mai putu să şi-o ferească. Ralph purta un costum de flanelă gri-închis, o cămaşă albă cu iniţialele lui şi o cravată mov. Ca de obicei! Lella se pomeni întrebându-se dacă Ralph are şi blugi în garderoba lui.

- Vizita ta mă surprinde.
- Adevărat?

In spatele lui, geamul mare îi oferea o vedere panoramică spre Mississippi, cu şalupele şi cargourile lui. Un vapor cu aburi, plin cu turişti, aluneca pe luciul apei făcând vârtejuri cu elicele lui gigantice. Lella se gândi la excursia pe care o făcuseră pe un vapor asemănător.

- Da, sunt surprins, repetă el. Ce mai faci?
- Bine. Dar tu?
- Muncă, la fel ca de obicei.

Arătă spre dosarele răspândite pe biroul lui dar nu o scăpă pe Lella din ochi. După ce schimbară aceste banalităţi, o tăcere jenantă se instală între ei.

- Ar trebui să ghiceşti de ce mă aflu aici, rosti ea în cele din urmă.
- Bineînţeles. Mai ales după ce m-ai făcut să înţeleg atât de clar că nu vrei să mă mai revezi. Presupun că ai

venit să-mi dai o explicaţie a acestui mister?

Lella se prefăcu însă că n-a auzit întrebarea.

- Pot să mă aşez?

- Bineînţeles. Iartă-mi impoliteţea, dar mă simt ca şi cum aş fi făcut un looping. M-am întors de câteva săptămâni, mă tratezi de parcă aş avea ciumă şi pe urmă îţi faci brusc apariţia în biroul meu.

O conduse până la unul din fotoliile de piele, apoi se îndreptă spre perete şi apăsă pe un buton. Panourile de acaju alunecară, dând la iveală un bar bine aprovizionat.

- Pot să-ţi ofer ceva de băut?

- Mulţumesc, dar ceva fără alcool.

- Un suc?

- Da... mulţumesc.

El îi aduse un pahar cu cuburi de gheaţă şi se instală în faţa ei, picior peste picior.

- Deci, reluă el. Sper că ai venit să mă anunţi că nu mai eşti supărată şi că ne putem vedea din nou?

Lella strânse cu nervozitate paharul în mână.

- Nu, Ralph. E vorba despre fratele tău. Are probleme.

-Oh! Dar ce i s-a întâmplat? Un rechin rău vrea să-l muşte de braţ?

- Ralph! Cum poţi fi atât de insensibil?

- Imi pare rău, Lella. Dar Jimmy a abuzat destul de răbdarea mea. E ceva serios?

- Da, foarte serios.

O luminiţă fugitivă de îngrijorare trecu prin privirea lui atentă.

- Povesteşte-mi.

-A decăzut de când i-ai tăiat craca de sub picioare. Şi-a pierdut orchestra, bea de stinge. Nu mai poate să cânte... Ralph, fratele tău e pe cale de a se distruge.

-Nu i-am tăiat eu craca de sub picioare. Şi-a tăiat-o singur.

- Ba aşa ai făcut când ai închis Sho-Time, spuse ea cu asprime. L-ai lipsit de o muncă regulată, care era însăşi viaţa lui.

-Aveam un motiv temeinic.

Ea îşi îndreptă bătăioasă umerii, privindu-l cu răceală.

- Ce motiv temeinic, Ralph? Eu? Pentru că erai gelos pe afecţiunea pe care i-o port lui Jimmy. Pentru că orgoliul tău a fost rănit când am refuzat să fac dragoste cu tine. Şi atunci te-ai răzbunat dintr-o singură lovitură şi pe fratele tău şi pe mine, aruncând orchestra în stradă!

Tremura toată. De furie dar şi de panică. Venise să negocieze pacea, încercând să-i reconcilieze pe cei doi fraţi, şi nu alesese calea potrivită. Dispreţul rece pe care-l citi în ochii lui Ralph îi confirmă greşeala pe care o făcuse.

-Ai inventat un scenariu de telenovelă. Am avut cu totul alte motive să închid Sho-Time. Zici că orgoliul meu a fost rănit? Poate. Dar mai ales inima mea. Credeam că-mi datorezi măcar o explicaţie, atunci când te-ai decis la acea misterioasă ruptură.

Ea se ghemui în fotoliul comod.

-Ai... ai dreptate. Imi pare rău, Ralph. Dar era prea dureros pentru mine să-ţi explic. Şi mi-era teamă să nu mă răzgândesc. Ştii să fii foarte convingător. Am

considerat că tăcerea e mai puţin riscantă.

- Mărturisesc că tot ce spui nu prea are sens.

Lella râse din vârful buzelor.

-în afacerile de inimă, femeilor le lipseşte uneori discernământul.

- Da, cred. Dar indiferent de asta, închiderea lui Sho-Time n-a avut nici o legătură cu tine şi cu mine.

-Adevărat? spuse ea, simţindu-se extrem de uşurată.

- Categoric. Nu e decât o problemă de rentabilitate. Jimmy avea nevoie de o lecţie. Tu nu poţi înţelege asta, admiraţia ta de adolescentă te orbeşte. L-ai plasat pe un piedestal şi refuzi să-i vezi defectele. în realitate, Jimmy e complet iresponsabil. Am făcut o încercare, i-am lăsat conducerea exclusivă a localului în timpul absenţei mele. Speram că s-a mai maturizat şi că va şti să fie serios dacă miza era atât de mare. Dar m-am înşelat amarnic. Doar într-o lună a făcut o „gaură“ mare. A pierdut la curse toţi banii localului. Nu pot continua să susţin o afacere deficitară. I-am spus asta. Si discuţia s-a soldat cu o ceartă violentă. Am auzit nişte cuvinte pe care nu tolerez să mi le spună nimeni pe lumea asta. De aceea am închis Sho-Time. Dacă Jimmy se crede atât de grozav, s-o dovedească!

Lella primi fiecare cuvânt ca pe o lovitură de pumnal.

-Ai dreptate, din păcate. Jimmy nu ştie să facă nimic în viaţa de toate zilele. Dar din punct de vedere al muzicii, este un uriaş. Si asta merită indulgenţă. Este fratele tău, Ralph. Dacă ai fi auzit cu câtă admiraţie vorbea despre tine când era copil...

Din nou, trăsăturile lui Ralph se îmblânziră.

- Ce aştepţi de la mine, Lella?

- împacă-te cu Jimmy. Ajută-l să se pună din nou pe picioare. Să-şi refacă orchestra. Tu iubeşti muzica. Stii că ar fi... păcat, dacă nu tragic, să se piardă o asemenea formaţie. Au tot ce le trebuie ca să devină una dintre cele mai bune formaţii de jazz din America.

Ralph rămase tăcut. Nu o privea, părea pradă unei lupte interioare. Apoi privirea lui, lipsită de orice expresie, reveni asupra ei.

- Dacă mă hotărăsc să-l ajut pe Jimmy, o să-mi spui de ce mi-ai trântit atât de nemilos uşa în nas?

- Din... din motive egoiste. Nu-ţi pot da nici o explicaţie.

Cum să-i mărturisească faptul că o făcuse din cauză că-l
iubea? Mândria ei o împiedica să facă asta.

- Ralph, te implor, nu lăsa ca supărarea ta pe mine să strice relaţia ta cu Jimmy.

- Ti-am mai spus că nu sunt supărat. Mai degrabă rănit, frustrat.

El se ridică şi rămase nemişcat în faţa geamului imens, privind traficul fluvial, din nou pierdut în gândurile lui. Apoi îi vorbi, fără să se întoarcă spre ea.

- Sediul meu de bază este la San Francisco. De curând am cumpărat acolo un local de noapte. Jazz-ul clasic revine în forţă pe Coasta de Vest. Era locul ideal pentru orchestra lui Jimmy... înainte să mă dezamăgească.

Inima Lellei tresări în piept de bucurie.

- Oh, Ralph! Ar fi minunat! Dă-i o şansă!

El se întoarse brusc şi o fixă cu o privire implacabilă.

-Am o condiţie.

Ea se crispă.

-O... condiţie?

- Da. Orchestra lui Jimmy va avea localul de la San Francisco... *dacă te măriţi cu mine!*

Lella rămase înmărmurită.

-Dar... de ce? Nu mă iubeşti.

-Motivele mă privesc. Răspunsul tău?

-Eu... nu ştiu ce să-ţi răspund.

In mintea ei era un adevărat haos. Această propunere era nebunească, absurdă... Minunată şi teribilă! Dacă Ralph ar fi iubit-o, s-ar fi aruncat în braţele lui, ameţită de fericire.

Dar ea ştia că el n-o iubeşte. Si nu reuşea să găsească motivele acestei condiţii atât de extravagante! Refuza să creadă că numai orgoliul lui rănit şi gelozia îl puteau împinge la un gest extrem. Avea impresia că se cufundase într-o apă tulbure şi că mâinile ei nu puteau apuca nimic altceva decât nisipul care-i fugea printre degete. Ideile i se perindau cu repeziciune prin minte şi nu reuşea să stabilească vreo legătură coerentă între ele.

Dacă privirea lui Ralph ar fi fost mai prietenoasă...

Apoi, brusc, înţelese. O mânie nestăpânită vibră în vocea ei.

- Ca să mă îndepărtezi de Jimmy, nu-i aşa? Stii că aş face aproape orice ca să-l ajut.

-Aproape orice? Atunci îţi ofer ocazia să dovedeşti asta.

-Eşti josnic.

-De ce? Nu asta e intenţia mea.

- Nu sunt pentru tine decât miza unui aranjament. îţi ajuţi fratele cu condiţia să ajung în patul tău.

- Recunoaşte că respect nişte reguli. Nu ţi-am cerut să devii amanta mea. în dragoste, la fel ca la război, îi aminti el cu un zâmbet triumfător, toate loviturile sunt permise.

Ralph jubila. în momentul acela ea simţi că-l detestă.

- Dacă ăsta e principul tău, nu e prea onorabil.

- Viaţa e formată din învinşi şi învingători, Lella. încerc să fiu un învingător. Dacă Jimmy nu se îndreaptă, va face parte din cohorta învinşilor.

Ea îşi ridică bărbia, dispreţuitoare.

- întotdeauna Jimmy va fi adevăratul câştigător, Ralph. Fiindcă are talent.

Stiu că-i atinsese coarda sensibilă. Ralph îşi întoarse privirea şi un val de tristeţe îi întunecă trăsăturile. Când o privi însă din nou, îşi recăpătase sângele rece.

- Aştept răspunsul tău. Dacă ne-am căsători şi l-am repune pe Jimmy pe drumul succesului? Am putea să zburăm mâine spre Los Angeles şi să ne petrecem acolo noaptea nunţii. Pe urmă ne vom duce la San Francisco. O să ai tot ce-şi poate dori o femeie. Aşa că... gândeşte-te de două ori înainte de a-mi da răpsunsul!

Tot ce-şi poate dori o femeie, în afară de dragoste, gândi Lella plină de amărăciune. Il iubea pe Ralph, aşa că pentru ea nu era deloc un sacrificiu să se mărite cu el. Să-şi împartă viaţa şi patul cu el ar fi fost minunat.

Sacrificiul ar fi să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea, un bărbat care s-ar gândi la alta când ar lua-o în braţe...

- Ti-ai putea ajuta fratele fără să pui condiţii.

- Poate că l-aş ajuta oricum, dar n-ai de unde să ştii asta. Sau la fel de bine l-aş putea lăsa în voia sorţii. Eşti gata să rişti?

Ea rămase câteva minute pe gânduri.

- Ai câştigat. Accept.

- Deci eşti în stare să mergi până în pânzele albe pentru Jimmy.

Ea îl privi uluită. Dar el ridică din umeri şi se apropie de ea cu surâsul pe buze.

- Una din secretarele mele te va însoţi ca să-ţi cumperi o garderobă completă pentru voiajul de nuntă. Nu vei regreta nimic, Lella.

Ea îşi ridică ochii spre el, gândindu-se la Marie Algretto, splendida cântăreaţă pe care o iubea el. *Eşti sigur, Ralph?* gândi ea.

- Bineînţeles că prima condiţie o implică pe a doua. Va trebui să părăseşti orchestra. Vreau să mă ocup personal de cariera ta. Iţi promit că te voi ridica la locul pe care-l meriţi în lumea muzicii.

Lella fu extrem de decepţionată.

- îmi închipuiam că gelozia se ascunde în spatele atâtor oferte generoase.

- Te înşeli. Pur şi simplu nu vreau să-ţi mai pierzi timpul într-o formaţie. Poţi ajunge mult mai departe singură. Ai încredere în mine.

- Nu am deloc încrededere în tine.

- Cum doreşti. Dar să vezi că, de azi în şase luni, numele tău se va afla pe toate buzele.

îmi doresc ca numele meu să se afle numai pe buzele tale, când îmi vei spune că mă iubeşti...

Oh, Ralph! Totuşi, când el începu s-o sărute, Lella

simţi o forţă sălbatică şi tandră în îmbrăţişarea lui. Si pasiune totodată, era sigură de asta.

Se duseră împreună la micuţul ei hotel de mâna a doua. Lella îl rugă să menajeze mândria muzicantului ei umilit. Jimmy, încă mahmur din cauza beţiei din ajun, tocmai îşi bea cafeaua. Văzându-l pe fratele lui, prima reacţie fu violentă. Lella dădu dovadă de mult tact pentru a face pace între cei doi bărbaţi. Din fericire ea se afla pe poziţii de forţă. Cu o simplă privire putea să pună stavilă veleităţilor agresive ale lui Ralph. Dar nu-l putu împiedica să anunţe, hodoronc-tronc:

- Si găseşte-ţi un alt pianist. Lella nu mai face parte din orchestră. Ne căsătorim mâine la Las Vegas.

O clipă, Lella crezu că o să-i dezmintă spusele din cauza brutalităţii inutile de care dădea încă o dată dovadă faţă de Jimmy. Ralph se bucurase probabil dinainte că o să-i aducă personal la cunoştinţă fratelui său că el era câştigătorul, că de acum ea îi aparţinea. Un fulger feroce trecu prin ochii lui Jimmy, apoi el îi zâmbi trist.

- Mi-ar plăcea să-ţi pot ura fericire, fetiţo. Dar mă tem că te vor aştepta numai nenorociri.

Capitolul 9

A doua zi Lella fu prinsă într-un vârtej de activităţi destul de încurcate, după părerea ei. Intâlniri cu avocaţii, unde semnă nişte hârtii urmând orbeşte spusele lui Ralph. Apoi o trimise să facă toate cumpărăturile necesare împreună cu secretara lui. O maşină cu şofer le conduse pe la cele mai luxoase magazine. Prin faţa ochilor ei se perindau vânzători, vânzătoare, cabine de probă...

Trecea de la o oglindă la alta, unde zărea o tânără uimită, o Lella necunoscută care semăna cu manechinele din revistele de modă. Lenjerie fină, poşete, pantofi şi indispensabilul vizon pentru zilele de iarnă de la San Francisco... Nici măcar o dată secretara nu întrebă preţul unui articol. Se mulţumea să semneze facturile. La cel mai mare bijutier din oraş, încercă un inel de logodnă împodobit cu un diamant enorm şi verigheta.

In sfârşit, când se întoarse la birouri, ochiul critic al lui Ralph nu omise nici un detaliu, de la noua ei coafură la taiorul mov, cu escarpeni asortaţi.

- Eşti frumoasă, Lella. Un bărbat poate fi mândru să te prezinte drept soţia lui.

Nu-i veni greu să descifreze adevăratul sens al cuvintelor lui. Ea era de acum proprietatea lui Ralph Remington, laolaltă cu iahtul sau cu caii de curse.

-Am remarcat faptul că nu ai ceas. Acceptă-l pe acesta drept cadou de nuntă.

Sub ochii ei uimiţi, el deschise o cutiuţă şi scoase o brăţară încrustată cu diamante care costase probabil o avere. Lella pierdu simţul realităţii. în timp ce el i-o

punea la mână, ei nu-i venea să creadă că o asemenea bijuterie împodobea încheietura micuţei Lella Parker, al cărei tată nu avusese niciodată banii necesari pentru a-i cumpăra un pian de ocazie. Preţul acestui ceas ar fi acoperit nu numai costul pianului ci şi al umilei căsuţe în care se născuse şi trăise!

îşi ridică spre Ralph privirea rugătoare. Acest cadou ar fi putut însemna mai mult: o dovadă de dragoste. Emoţia o împiedica să vorbească.

Dar Ralph evalua cu ochi reci efectul pe care-l făcea achiziţia lui pe încheietura ei delicată. Atunci, cu inima sfâşiată, Lella înţelese că bijuteria simboliza numai relaţia pe care o va avea cu acest bărbat. Si avu atunci impresia că-i pusese nişte cătuşe aurite.

La aeroport o aştepta o altă surpriză. Nu se îmbarcau pe o cursă regulată spre Las Vegas, ci într-un mic avion particular care-i aştepta pe pistă. Mirarea ei fu şi mai mare când Ralph se instală personal în faţa comenzilor de la bord.

- Pilotezi?
- Da, îmi place la nebunie. Dar nu am timp să zbor atât cât mi-aş dori.
- Cum ai învăţat?
- Pe socoteala guvernului, zâmbi el.
- Ai lucrat în aviaţie?
- Da. Pilotam un avion în Vietnam.

In mod ciudat, această mărturisire o lăsă cu gura căscată. Niciodată nu şi l-ar fi imaginat pe Ralph Remington în altă parte decât într-un birou. Avea impresia că se află în faţa unui bărbat cu mai multe feţe, un personaj pe care nu va reuşi niciodată să-l

cunoască cu adevărat. El anunţă decolarea prin radio turnului de control şi ea simţi aparatul ridicându-se în aer. Când survolară oraşul, traversarea peste maiestuosul Mississippi o făcu pe Lella să scoată o exclamaţie de plăcere. In euforia momentului, aproape uitase că urma să se mărite.

- Iţi place să zbori? o întrebă Ralph amuzat.

- Oh, da!

- Iar mie îmi place entuziasmul tău, Lella. E înviorător. Şi sunt de aceeaşi părere cu tine. De aici, lumea apare zadarnică, frivolă. Aici te crezi mai aproape de îngeri, spuse el râzând. Dacă îţi place, o să te înscrii la cursuri şi o să ai avionul tău personal.

Ea tresări şi întoarse capul. Deci Ralph era gata să-i ofere tot ce-şi dorea? Care era scopul lui? O nevoie ciudată de a o impresiona? Sau şi mai mult? Poate că în felul lui o iubea? Atunci de ce mai suferea din cauza despărţirii de Marie Algretto?

Pentru moment, Ralph o făcea să trăiască un adevărat basm cu zâne. Atunci la ce bun să ceară mai mult de la viaţă? Trebuia să se lase purtată de acest vârtej magic şi otrăvit, sperând că în cele din urmă vor sfârşi prin a se întâlni şi în dragoste.

Mizând pe fericire, ea îşi regăsi atunci bucuria de a trăi. Gândurile ei se îndreptară şi spre Jimmy, care urma să zboare cu orchestra spre San Francisco şi va face în curând inaugurarea noului bar al lui Ralph...

Simţi imediat că i se strânge inima. De când intrase Ralph în viaţa ei, măturase toate himerele şi iluziile adolescenţei, şi chiar şi pe Jimmy.

El va păstra întotdeauna cel mai bun loc în inima ei.

Dar nu s-ar fi însurat niciodată cu ea. Era un artist, cu un viitor strălucit în faţă. Ea contribuise la asta, oferindu-i mijloacele materiale să se realizeze, şi nu va regreta niciodată asta. El o să revină la viaţa pe care o iubea, va redeveni sclavul trompetei iubite, fericit, surâzător. Trompeta era într-adevăr singura lui amantă.

Dar ce rezerva viitorul pentru Lella Parker? Jimmy îi vorbise despre nenorocire.

Aplecată spre hublou, privea peisajul. S-ar fi zis că e un decor de western. Lanţurile de munţi, Marele Canion, vaste întinderi de deşert, şi în sfârşit Las Vegas.

Organizate în cele mai mici detalii, formalităţile căsătoriei se desfăşurară rapid. O maşină neagră îi aştepta la aterizare pentru a-i conduce la casa de căsătorii. Ceremonia fu extrem de scurtă. Ralph îi puse verigheta în deget, alături de frumosul diamant de logodnă.

Si asta fu tot. Acum era doamna Remington. Se întrebă dacă totul nu era un vis. Un vis urât...

în acest timp, noaptea se lăsase deasupra deşertului. *Strip*se trezea sub licărirea luminilor artificiale. Maşina se opri în faţa unui hotel luxos.

Lella fu surprinsă când Ralph o ridică în braţe ca s-o treacă peste pragul apartamentului lor. Nu l-ar fi crezut capabil de un romantism atât de desuet.

Când o puse jos, simţi că i se taie răsuflarea: peste tot erau buchete de trandafiri roşii. Prin deschizătura unei uşi, zări un imens pat rotund, de asemenea acoperit de trandafiri. Ca prin vis, se îndreptă spre pianul alb cu coadă, aproape ascuns de flori. Mângâie cu vârful degetelor instrumentul splendid.

în decorul alb şi auriu al încăperilor, tot acest roşu îţi lua ochii.

Şi brusc fu cuprinsă de un râs nervos. Nu trecuseră decât două zile de când se zbătea ca să-şi poată plăti chiria săptămânală la nenorocitul ei de hotel!

întâlni privirea atentă a lui Ralph. Expresia lui îi reaminti noaptea în care-i ceruse părerea despre combina muzicală Hi-Fi. Citi în ea aceeaşi nesiguranţă, aceeaşi nelinişte, aceeaşi nevoie de a o impresiona... Aceeaşi mişcătoare slăbiciune.

- Iţi place?

Ea îi zâmbi, cu ochii strălucitori.

- E copleşitor. Şi pianul? A fost ideea ta?

- L-am închiriat. Am cerut să fie acordat. M-am gândit că poate îţi va face plăcere să cânţi. Nu te-am mai auzit cântând de mult timp. Vrei să-l încerci?

Lella îl deschise şi încercă nişte acorduri.

- Perfect, spuse ea.

- Cina ne va fi servită aici. Dar dacă doreşti să faci un duş şi să te schimbi, baia te aşteaptă.

Ralph deschise o uşă şi se dădu la o parte ca s-o lase să intre. Lella înaintă încet, într-un decor demn de un împărat roman, în alb şi auriu ca şi celelalte încăperi. Pereţii erau acoperiţi în întregime de oglinzi imense şi picioarele se afundau într-o mochetă albă, deasă şi pufoasă... In cada în formă de inimă, o apă parfumată făcea vârtejuri în care dansau zeci de orhidee albe.

Un neglijeu din mătase gri-perle era agăţat lângă masa de toaletă. După ce se dezbrăcă, ochii Lellei căzu pe micul medalion aurit pe care-l purta la gât de atâta timp. Il scoase, îl deschise şi privi fotografia lui Jimmy,

din timpul adolescenţei. Apoi îl închise şi-l băgă într-un buzunar. In seara asta era soţia lui Ralph, nu mai era adolescenta îndrăgostită de Jimmy.

Mângâierea blândă a apei vălurite de jacuzzi îi destinse corpul obosit. închise ochii şi chipul ei exprimă plăcerea. îşi masă cu blândeţe tâmplele. Urmă un timp, n-ar fi putut spune cât, când avu impresia că pluteşte pe un covor magic.

Printre aburi, îi ghici brusc prezenţa. Deschise ochi. Nu fu deloc surprinsă să-l vadă pe Ralph gol în faţa ei. Pielea lui bronzată o impresionă plăcut când el se băgă în baie lângă ea.

- îmi permiţi să-ţi ţin companie?

Prin apa plină de spumă, care făcea impresia că fierbe continuu, mâinile lui căutară orbeşte contururile corpului ei. înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei, un mic fior de teamă o străbătu pe Lella. Apoi orice gând coerent dispăru. Lella uită că luptase cu disperare să nu-l iubească pe acest bărbat care nu o iubea.

Te iubesc, Ralph, striga inima ei. Te iubesc!

*

* *

Mai târziu, satisfăcută, moleşită, puţin somnoroasă, stând în braţele lui, se întrebă la ce se gândea Ralph. Simţea puţină tandreţe faţă de ea? în îmbrăţişarea lor recunoscuse pasiunea, posesiunea şi dăruirea de sine.

Dar un gând o lovi ca tăişul unui pumnal. Probabil că în acel moment, el se gândea la Marie Algretto şi regreta că nu se afla ea în braţele lui.

Buzele lui Ralph se lipiră de fruntea ei.

- Iartă-mă, Lella, mi-ar plăcea să prelungesc acest moment dar cred că în curând ni se va servi cina.

Ieşi din cada imensă, se frecă viguros cu prosopul, îşi îmbrăcă halatul de baie şi dispăru.

O tăcere apăsătoare se instaură. Lella era gata să plângă. Apoi încercă să-şi pună frâu imaginaţiei. In fond, Ralph plecase din braţele ei!

Când se aşeză în faţa mesei de toaletă, proasta ei dispoziţie dispăruse complet. Strălucirea tenului ei, ochii luminoşi, buzele puţin umflate îi reaminteau că, dacă Ralph Remington era egoist, ştia să fie totodată un amant perfect, delicat şi pasionat. Dar poate că ar fi fost mai bine ca potrivirea fizică dintre ei să fie mai puţin perfectă?

Eşti cam complicată, Lella Parker! îşi spuse ea cu un mic zâmbet maliţios.

Apoi îşi reaminti că nu mai era Lella Parker. Acum era doamna Ralph Remington. Şi din nou totul i se păru neverosimil. Cu un oftat îşi înnodă cordonul de mătase şi-l urmă pe soţul ei în salon.

Cina o aştepta. Cristal, argintărie, faţă de masă din damasc alb, feluri rafinate, legume proaspete, salate apetisante, fructe exotice.

Totul era nemaipomenit de gustos. Homarul se topea în gură, sparanghelul cu sos olandez era un deliciu, vinul îi crea o stare de bună dispoziţie... Ralph o privea cu o expresie amuzată.

- Ai poftă de mâncare, doamnă Remington. S-ar zice că dragostea îţi priieşte.

Furculiţa Lellei rămase în aer. Cu ochii plecaţi în jos spre farfuria ei, se înroşi până la rădăcina părului.

- Te şochez? întrebă el.
- Sigur că da!

El îşi ridică zâmbind paharul.

- Nu văd de ce. Suntem căsătoriţi. E legal şi... moral, acum.

- Legal poate. Dar e într-adevăr moral?

- Haide, Lella, fii cinstită. Nu prea ai protestat şi... cred că ne înţelegem de minune din acest punct de vedere.

Tânăra se uită furioasă la el.

- Nu mai insista. De acord, nu sunt frigidă şi ai descoperit asta, presupun că spre marea ta satisfacţie. Asta voiai să mă faci să-ţi spun?

El o privi cu un aer surprins.

- Nu înţeleg de ce te înfurii.

- Ştii prea bine de ce! Situaţia de faţă mi-a fost impusă. Nu pricep de ce ai vrut să te însori cu mine. Probabil pentru a-ţi satisface amorul propriu nemăsurat. Dar sexul nu înseamnă dragoste. Nu neg că-mi poţi trezi simţurile. Eşti foarte priceput la asta, ceea ce dovedeşte mult antrenament. Dar bagă-ţi bine în cap că nu ai pus stăpânire şi pe inima mea.

- Atunci o să mă mulţumesc cu ceea ce am.

Şi ridică din umeri, fatalist sau filozof. Dar luminiţa ironică pe care o văzu strălucind în ochii lui o scoase din sărite pe Lella.

O tăcere de gheaţă îi despărţi. Lellei nu-i mai era foame. îşi împinse scaunul şi se duse să ridice transperantul de la fereastră. Privea afară fără să vadă luminile oraşului.

La început, Ralph nu se mişcă. îşi termină paharul. Apoi veni şi-şi aşeză mâinile pe umerii Lellei. Ea vru să se îndepărteze, dar el nu-i dădu drumul, reţinând-o cu

blândeţe.

- Şi dacă am face un armistiţiu, Lella? Să încercăm să nu ne stricăm seara. Nu vrei să te aşezi la pian?

Lella nu avea chef de vorbă. Se degajă printr-un gest cam brusc şi părăsi fereastra. Mângâie claviatura şi găsi răspunsul pe care-l aştepta. Cel puţin în pian avea un prieten de nădejde. Se aşeză şi începu să-şi dezmorţească degetele cu nişte game, apoi cântă o melodie pe care n-o recunoscu imediat. După câteva măsuri, îşi dădu seama că era *Sonata lunii.*

Ralph se aşezase într-un fotoliu şi o privea cu intensitate. Părea hipnotizat, toată atenţia lui era concentrată asupra ei.

Lella cântă o jumătate de oră fără ca el să facă nici un gest. Când se opri, Ralph se ridică brusc şi se apropie de ea.

-A fost superb, şopti el.

Ochii lui ardeau de o pasiune pe care Lella n-ar fi putut s-o definească. Vocea lui era blândă şi răguşită. Ea se ridică şi el îi înconjură talia subţire cu mâinile. Lella nu rezistă dorinţei de a-i simţi corpul lipit de al ei şi-i înconjură gâtul cu braţele. Se uniră într-un lung sărut, a cărui extraordinară intensitate putea să exprime dragoste dar şi deznădejde.

Muzica servise drept legătură între ei. Dar Lella nu reuşea să dea un nume emoţiei care le înlănţuise trupurile. Insă era sigură că nu era vorba de o simplă atracţie fizică. Incepea să înţeleagă că Ralph se însurase cu ea şi pentru talentul ei. Era fascinat la fel de mult de muzica ei ca şi de femeia care poseda această artă. Poate că posedând-o pe ea, avea senzaţia că deţine şi talentul ei de muziciană?

Descoperise o altă faţă a lui Ralph Remington.

Capitolul 10

A doua zi zburară spre San Francisco. La aeroport fură întâmpinaţi de vântul rece şi umed al Pacificului. Lella îşi ridică fularul mantoului şi se simţi minunat în căldura hainei de blană. O maşină a firmei îi aştepta.

-Tocmai am cumpărat o casă nouă, o anunţă Ralph, dar n-au terminat cu amenajările. Nici nu vreau să ne inaugurăm viaţa de tineri căsătoriţi în vechiul meu apartament, printre cutiile în care au împachetat lucrurile pentru mutare. Aşa că o să stăm câtva timp la Hyatt Regency.

Maşina luxoasă îi duse până în faţa marelui hotel. Lella se lăsă condusă de Ralph prin grădini, printre fântâni, volierele cu porumbei, chioşcul în care cânta o formaţie de coarde. Terasele pline cu verdeaţă ale apartamentelor erau etajate deasupra galeriei holului. Luară unul din ascensoarele exterioare, o cabină numai din sticlă care-i duse direct în apartamentul lor, situat la etajul optsprezece.

In intimitatea sălii de baie din marmură roz, Lella trebui să se ciupească pentru a se asigura că nu visează. Timp de câteva clipe, rămase fără grai, plimbându-şi în toate direcţiile privirea încântată, dar şi puţin speriată, prin încăperile somptuoase. Işi aminti de modesta casă din Millerdale, unde exista un singur duş instalat în bucătărie, în care te sufocai vara şi băgai ziare în crăpăturile de la ferestre în timpul iernii.

Era de necrezut! Câteva zile fuseseră de ajuns pentru ca ea să se trezească într-unul din cele mai luxoase hoteluri din America şi să fie măritată cu unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi. Era ca într-o poveste cu

zâne... sau ca în visele cele mai frumoase. Atâtea evenimente extraordinare se produseseră, încât Lella începuse să creadă că nimic, sau aproape nimic, nu era cu adevărat imposibil... Dar ce-i rezerva viitorul? Ralph se va ocupa de cariera ei, va face din ea o vedetă aşa cum îi promisese? Va deveni un star, al cărui nume va putea fi citit în capul afişelor?

După baie, se îmbrăcă într-o cămaşă de noapte lungă şi transparentă, îşi puse pe deasupra un neglijeu din mătase şi se duse lângă Ralph care privea luminile oraşului. El purta un halat roşu şi fuma o ţigară pe care o stinse în scrumieră, auzind-o că se apropie. Apoi o fixă cu acea privire atentă cu care te uiţi la femeia iubită... Poseda acea artă particulară, subtilă şi secretă de a face o femeie să creadă că ea e cea mai frumoasă, singura pe care... Lella se văzu apărând în ochii lui Ralph lascivă şi timidă, elegantă dar aproape goală...

- Eşti splendidă, Lella, şopti el înconjurându-i umerii cu braţul. Tocmai admiram o altă minune.

O conduse în faţa ferestrei. Oraşul sclipea ca un enorm şi ciudat giuvaier, stelele de neon aruncate pe covorul colinelor încoronau parcă străzile care şerpuiau pe ele ca nişte râuri de diamante, înainte să coboare în serpentine în vârf de ac spre mare. Prăpastia în care se pierdeau bogăţiile efemere ale oraşului luminat. Un halou de ceaţă cădea ca un voal peste acest peisaj nostalgic şi misterios.

- Ce frumos e! şopti ea.

- Da. San Francisco e oraşul meu preferat. Mă bucur că ţi-l pot arăta. Chinatown, grădinile japoneze, muzeele, teatrele... O să vezi, e un loc magic.

Apoi Ralph se îndepărtă de ea. Zgomotul făcut de dopul sticlei de şampanie o făcu să tresară. Se întoarse. El îi întinse o cupă, se servi la rândul lui şi puse la loc sticla în frapieră. După primele înghiţituri, Lella îşi simţi capul mai uşor; era puţin ameţită şi ceva mai îndrăzneaţă. Dar alcoolul nu jucase un rol prea mare în asta.

Pe neaşteptate, Ralph îi luă paharul şi-l puse pe o masă. In momentul când ea îl privea surprinsă, el o ridică în braţe. Cu o mişcare involuntară ea se ghemui la pieptul lui în timp ce el se îndrepta spre o canapea mare de piele. Se aşeză şi o luă pe genunchi.

- Eşti crispată, Lella, îi spuse el mângâindu-i obrazul cu un deget.

- Imi pare rău, dar încerc să fiu mai destinsă.

- Incă puţină şampanie?

- Nu. Aş prefera... Vorbeşte-mi despre tine. Câteodată nu mă simt deloc în largul meu, fiindcă te cunosc atât de puţin. Eşti un personaj greu de descifrat... Ştii asta?

El izbucni în râs.

- Da, mi s-a mai spus. Am fost acuzat că sunt rece şi distant.

- Eu nu te-aş descrie astfel. Eşti rezervat şi plin de secrete, asta aşa e, dar... de ce să se spună că eşti distant?

- Nu ştiu. Viaţa... e aşa cum e. Experienţele ne modelează, bucuriile şi durerile se joacă din păcate cu noi. Cine se cunoaşte cu adevărat? Nimeni...

- Nu sunt atât de sigură de asta, obiectă ea cu blândeţe. Fiecare dintre noi se naşte cu anumite

trăsături de caracter. E de ajuns să vezi bebeluşii, au deja personalitatea lor.

- Dar viaţa are grijă să-i formeze. Dacă sunt sau nu iubiţi, dacă li se dă o şansă sau nu, dacă au o sănătate bună sau sunt bolnăvicioşi... totul influenţează comportamentul lor de adult.

- Ceva important din viaţa ta te-a schimbat, Ralph?

-Da. Aş li cu totul altfel astăzi, dacă tatăl meu ar li trăit. Era un om bun. Se juca mereu cu mine, mă ducea la pescuit, îmi povestea nişte lucruri minunate...

Vocea lui se frânse. Atunci Lella îi cuprinse mâinile într-ale ei.

- Nu ştiam că a ocupat un loc atât de important în viaţa ta. Credeam că abia l-ai cunoscut. Nu vorbeşti niciodată despre el.

-Fiindcă e un subiect dureros pentru mine, despre care vorbesc cu destulă greutate. Nici măcar Jimmy nu ştie cât de mult mi-a lipsit tatăl meu. Aveam şapte ani când a murit, mama s-a recăsătorit şi aveam zece ani când s-a născut Jimmy. Nu m-am înţeles niciodată cu tatăl meu vitreg. Era un bădăran, un tip mărginit, insensibil, egoist. N-am înţeles niciodată ce găsea mama la el.

- De aceea ai plecat de tânăr să munceşti?

- Da. Trebuia să părăsesc cât mai repede acea atmosferă. Iată de ce cred că necazurile vieţii călesc caracterul unui om. Toată viaţa mea, de când am început să lucrez la puţurile de petrol, am vrut să mă răzbun. Voiam să recuperez tot ce mi se furase: o copilărie fericită, dragostea tatălui meu. Am strivit fără milă tot ce mi se ridica împotrivă în drumul meu.

- Şi crezi că ai fi fost altul dacă tatăl tău ar fi trăit?

- Sunt sigur. Tatăl meu era un om sensibil. Era un autodidact cu simţul frumosului, al vieţii, al naturii, al muzicii, al poeziei. Comparat cu el, LaCross nu era decât o brută. De la mama noastră a moştenit Jimmy talentul. In copilăria mea, ea cânta mult. Tatăl meu o acompania seara la chitară... După ce s-a recăsătorit, n-a mai cântat niciodată şi a fost obligată să renunţe la lecţiile pe care mi le dădea. Tatăl meu începuse să mă înveţe de mic, şi la moartea lui mi-a lăsat chitara... bunul lui cel mai de preţ. Dar tatăl meu vitreg nu suporta muzica. Intr-o seară, scos din fire, mi-a smuls chitara şi a lovit-o de perete, apoi într-un acces de furie nebună, absurdă, a început s-o calce în picioare ca s-o facă bucăţi-bucăţele... Pe atunci aveam unsprezece sau doisprezece ani. Cred că în acel moment am vrut să-l omor...

Vocea i se înăsprise si privirea i se pierduse în depărtare. îşi frecă pleoapele ca pentru a-şi alunga aceste imagini îngrozitoare, apoi luă cupa de şampanie de pe masă şi o goli până la fund. Când începu din nou să vorbească, părea că-şi regăsise controlul.

- Oricum, Jimmy este artistul familiei. El ştia cum să-l ia pe tatăl lui. Nu încerca să-l înfrunte, cânta pe ascuns. Când bătrânul LaCross a aflat, fiul său era deja prima trompetă din orchestra colegiului, de mai mulţi ani. Directorul îi dăduse un instrument de ocazie.

Acum Lella înţelegea de ce era atât de gelos pe talentul fratelui său şi de ce-i invidia pe toţi cei cu talent artistic. Asta explica şi interesul lui pentru jazz, activitatea lui de sponsor pentru orchestra lui Jimmy pe care se decisese să-l lanseze, şi chiar pentru ea însăşi.

Prin ei, el căpăta puţin din acea lume artistică de care fusese pe nedrept lipsit.

Conversaţia şi şampania îndepărtaseră tensiunea existentă între ei. Puţin câte puţin, Lella se destinsese şi se simţea atrasă de acest bărbat care fusese un copil neajutorat. Ralph apăsă pe un buton de lângă masă şi intensitatea luminii scăzu. Radioul difuza în surdină o muzică sentimentală.

în acea noapte se iubiră mai pasionat ca niciodată, până la revărsatul zorilor, când soarele colorează în roşu o noapte albă. Apoi Ralph aprinse o ţigară. Fericită, epuizată, savurând o moleşeală plăcută şi binevenită, Lella privi vârful ei incandescent arzând în semiobscuritate. El îi vorbi despre casa pe care tocmai o cumpărase fiindcă dorea să părăsească apartamentul funcţional pe care-l ocupase până în prezent, la ultimul etaj al clădirii în care se afla firma Remington. Apoi îi explică cum se gândea s-o lanseze în cariera de pianistă. Lella se simţea în siguranţă în braţele lui. Avea impresia că nici un pericol nu va putea s-o atingă.

Singurul pericol era că-l iubea pe Ralph la nebunie, din zi în zi mai mult...

Capitolul 11

Peste cincisprezece zile părăseau Hyatt Regency.

„Casa“ despre care-i vorbise Ralph avea mai degrabă aerul unui palat, situat în Pacific Heights, cartierul rezidenţial din San Francisco. Lella nu fu deloc surprinsă, fiindcă se învăţase de acum cu stilul lui Ralph. Era una dintre acele superbe reşedinţe victoriene clasice, cu încăperi imense şi ferestre pe măsură, care lăsau să pătrundă soarele şi ofereau o vedere panoramică asupra celebrului golf. Nu fu deloc surprinsă să descopere un salon de muzică unde trona un pian de concert. Se îndrăgosti pe loc de această încăpere şi-şi dădu seama că va petrece aici multe ore plăcute.

Ralph păstrase tot personalul pe care-l avea în vechiul apartament, printre alţii şi un bucătar excelent. Pentru prima lor seară, el le servi un escalop delicios, cu sos de vin alb, care-i plăcu grozav.

După cină, Ralph o rugă să se aşeze la pian.

Stând în faţa claviaturii, avea sub ochi spectacolul grandios al golfului, luminile de pe Golden Gate strălucind printr-o uşoară ceaţă. Salonul era cufundat în semiobscuritate. Doar lumina difuză a unui lampadar cădea pe claviatură.

începu să cânte după dispoziţia pe care o avea, mai degrabă romantică. Ralph se aşează pe un fotoliu, cu un pahar de coniac în mână. Nu-l putea vedea dar îi ghicea privirea fixată asupra ei.

Fu un plăcut moment de intimitate. Lella lăsă muzica să vorbească în locul ei, să declare dragostea pe care o purta acestui bărbat ciudat, misterios... Ea îi mulţumea pentru această casă splendidă, pentru pianul valoros

care prindea viaţă sub degetele ei.

Dar muzica ei era totodată o rugăminte. îl urga pe Dumnezeu să facă o minune, să-l facă pe Ralph s-o iubească aşa cum îl iubea şi ea, şi ca dragostea pentru Marie Algretto să dispară ca fantomele trecutului.

Fără ca ea să-şi dea seama, atmosfera se încălzise parcă. La sfârşitul uneia dintre piese, Ralph se ridică, veni s-o ia în braţe şi o duse aşa până în camera lor. Lella ar fi vrut să plângă de bucurie. Rugile ei fuseseră oare ascultate?

*
* *

Mai târziu, când Lella începu să moţăie cu obrazul sprijinit de pieptul lui, el îi mângâie părul.

- îmi pare bine că-ţi place aici.Vreau să fiu sigur că eşti confortabil instalată înainte de plecarea mea.

Parcă o pală de vânt rece îi alungă toată bucuria din inimă.

- Plecarea ta? şopti ea.

- Da. Mi-ar fi plăcut să te iau cu mine dar mă voi afla în cea mai mare parte a timpului în Orientul Mijlociu, unde climatul nu este prea agreabil şi situaţia politică e cam riscantă. Dar o să-ţi telefonez. Dacă ai nevoie indiferent de ce, nu ezita să suni la compania mea.

Lella rămase nemişcată. Un frig ciudat o cuprinse. în ultimele două săptămâni se abandonase cu uşurinţă unui sentiment de siguranţă. începuse să spere că, poate, el o iubea fără să-i spună şi că nu greşise căsătorindu-se cu el. Dar această veste neaşteptată îi trezea din nou temerile. De ce o călătorie? Şi de ce atât de lungă? Avea o presimţire sinistră. Era într-adevăr o călătorie de afaceri?

Nu spuse nimic, dar el îi simţi încordarea.

- Regret extrem de mult, Lella, că sunt obligat să te părăsesc în acest moment. Dar n-am de ales. Viitorul afacerilor mele depinde de asta. E un aranjament pe muchie de cuţit.

Explicaţia nu o linişti deloc. Poate că era rodul imaginaţiei ei, dar cuvintele lui îi răsunau ciudat în urechi. Toate îndoielile îi reveniră în forţă. Ca o armată de umbre şi fantome care puseseră stăpânire pe inima ei. El avusese ceea ce-şi dorise, iar ea se lăsase cucerită, făcuse dragoste cu el chiar dacă pentru asta el fusese obligat s-o ia de nevastă. Dar o dată ce-şi satisfăcuse orgoliul, devenise nerăbdător. Vorbea despre călătorie, afaceri... Şi nu era probabil deloc greu pentru el să pună capăt unei căsătorii. O afacere câştigată trebuia abandonată în favoarea altora!

*
* *

Lella plânsese toată noaptea. Şi a doua zi de dimineaţă, izbucni iar în plâns când, după o sărutare în fugă, Ralph se urcă în maşină.

Evitând personalul, ea rătăci prin casa tăcută, singură şi părăsită. După-amiază se hotărî să viziteze clubul de noapte unde urma să cânte orchestra lui Jimmy. De când plecase din New Orleans, nu-i revăzuse pe nici unul din muzicanţi şi-i lipseau veselia şi exuberanţa lor. Spera să-i găsească repetând.

Landing era situat într-un cartier animat de pe malul mării. Lella nu recurse la serviciile şoferului şi luă un taxi. Imediat ce trecu de uşa capitonată, cântul avântat şi catifelat al unei trompete făcu să-i tresalte inima în piept. Plină de siguranţă îl anunţă pe administrator că

ea este doamna Remington şi-l rugă să nu se deranjeze. Localul era mult mai spaţios şi mai şic decât Sho-Time. Lella rămase în umbră. Toată veselia îi revenise spontan la vederea lui Jimmy. Şuviţa blondă pe care n-o putuse niciodată disciplina îi cădea şi acum pe frunte. Ţinea o ţigară aprinsă între două degete ale mâinii stângi, în timp ce dreapta se juca pe butoanele sidefate ale instrumentului de alamă. După ce-şi termină exerciţiile, puse trompeta pe pian, se întoarse...

- Lella!

Sări de pe scenă cu supleţea unei pisici, cu chipul luminat de bucurie. Lella fu plăcut surprinsă de schimbarea lui. Chipul nu-i mai era umbrit de îngrijorare, umerii i se îndreptaseră. Slăbise chiar, şi-i venea bine. Pornise din nou la cucerirea lumii.

- Ia te uită! exclamă el luând-o de mâini. Eşti îmbrăcată mai bine decât prima doamnă a Americii! Bătrânul Ralph nu e zgârcit, trebuie să recunosc asta!

- Eşti în plină formă, Jimmy, spuse ea zâmbind.

- Mai mult decât atât! Pe drumul succesului! Ai văzut localul? Pe lângă el, Sho-Time avea aerul unei magherniţe.

- Orchestra trebuie să fie într-al nouălea cer.

- Ba bine că nu! Ne lipseşti, bineînţeles, dar am găsit un pianist destul de bun. Nu poţi cere la toată lumea să aibă geniul tău.

în acest moment, Lella se simţi cuprinsă de tristeţe. Ralph plecase fără să hotărască nimic în privinţa carierei ei. încă o iluzie pierdută...

- Sunteţi pregătiţi pentru vineri? Nu e seara deschiderii?

- Sper că vei veni.
- Nici nu-mi trece prin minte să lipsesc.

După o clipă de tăcere, Jimmy deveni mai grav.

- E totul în regulă cu tine, Lella? Eşti fericită... cu Ralph?
- Da. Da... E amabil, curtenitor.
- Dar ce face? Nici n-a pus piciorul pe aici de la sosirea noastră.
- E foarte ocupat. în timpul zilei nici eu nu-l prea văd. A luat avionul în dimineaţa asta spre Arabia Saudită. Trebuie să stea acolo trei săptămâni.
- Şi nu te-a luat cu el?

Cu sprâncenele încruntate, Jimmy o întreba şi din priviri. Lella încercă să nu-şi trădeze îngrijorarea.

- I se pare că regiunea e prea periculoasă pentru mine.

El păru că vrea să spună ceva, apoi se răzgândi.

- Hai, încearcă pianul şi spune-mi ce crezi despre el.

* *

Lella reveni la Lading în seara deschiderii. Orchestra fu explozivă. Sala părea exaltată, aplauzele nu mai conteneau, se ovaţiona în picioare! Mâine, în ziare, criticile vor fi elogioase. Pianistul era remarcabil. Lella îl privea câteodată cu strângere de inimă, gândindu-se că ar fi putut fi ea în locul lui. Dar magia jazz-ului o ameţea, piciorul ei bătea măsura şi-şi uita temerile revăzându-l pe Jimmy cu trompeta lui, înălţând-o spre cer cu acea mişcare specifică a trompetiştilor...

Reveni apoi în toate serile, muzica umplându-i orele goale când Ralph îi lipsea cel mai mult.

Apoi surveni un incident stupid. în ciuda blănurilor ei

frumoase şi scumpe, se pricopsi cu o răceală. Se trezi într-o dimineaţă cu capul greu, ochii arzători, nasul înfundat şi gâtul uscat. Nu era cazul să cheme un doctor, dar decise să se trateze singură.Trimise o cameristă să-i cumpere câteva medicamente, batiste de hârtie şi un braţ din revistele ilustrate apărute în acea zi, care relatau fapte diverse.

După o baie caldă, luă un pahar mare de citronadă şi două aspirine, răspândi ziarele şi revistele pe pat şi, somnoroasă, le răsfoi distrată, fără să citească nimic.

Brusc, figura lui Ralph îi sări în ochi de pe una din pagini. Lella îl privi uluită. Era una din acele reviste de scandal care se ocupă de viaţa celebrităţilor. Fotografia mare îl înfăţişa cinând cu nişte personalităţi din Milano. O fotografie mai mică îi atrase însă atenţia: doar Ralph şi Marie Algretto, unul lângă altul.

Cea mai frumoasă cântăreaţă din lume şi magnatul petrolului, americanul Ralph Remington, s-au regăsit Jarul mocnit al unei vechi iubiri va reaprinde flăcările dragostei în inimile lor?

în timp ce Lella citea şi recitea legenda fotografiei, lumea se prăbuşea în jurul ei. Timp de câteva minute nu putu decât să se holbeze la fotografia care-i reprezenta pe cei doi. Apoi chipul surâzător al lui Ralph se înceţoşă din cauza lacrimilor.

Deci asta era „periculoasa misiune“ în Orientul Apropiat! Se căsătoriseră de cincisprezece zile şi nu se putuse abţine să zboare în urmărirea dragostei lui pierdute. Fusese nebună şi naivă! Fusese păcălită, batjocorită...

îşi dădu apoi seama că mânia îi uscase lacrimile. De

la plecarea lui, Ralph îi comandase în fiecare zi flori. Şi îi telefonase cu regularitate. Ipocritul! Avea nevoie doar de o femeie în patul lui, când trecea prin San Francisco.

Cu o figură dezgustată, avu impresia că e doar o cocotă de lux. Simţi în piept o durere insuportabilă. Nu mai putea rămâne aici, să-l aştepte, să-l primească în această casă când el se va întoarce din „călătoria de afaceri“...

Uitând de răceală, se dădu jos din pat şi-şi strânse câteva lucruri într-o valiză. Ralph plătise totul, îmbrăcămintea şi valiza, dar nu avu nici cel mai mic scrupul să ia tot ce avea nevoie. Plătise totul. Şi încă foarte scump!

Trecu prin faţa lui Alfred, majordomul francez, cu cât mai multă naturaleţe şi demnitate, anunţându-l că va lipsi câteva zile, apoi urcă în taxiul pe care-l comandase. Dădu la întâmplare numele unui hotel, luă o cameră şi se culcă, frântă de oboseală.

Când se trezi, îi era îngrozitor de rău. Comandă un platou cu micul dejun ca să nu atragă atenţia. Gesturile ei erau mecanice. Febra părea să-i înteţească durerea din suflet şi să-i încurce gândurile. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că poate suferi atât...

Adormi din nou, gândindu-se vag că trebuia mai întâi să se însănătoşească, că nu trebuia să rămână aici mai mult de două zile... Apoi pierdu noţiunea timpului, nemaiştiind dacă sunt zorile sau apusul soarelui, nemaipăsându-i dacă trăieşte sau moare...

Accesele de febră îi sporeau starea de confuzie. Sfârşi prin a nu mai şti dacă dormea sau era trează. Printre halucinaţiile ei, îl văzu pe Ralph intrând,

aşezându-se pe marginea patului. O scutura şi ei îi era rău, dar nu putea spune ce o doare. Prin ceaţa febrei, îi vedea chipul schimbat din cauza îngrijorării. El îi repeta numele fără încetare:

- Lella... Lella...

Vrând să alunge această viziune, ea închise ochii, îi deschise şi se auzi gemând.

- Lasă-mă! Lasă-mă!

- Lella, trebuie să te îngrijeşti. Te duc la spital.

Ridică receptorul, dădu câteva ordine şi, într-o sclipire de luciditate, ea înţelese că nu e vorba de un vis.

- Ce faci aici? şopti ea.

El închise imediat telefonul.

-Eu ar trebui să-ţi pun întrebarea asta! Ce te-a apucat? Sunt nebun de îngrijorare! Ţi-am telefonat de la Geneva ieri la prânz şi Alfred mi-a comunicat că ai plecat cu o valiză. Noroc că a remarcat faptul că nu erai în apele tale şi şi-a notat numărul taxiului. Aşa am putut da de urma ta.

- Nu voiam să mă găseşti, protestă ea slab.

- De ce nu? De ce?

-Am ameţeli... Vreau doar... să nu te mai revăd niciodată, Ralph. Pleacă. Iasă-mă!

El oftă.

- N-o să discuăm acum despre asta. Eşti prea bolnavă. L-am anunţat pe doctorul Harrison. Soseşte ambulanţa.

*
* *

Era o gripă severă, cu complicaţii intestinale şi pulmonare. Bine îngrijită, Lella se restabili destul de

repede. Ralph îi adusese atâtea flori încât camera ei se transformase într-o grădină. Infirmierele o tratau ca pe o prinţesă. Dar imediat ce febra scăzu, când mintea îi deveni mai limpede, toate atenţiile lui Ralph i se părură insuportabile.

- Cum te simţi astăzi? o întrebă Ralph care trecea pe la spital de două ori pe zi.

Aşezată pe pat, ea îi aruncă o privire rece.

- Mult mai bine.

- Atunci putem sta de vorbă, decise el trăgându-şi un scaun.

- Nu avem nimic să ne spunem.

- Ba avem multe să ne spunem. întâi vreau să aflu ce te-a apucat să părăseşti casa astfel.

- Nu văd ce importanţă are asta pentru tine.

- Hai, Lella, ştii prea bine că e foarte important pentru mine.

- Ah, bineînţeles! Uitasem că sunt unul din lucrurile tale de valoare... ca unul din caii tăi de curse, de exemplu.

Ralph se încruntă.

- De ce-mi vorbeşti atât de dur, Lella?

- Crezi că e uşor să fii considerat un obiect de lux? Apropo, va trebui să-mi revizuiesc geografia. Nu ştiam că Milano se află în Orientul Mijlociu.

Cuvintele îi scăpaseră de pe buze fără voia ei. Ralph rămase o clipă uimit.

- Cum ai aflat că am fost la Milano? N-am petrecut acolo decât o jumătate de zi... Doar n-ai plecat de acasă din cauza asta?

- Nu... Dar mărturiseşte că ai minţit în ceea ce

priveşte destinaţia.

- N-am nimic de mărturisit. Mi-am împărţit timpul între Kuweit şi Arabia Saudită. La întoarcere m-am oprit la sucursala mea din Milano pentru a discuta cu asociaţii mei italieni înainte de a semna contractele pentru o afacere la Genova.

- Oh, ai o sucursală la Milano? Ce comod! Lângă Scala, presupun? Ce coincidenţă romantică să se afle şi Marie Allgretto acolo, în acelaşi timp cu tine.

- Ah, încep să pricep. Ai văzut fotografia aceea... Eram sigur că tipul lucra pentru vreo fiţuică de scandal. Ar fi trebuit să-i sucesc gâtul! Lasă-mă să-ţi explic...

- Oh, Ralph, scuteşte-mă de minciunile tale. Află doar că nu mă mulţumesc niciodată cu un rol de mâna a doua. Aşa că, hai să punem capăt căsătoriei noastre cât mai repede cu putinţă.

El se ridică şi începu să umble furios prin cameră.

- în locul tău, n-aş mai juca rolul virtuoasei ofensate! Mai degrabă eu ar trebui să fiu furios că l-ai văzut pe Jimmy în fiecare noapte, după plecarea mea.

Lella râse cu cinism.

- Oh! Ai pus un detectiv particular să mă spioneze!

- Te rog, fără melodramă. Şi nu mai fi atât de dispreţuitoare. Ştii prea bine că n-aş face niciodată aşa ceva. Numai că se întâmplă să fiu proprietarul localului Landing, că m-am dus să văd cum merg lucrurile şi că directorul meu, în cursul discuţiei, a menţionat faptul că te-ai dus acolo. Nu te poţi lipsi de Jimmy, ăsta e adevărul, nu-i aşa?

- Ar trebui să te aştept cuminte în faţa televizorului, în timpul escapadelor tale amoroase?

Ralph se aplecă spre ea cu un aer amenințător. Instinctiv, Lella se retrase. Avusese impresia că el voia s-o lovească, sau s-o scuture puţin de umeri. Dar el nu făcu decât să-i răspundă, stăpânindu-şi din ce în ce mai greu mânia :

- Marie Algretto frecventează toate cercurile influente din Europa: artistice, politice, industriale. îi cunoaşte pe asociaţii mei din Milano. Bagă-ţi bine în cap: dintr-o pură coincidenţă a venit în acea seară să cineze cu prietenii ei în acelaşi restaurant unde mă aflam cu asociaţii mei. Din amabilitate, directorul restaurantului ne-a propus să ne organizeze o masă comună. Nu eram singur cu ea în acea fotografie.

Dar Lellei nu-i venea să creadă. Ralph se îndepărtă de pat şi ea îşi înghiţi lacrimile.

- Ralph, recunoatşe că mariajul nostru este o eroare. Tu suferi din cauza unei alte femei. Te-ai căsătorit cu mine fiindcă te simţeai singur şi erai impresionat de talentul meu. Acum mult timp, Jimmy mi-a spus că ai o slăbiciune pentru muzicieni. Ştiu că eşti fascinat de muzică fiindcă nu ai putut cânta tu însuţi la un instrument. Dar, Ralph, nu-ţi pot satisface această dorinţă prin procură. Nu căsătorindu-te cu o pianistă, vei cânta la pian.

El îi întoarse spatele şi începu să se uite pe fereastră. O tăcere dureroasă se instaură în camera de spital. Lella spera că va urma o dezminţire. Era unul dintre acele momente când el se putea întoarce spre ea ca să-i spună: „Nu, m-am însurat cu tine fiindcă te iubesc“. Dar miracolul nu se produse. Tăcerea deveni şi mai apăsătoare.

- înţelegi acum de ce vreau să punem capăt căsătoriei noastre? îl întrebă ea cu blâneţe.

Ralph se întoarse în sfârşit spre ea. Ochii lui negri aveau o expresie indescifrabilă. Ea îi susţinu privirea, încercând să nu se dea bătută.

- Nu cred că ăsta e motivul pentru care vrei să mă părăseşti, spuse el în cele din urmă cu un zâmbet trist. Cred că Jimmy se va afla întotdeauna între noi. Nu vei putea renunţa niciodată la dragostea ta din copilărie.

Lella se înfurie.

- Iar tu vei fi întotdeauna gelos pe el! Poate că el a şi fost principalul motiv al căsătoriei noastre! Fiindcă nu-i puteai lua talentul, i-ai furat ceea ce ai putut! Femeia pe care o iubea!

- Crezi că pot uita faptul că te-ai măritat cu mine ca să-l ajut? spuse el trecându-şi obosit mâna peste faţă.

Lella nu găsi un răspuns. Mândria îi interzicea să-i mărturisească lui Ralph că n-ar fi acceptat niciodată „târgul“ dacă n-ar fi început să-l iubească. Iar acum îl iubea din ce în ce mai mult, dar dragostea ei era imposibilă. Ea nu era decât motivul geloziei dintre cei doi fraţi! Ei o sacrificau, era idolul şi arma lor totodată...

El îi interpretă tăcerea în felul lui. Cu violenţă.

- Lella! Un lucru este clar. Nu vreau să divorţez. Nici să te las să pleci.

- Şi cum m-ai putea împiedica? Nu mai suntem în secolul al nouăsprezecelea, în timpurile când soţia făcea parte din bunurile imobiliare.

Ralph avu o mişcare de nerăbdare.

- N-ai putea face asta! Am un mijloc la îndemână ca să te împiedic s-o faci. E de ajuns să-ţi reamintesc că de

mine depinde cariera lui Jimmy. Pot să închid Landing aşa cum am închis şi Sho-Time, şi s-ar trezi cu orchestra în stradă. Asta vrei?

- Eşti fiinţa cea mai josnică pe care am întâlnit-o în viaţa mea.

El se aşează pe marginea patului.

- Lella, îţi cer numai să fii rezonabilă. Ne-am căsătorit doar de câteva săptămâni. Nu e suficient ca să ne cunoaştem. Aş dori să fac un pact cu tine. Acordă şase luni mariajului nostru. Când am semnat contractele la Genova, am încheiat o afacere care mi-a acaparat timpul şi energia un an întreg. Acum voi fi liber ca să mă consacru mai mult familiei mele. Sunt nerăbdător să mă ocup de cariera ta. Am discutat deja şi vei putea începe într-unul din cele mai mari hoteluri din Las Vegas. Ce zici? îţi cer să-ţi mai amâni hotărârea doar şase luni. De acord cu şase luni?

Lella acceptă fără tragere de inimă.

Când ieşi din spital, Ralph o anunţă că are o surpriză pentru ea şi o conduse direct la aeroport cu un aer misterios. O luă de mână şi o trase într-un hangar, fără s-o scape din ochi. Se aflau în faţa unui superb Beechcraft Sierra, un mic vultur argintiu, nerăbdător să-şi ia zborul. O fundă imensă din hârtie creponată roşie era înnodată în jurul fuselajului.

- îţi aminteşti că ţi-am promis un avion?

Lella înţelese că a ales special momentul, pentru ca acest minunat cadou să „sigileze“ pactul lor. Fu extrem de tulburată şi nespus de bucuroasă. Ochii albaştri străluciră pe chipul ei frumos.

- Ralph, ce minunăţie! Cum aş putea să-ţi

mulţumesc?

-îmi ajunge dacă eşti fericită. Nu am nevoie de o altă mulţumire.

- Eşti foarte generos, şopti ea.

El o sărută pe buze şi-i propuse să-i dea imediat prima lecţie. Fu una din cele mai frumoase zile ale mariajului ei efemer şi furtunos.

Fidel promisiunii făcute, Ralph se ocupă cu energie de cariera ei muzicală. La Las Vegas avu un succes fulgerător. Când numele ei începu să se afle pe toate buzele, una din societăţile Remington finanţă un program de o oră de varietăţi pentru televiziune. Tot spectacolul se învârtea în jurul Lellei Parker. După puţin timp, Lella înregistră un disc. Ralph nu minţise. în câteva luni va face din ea o vedetă.

Lella îşi descoperise un talent neobişnuit pentru pilotaj. Instructorul ei îi spunea că e la fel de dotată ca pentru muzică. La sfârşitul primei săptămâni, făcuse destule progrese ca să manevreze singură comenzile. Avea ore la sol, teoria zborului, şi un număr obligatoriu de ore de zbor pentru a-şi lua brevetul. Reuşi totuşi să fie prezentă la toate, în ciuda programului ei încărcat şi, peste două luni, obţinu brevetul. Putu astfel să zboare singură spre Las Vegas sau Los Angeles când avea vreo gală. Micul ei avion era o bijuterie minunată care-i dădea un sentiment nesperat de pace, de linişte. în mijlocul norilor scăpa de legile dure ale meseriei sale şi de tensiunile ciudatului ei mariaj.

Nopţile petrecute împtreună cu Ralph se răriseră, dar rămăseseră la fel de pasionate.

Lella era încântată dar se şi minuna de energia şi de

banii pe care-i cheltuia Ralph pentru ca talentul ei să fie recunoscut. De ce se lupta cu atâta înverşunare să facă din ea o vedetă?

într-o zi, descoperi o nouă faţetă a personalităţii bărbatului complex cu care se căsătorise.

Odihnindu-se la San Francisco între două angajamente, descoperi în casa imensă o debara unde nu pusese nicidoată piciorul. O cutie mare de carton îi atrase atenţia. împinsă de curiozitate, o deschise. Conţinea pânze - picturi în ulei. Scoase una, întrebându-se de ce nu erau agăţate în casă. Era un peisaj de coastă, nişte valuri lovindu-se de stânci. Fără să fie expertă în

materie, ghici că e opera unui amator. Ochii îi căzură pe semnătură, pe care o recunoscu surprinsă: „Ralph Remington“.

Ralph nu făcuse niciodată aluzie la asta. încercă să şi-l imagineze în chip de pictor dar nu reuşi. Si-l putea închipui mai degrabă prezidând un consiliu de administraţie. Aruncă o privire si la celelalte pânze. Subiectele variau, de la peisaje la scene de stradă sau portrete.

Apoi primi o lovitură drept în inimă. Tabloul de departe cel mai reuşit reprezenta o femeie lungită într-o grădină, într-o poză nonşalantă si graţioasă. Amatorismul abia se mai sesiza, fiindcă un lucru mult mai subtil se făcea simţit: o mână îndrăgostită o pictase. Lella recunoscu imediat cine era femeia splendidă: Marie Algretto. Si era goală.

Furia, supărarea, disperarea puseră stăpânire pe inima ei. Nu era o dovadă în plus despre pasiunea pe care Ralph o nutrea pentru cântăreaţă? Dacă n-ar fi iubit-o, ar fi păstrat această mărturie a dragostei lor?

Imaginaţia ei o luă razna. De câte ori pusese el oare jos penelul pentru a atinge acest trup de zeiţă? Rămase un timp în debara, sfâşiată de gelozie şi amărăciune. Apoi îşi petrecu restul după-amiezii atârnând tablourile în camera ei. Era furioasă şi se decisese să se răzbune...

*
* *

în timpul cinei se căzni să pară cât mai naturală. Cunoştea flacăra care se aprinsese în ochii lui Ralph şi, după cum prevăzuse, la sfârşitul mesei el o ridică în braţe.

- Camera ta sau a mea? îi şopti el.

-A mea.

El trecu pragul şi, brusc, încremeni. O puse jos pe Lella şi privi una câte una pânzele agăţate de perete. Nudul Mariei Algretto era intenţionat pus în valoare de lumina unei lămpi.

- Unde ai găsit astea?

Părea furios.

- într-o debara, din pură întâmplare.

- De mult ar fi trebuit să le arunc.

- M-am întrebat şi eu de ce n-ai făcut-o. Dar presupun că din motive sentimentale, spuse ea arătând cu un deget acuzator spre tabloul cântăreţei. Când le-ai pictat?

- De mult. Un capriciu ridicol. După cum poţi constata, nu am deloc talent.

- Ceea ce nu te-a împiedicat să găseşti un model.

El îi aruncă o privire îngheţată.

- Marie m-a împins să iau lecţii de pictură. Locuiam la Paris pe atunci şi, după un an, mi-am dat seama că-mi pierdeam timpul... Nu am nici un talent artistic, spuse el pe un ton dezamăgit.

Aici voia să ajungă Lella.

- Si îţi vine greu să te resemnezi, nu-i aşa?

- Bineînţeles că-mi vine greu. E ca şi cum un lucru vital se află înăuntrul fiinţei mele, fără posibilitatea de a ieşi.

- Asta îmi explică, începu ea gânditoare, de ce ţineai atât de mult să te căsătoreşti cu o mică muziciană fără importanţă, când tu frecventai cele mai frumoase femei din lume, şi de ce te interesai cu atâta energie de cariera mea. Totul îmi este limpede acum. Posedându-mă, ţi-ai însuşit şi talentul meu. Prin mine îţi realizezi

dorinţa ta de creaţie. Banii tăi nu puteau să-ţi cumpere harul muzical, fiindcă muzele nu sunt de vânzare, dar o puteai cumpăra pe micuţa Lella Parker şi prin ea posedai şi restul... talentul, geniul... Visul tău imposibil de a fi artist prin procură! Nu sunt soţia ta, sunt creaţia ta. Si tu eşti demiurgul meu!

- E ridicol!

- Nu sunt atât de sigură. Ai tot ceea ce-şi poate dori un bărbat: putere, bani, reuşită. Dar în spatele acestei armuri reci, Ralph Remington este un artist frustrat. Eşti un orb care ar vrea să posede ochii buni ai altcuiva. O fantomă care ar vrea să trăiască! Prin degetele mele, tu cânţi la pian, prin vocea mea, cânţi din nou. Făcând dragoste cu mine, ai sentimentul că te uneşti şi mai mult cu mine. Nu ai căutat niciodată să ajungi la sufletul meu, vrei să mi-l *furi.* Cu *marea* Marie Algretto ai eşuat, te-a trimis înapoi în mediocritatea ta, în neputinţa ta, punându-ţi un penel în mâini. Ea a juns prea sus ca să se lase astfel manipulată. Dar eu! Dar eu... o fată simplă şi plină de visuri... Eu eram prada ideală! Sărmane Ralph, cât de crudă trebuie să-ţi fie dezamăgirea după ce ai mizat pe strălucitoarea divă! Dar eu nu voi fi niciodată mai mult decât o cântăreaţă de music-hall.

- Taci odată! urlă el.

Era livid de furie. Mânia îl consuma. Vru să vorbească, dar ceva îl opri. îi întoarse spatele, băgându-şi mâinile în buzunare. Ea avu impresia că Ralph tremura din tot corpul. în tăcerea mortală care se lăsase în încăpere, el se îndreptă cu un pas mecanic spre uşă. Părea dărâmat... Ieşi fără să-i mai arunce nici o privire.

Cearta dintre ei fusese teribilă. Lella avea presimţirea că acest nud stângaci realizat al Mariei Algretto reprezenta apusul unei epoci...

în timp ce citea ziarul, simţi că-i stă inima în loc. Doar mâinile ei mai dădeau semne de viaţă prin tremurul lor nebunesc. Un articol ditirambic aducea la cunoştinţa publicului că trupa de la Scala din Milano venea să dea câteva spectacole la San Francisco. Urma să se cânte *Traviata,* iar rolul tragic al Violettei Valery va fi interpretat de Marie Algretto.

Capitolul 12

Cu cât se apropia data sosirii Mariei Algretto, cu atât temerile Lellei sporeau. Ştia că Ralph va face totul ca s-o vadă.

Se temea că reprezentaţiile cu *Traviata* vor constitui tristul eveniment care va pune definitiv capăt căsătoriei lor.

în aceste ultime luni, dragostea ei pentru Ralph nu făcuse decât se crească zi de zi. în ciuda certurilor lor şi a geloziei nebune pe care el continua s-o manifeste faţă de Jimmy, viaţa alături de el luase o întorsătură senzaţională, poate *prea* senzaţională chiar... începând să devină celebră în California, Lella evolua în cercuri din ce în ce mai înalte. Dar nimic nu se compara cu momentul în care-l reîntâlnea pe Ralph. Simpla mângâiere a privirii sale o mişca până-n adâncul fiinţei. Avea nevoie de privirea lui Ralph, aşa cum avea nevoie de lumină... Aşa că, în ziua când o va fixa cu acea privire pe Marie Algretto... îngrijorată, îi spiona toate mişcările, încercând să descopere la el nerăbdarea de a-şi revedea amanta, dar nu observă nimic. Apoi situaţia

luă o întorsătură neaşteptată când, cu câteva zile înainte de primul spectacol cu *Traviata,* el o anunţă că o afacere urgentă îl reclamă la Chicago unde va rămâne în jur de o săptămână.

Ralph nu se va afla în oraş când va veni Marie Algretto! Ce trebuia să deducă din asta? Gândurile i se învălmăşiră în cap. Fugea fiindcă era prea tentat s-o revadă? Era gata să facă acest sacrificiu pentru a-şi păstra căsnicia? O lumină de speranţă se aprinse în sufletul ei.

în săptămâna respectivă Lella cânta la Los Angeles, într-unul din cabaretele în care se aduna clientela cea mai distinsă din oraş. După ultima seară, se sculă foarte târziu a doua zi şi se duse să-şi facă nişte cumpărături din magazinele de lux. Soarele apunea când Beechcraft-ul ei ateriză la San Francisco. Ralph nu se afla în oraş, aşa că nu era grăbită să se întoarcă la ei acasă. Era sâmbătă, orchestra lui Jimmy începea să cânte mai devreme la Landing, aşa că se decise să se oprească acolo ca să-l asculte câteva ore.

Sala era arhiplină, dar o masă rămânea întotdeauna rezervată într-un colţ din apropierea scenei. Se instală acolo, ameţită de muzică. în ultimul timp formaţia începuse să se apropie de perfecţiune. De fiecare dată când venea acolo, i se părea că sunt şi mai buni. Deşi propria ei carieră se afla într-o continuă ascensiune, nu va putea uita niciodată cât de bine se simţise în această orchestră. într-un colţişor al inimii ei, regreta că nu se mai află în spatele acelui pian.

Luminile se stinseră rând pe rând şi nu mai rămase decât un reflector, un mic cerc de lumină pe trompeta aurie a lui Jimmy. El cântă un blues melancolic, unul din acele cântece în care era înfăţişată cu o sfâşietoare emoţie viaţa mizerabilă a unei biete sclave. Lella uită de toate, ascultând muzica lui Jimmy, de o arzătoare

frumuseţe. Tot universul era cuprins în cercul magic care-i lumina trompeta.

O forţă magnetică o atrase spre scenă. Se urcă alături de Jimmy. Reflectorul se îndreptă spre ea şi din gâtul ei se ridică, senzual şi sfâşietor, unul din blues-urile nemuritoare ale lui Bessie Smith.

La sfârşitul bucăţii, în sală era o linişte deplină. Apoi se dezlănţuiră aclamaţiile. Lella auzi muzicanţii unindu-şi aplauzele cu cele din sală. Ea îl privea pe Jimmy care o privea la rândul lui. Din public, zburau spre ei flori smulse din buchetele de pe mese. Erau amândoi tulburaţi de emoţia care-i reunise ca pe vremuri. Unul din acele rare momente în care artistul atinge spontan absolutul, sursa misterioasă şi profundă a creaţiei.

Pentru Lella, această emoţie deveni prea intensă. Simţind că-i dau lacrimile, sări de pe scenă şi părăsi localul de noapte. Luă un taxi, fericită că Ralph nu e în oraş. Voia să-şi petreacă restul serii singură cu amintirile ei, să savureze flăcările incandescente ale acestei clipe unice. îl iubea cu pasiune pe Ralph, dar ceea ce se întâmplase în această seară nu putea fi împărtăşit decât cu Jimmy. Scoase micuţul medalion din poşetă şi şi-l puse la gât.

*
* [1]

Apropiindu-se de casă, fu brutal smulsă din visare. Prin noapte, spre marea ei uimire, văzu farurile unei maşini care cobora pe aleea vilei.

Era Mercedes-ul lui Ralph. Dar Ralph era la Chicago.

Când luă virajul ca să iasă, Lella îşi dădu seama că

1
* *

nu se înşelase. Era chiar Ralph. Era atât de absorbit de conversaţia pe care o purta cu pasagera lui, încât nici nu remarcă taxiul care încetinise în urma lui. Lella o recunoscu pe pasageră. Era Marie Algretto.

Nu ştiu niciodată cum îl plătise pe şofer si nici cum intrase în casă. Contrastul era atât de violent cu momentul de beatitudine pe care tocmai îl trăise, încât avea senzaţia că fusese proiectată într-o altă lume. Cu sufletul plin de amărăciune, cu chipul plin de lacrimi, găsi urmele de necontestat a convorbirii în tête-à-tête purtată de Ralph cu amanta lui: două pahare de vin pe măsuţa de cafea, unul având nişte urme de ruj. Ralph nici măcar nu-şi dăduse osteneala să facă să dispară dovezile trădării lui! I se păru că le mai aude încă râsetele...

Ori inventase o poveste aproape de Chicago, ori se întorsese cu câteva zile mai devreme! In amândouă cazurile, o minţise. Ştia că ea se află la Los Angeles în această săptămână şi profitase de absenţa ei ca să-şi aducă amanta în casa lor!

O undă de parfum fin mai plutea în încăpere. Dar mirosul era şi mai puternic în camera de oaspeţi. Lella avu impresia că primise o palmă. Patul era desfăcut, urme de ruj se găseau pe pernă. Deci făcuseră dragoste aici! Cearşafurile albe mototolite purtau amprenta îmbrăţişărilor pătimaşe şi ascunse de ochi indiscreţi.

Işi stăpâni un hohot de plâns. Ceva murise pentru totdeauna în inima ei. O perdea se trăsese. Luminile se stinseseră... Pentru totdeauna.

Orbită, îşi înghesui nişte lucruri într-o valiză. De data asta îl părăsea pentru totdeauna pe Ralph.

Se întoarse la aeroport, şi făcu plinul de carburant în intenţia de a zbura spre Las Vegas. Dar era prea tulburată ca să gândească limpede.

In timpul zborului, în noaptea albastră, mintea ei se limpezi. Acum că-şi completase foaia de zbor pentru Las Vegas, Ralph va şti exact unde s-o caute. Şi nu voia să fie găsită. Niciodată!

Mersul sinuos al legăturii lui interminabile cu Marie Algretto îi deveni limpede acum. Cântăreaţa nu dorea, nu voia să fie legată de un statut atât de convenţional precum căsătoria. Avea nevoie de libertate pentru cariera ei. Dar rămăsese atrasă de Ralph, la fel de mult cum se simţea şi el atras de ea. Regăsiri, despărţiri... nici unul din cei doi amanţi nu ieşea din acest cerc.Iar ea, Lella, nu va fi niciodată decât *soţia,* cea care avea rolul să mobileze timpii morţi dintre două împăcări.

Ajunsese într-un punct de răscruce al vieţii ei. Făcuse mult ca să-l ajute pe Jimmy, dar această farsă sinistră trebuia să se oprească aici. Pentru binele tuturor. Si pentru binele ei şi al sănătăţii ei mintale.

Brusc, îşi dădu seama că devenise o fugară. Singurul ei scop era să scape, să fugă, fără o destinaţie precisă. Ar fi dorit să poată rămâne la infinit pe cerul înstelat, ca un înger pierdut.

Ştia că e imprudent să nu se ţină de planul de zbor. Dar Lella era împinsă doar de nevoia visceralã de a nu se opri. Se gândi la un moment dat să se întoarcă în Louisiana pentru a-şi regăsi siguranţa copilăriei şi a-i uita o dată pentru totdeauna pe Jimmy LaCross, Ralph Remington şi greşelile îngrozitoare pe care le făcuse în tânăra ei viaţă.

Survola o întindere sălbatică şi deşertică la frontiera dintre Arizona şi New Mexico, când o surprinse furtuna. Fără veste, stelele dispărură şi avionul fu înghiţit de un vârtej de nori negri încărcaţi de electricitate. Fulgerele şi tunetele erau ameninţătoare. Micul Beechcraft, prea uşor, era zgâlţâit şi aruncat în toate sensurile de un vânt de o neobişnuită violenţă.Trăsnetele se jucau parcă de-a lungul aripilor, aprinzând scântei galbene pe fuselaj. Moartă de frică, Lella se lupta cu disperare să stăpânească aparatul. Radioul amuţise. Motorul gemu. Carlinga începu să vibreze. în curând avionul pierdu viteză şi plonjă în picaj spre deşert.

Câteva secunde înainte să se strivească de sol, Lella reuşi să redreseze aparatul.

*
* *

Asta îi salvase viaţa. Se simţise zgâlţâită ca o păpuşă de cârpă, dar şocul ar fi putut fi şi mai rău. îi rămăsese atâta prezenţă de spirit ca să-şi desprindă centura de siguranţă, să se lase să alunece din avion şi să se îndepărteze clătinându-se, în timp ce focul începea să cuprindă aparatul.

Când se produse explozia, ea se afla prăbuşită pe nisip, la vreo sută de metri de epavă. Când zorile luminară orizontul, nu mai rămăseseră decât câteva bucăţi de metal fumegânde. Norii de nisip începuseră deja să le acopere.

Probabil că salvarea ei se datora şi orelor reci dinaintea răsăritului. Instinctul de conservare o puse pe Lella pe picioare şi, clătinându-se, începu să rătăcească prin deşert. Nu mai ştia nici cine era, nici unde se aflla, nici de cât timp mergea. Picioarele abia o mai purtau,

maşinal. Apoi leşină. Se ridică din nou... tot corpul o durea. Limba umflată şi uscată nu mai putea umezi buzele crăpate. în curând, soarele îi arse pielea...

Atunci o descoperise Henry Pană Roşie, nu departe de satul indian.

* *

întreg trecutul ei îi revenise în minte: Jimmy LaCross, Ralph Remington se aflau din nou acolo pentru a-şi juca rolul în drama vieţii ei. Cunoştea acum povestea medalionului pe care-l purta, a ceasului şi a inelului pe care le vânduse.

Umbrele după-amiezii se întindeau pe căsuţa copilăriei ei în timp ce ea retrăia amintirile amare pe care i le trezise aceasta. Făcuse din nou cunoştinţă cu Lella Parker.

Extenuată se urcă în maşină, găsi o cameră la motel şi se instală în faţa mesei de toaletă. îşi văzu imaginea în oglindă. Ea nu mai era Lella Smith, femeia fără trecut. Acesta exista şi ea nu putea să scape de el.

Şi totuşi... Acest chip nu mai era cel al Lellei Parker, soţia lui Ralph Remington. Această voce nu mai era cea a celebrei cântăreţe de blues, modulaţiile ei erau mai grave, mai răguşite.

Nimeni n-o va putea recunoatşe... în ochii tururor celor care o cunoscuseră, ea nu mai exista.

Oare destinul îi oferea o nouă şansă?

O trecu un fior. Pentru soţul ei, ea era moartă. Pentru Jimmy...

Inima îi fu cuprinsă de nostalgie, gândindu-se la Jimmy. El era singura ei familie. Căsătoria ei se soldase cu un dezastru. Mai putea încă să-şi regăsească visul

copilăriei şi, în sfârşit, să-l realizeze?

Sângele începu să-i zvâcnească în tâmple. Toate posibilităţile care i se ofereau dintr-o dată o entuziasmau dar o şi speriau. Erau valuri de dorinţă, prea abstracte, care nu ajungeau să se concretizeze în ceva precis.

Oricum, înainte să hotărască indiferent ce, Lella trebuia să se întoarcă la Albuquerque. Raven şi Glenn Marshall erau în mod sigur neliniştiţi şi îngrijoraţi.

Ridică receptorul, ceru să i se facă legătura cu aeroportul şi-şi rezervă bilet pentru prima cursă.

Apoi, cu o mână mai sigură, formă numărul lui Raven. Se simţi aproape uşurată să audă frumoasa voce a indiencei pe robot. îi lăsă un mesaj scurt, spunându-i că totul e în regulă, şi-i comunică ora sosirii.

Capitolul 13

Glenn Marshall o aştepta la aeroportul din Albuquerque. Un val de tandreţe o cuprinse pe Lella când reperă de la distanţă silueta lui deşirată.

Imediat ce o zări, el îşi croi drum prin mulţime ca să se repeadă în întâmpinarea ei. Purta un impermeabil lung care-i ajungea aproape până la glezne. Ca de obicei, cravata nu era asortată cu costumul cam şifonat. Dar Lella nu-i observă decât privirea neliniştită şi întrebătoare. Mâinile lui mari, calde şi puternice, le cuprinseră pe ale ei.

- Te simţi bine, Lella?

- Puţin... năucită, îi răspunse ea surâzând, dar mă simt bine, da. Oh, Glenn, nici nu-ţi poţi imagina ce înseamnă să-ţi pierzi şi să-ţi regăseşti memoria. Am avut impresia că un nor dens se risipeşte de pe creierul meu.

- Atunci să bem o cafea şi să-mi povesteşti totul.

O conduse prin mulţimea de la aeroport. Lella luă o cafea mare cu frişcă şi-şi încălzi degetele în jurul ceştii.

- Memoria mi-a revenit imediat după ce am sosit la Millerdale. M-am dus direct la casa în care m-am născut. Nu ştiu cum de am putut recunoaşte tot ce vedeam, dar *ştiam,* exista o certitudine în inima mea. Am rămas o clipă, fără să spun nimic, fără să mă mişc şi, brusc, a fost ca şi cum o uşă închisă în memoria mea s-ar fi dat de perete, oferindu-mi întreaga perspectivă a vieţii mele.

- Se întâmplă uneori, spuse el dând din cap cu gravitate. Unele obiecte, unele locuri îţi vorbesc atât de intens, încât fac să sară zăvorul uitării, Lella... Am

atâtea întrebări pe care aş vrea să ţi le pun... dar nu ştiu de unde să încep. Am impresia că te-am întâlnit pentru prima oară.

- Poţi privi şi aşa lucrurile. Nu mai sunt aceeaşi. Plecând de aici eram Lella Smith, femeia fără trecut. Revenind în Louisiana, sunt Lella Parker Remington... Şi am un trecut.

- Lella Parker... Remington, repetă el încet.

- Da, Glenn. Doamna Ralph Remington.

Umerii lui Glenn se încovoiară puţin.

- Deci eşti măritată.

Ea dădu din cap, simţind că i se strânge inima. Glenn Marshall îi inspira recunoştinţă şi tandreţe. El o îngrijise, o susţinuse în momentele ei de disperare. Nu suporta să-l vadă suferind din cauza ei.

El îşi plecă ochii spre ceaşca lui. Chipul îi devenise mai palid. Bău o gură de cafea şi făcu un efort să pară mai destins.

- Şi cum te-ai rătăcit în deşert?

- Nu s-ar putea zice că m-am rătăcit. Pilotam un mic avion particular. M-am prăbuşit în timpul unei furtuni.

- Un accident de avion, deci! E o minune că mai trăieşti.

- Multe minuni s-au întâmplat în viaţa mea în ultimul timp. Ce ciudat! răspunse ea cu un zâmbet puţin obosit.

*

* *

Raven, aşezată pe canapea alături de Lella, o asculta de o oră, cu expresii care alternau de la uluire la stupoare, câteodată chiar consternare.

- E o poveste de necrezut! Ce şoc a trebuit să ai reamintindu-ţi dintr-o dată toate aceste evenimente

dureroase... Regret că n-am fost alături de tine.

- Trebuia să mă duc singură, Raven. E adevărat, mă mai simt încă puţin năucită, dar nimeni nu mă putea ajuta să fac această călătorie în trecutul meu.

Raven remarcă nota de tristeţe din vocea Lellei. Căută să-i redea încrederea în ea.

- In sfârşit, misterele s-au elucidat... Iţi cunoşti identitatea, ştii ce făceai în deşert... Noi ne imaginam tot felul de posibilităţi aberante. Dar cred că nici unul dintre noi nu se gândise că aveai avionul tău personal.

- Acum câteva zile, nici nu mi-ar fi trecut prin minte că ştiu să pilotez. A trebuit să aud cântând un pianist ca să descopăr că sunt pianistă... Dar ceea ce mi se pare ciudat e că nimeni nu a descoperit epava Beechcraft-ului meu.

Frumoasa indiancă îi surâse cu afecţiune.

- Lella, este locul cel mai sălbatic din regiune, plin de râpe şi stânci care împiedică vizibilitatea. Echipe de căutare au parcurs mai mulţi kilometri pătraţi timp de câteva zile, dar era ca şi cum ai fi căutat acul în carul cu fân. Resturile avionului erau probabil deja acoperite de furtunile de nisip care mătură totul în calea lor... Dar dacă am vorbi puţin despre viitor? Ce vrei să faci acum? Te întorci la soţul tău?

La această idee, Lella avu impresia că un pumn de oţel îi strânge inima.

- Eu... nu mă consider încă destul de puternică să mă confrunt cu el, Raven. De fiecare dată când mă gândesc la Ralph, mă apucă migrenele. Am strâns prea multă supărare în inima mea, prea multe deziluzii... Şi nimic nu mă grăbeşte. în prezent, probabil că mă crede

moartă sau dispărută. Mai întâi a fost în mod sigur furios, ca şi cum ar fi pierdut din mână un contract gras. Acum sunt sigură că şi-a revenit.

- Deci vei rămâne la Albuquerque?

Lella îşi trecu mâna peste frunte.

- Nu. O să mă întorc totuşi pe Coasta de Vest... Să încerc să-mi regăsesc cu adevărat trecutul, să reiau de la capăt firul vieţii mele. Mă gândesc la Jimmy.

Raven îşi exprimă uimirea.

- Dar, Lella, după câte mi-ai spus, povestea cu Jimmy e de mult încheiată! îţi iubeai soţul.

- Da, dar acest fir s-a rupt. în timp ce Jimmy... El a fost singura mea dragoste timp de atâţia ani! Am nişte sentimetne deosebite faţă de el. Ralph, cel care pentru a-şi duce planurile la bun sfârşit, m-a convins că e vorba doar de un capriciu al tinereţii. Şi eu m-am lăsat convinsă. Marele farmec al lui Jimmy este de a trăi prezentul, f ără să-i pese de ziua de mâine, fără să se ataşeze de cineva... Şi pe urmă, m-am îndrăgostit cu pasiune de Ralph, despre care credeam că-mi va umple viaţa. Dar m-am înşelat. Cum nu sunt masochistă de felul meu, prefer să abandonez. Ralph nu mă va iubi niciodată şi eu mă întorc în punctul de plecare.

După aceste cuvinte, Lella se ridică.

- M-am gândit mult, Raven. O să-ţi povestesc care sunt planurile mele. Dar dacă am face un ceai?

In timp ce scotea ceştile, prăjiturelele, şi punea apa să fiarbă în ibric, Lella îi mărturisi ce avea în minte.

- O să mă întorc la San Francisco fără să fiu recunoscută. Chipul meu a fost modificat de operaţie şi pot să mă vopsesc brunetă.

Urmă un zgomot de porţelanuri şi Raven prinse în ultimul moment farfurioarele pe care le scăpase din mâini.

- Doamne! Si de ce vrei să faci aşa ceva?

- Ca să văd cum va reacţiona Jimmy. In ochii lui, eu nu am încetat niciodată să fiu fetiţa pe care a cunoscut-o la şcoală. La New Orleans a continuat să mă trateze ca pe sora lui mai mică. Dar dacă aş fi pentru el o necunoscută, o femeie total diferită?...

Tinerei indience îi venea greu să urmărească toate subtilităţile gândirii ei şi răsturnările astea de situaţie.

- Deci... în cele din urmă, pe Jimmy îl iubeşti?

Lella strânse instinctiv micuţul medalion pe care-l purta la gât.

- Eu... nu ştiu, Raven. Nu mai ştiu mare lucru despre sentimentele mele. Ralph s-a folosit de mine ca de o armă împotriva fratelui său. I-am servit doar ca mijloc să-şi potolească gelozia, nimic mai mult. Dar el, Jimmy, nu m-a dezamăgit niciodată. întotdeauna l-am iubit. Dragostea mea a căpătat nuanţe diferite, în funcţie de împrejurări. Chiar pasiunea mea pentru Ralph nu mi-a micşorat afecţiunea pentru el. Am impresia că, în nenorocirea mea, destinul îmi oferă o a doua şansă cu Jimmy.

- Eşti sigură că n-o să te recunosc'?

Lella deschise medalionul.

- Priveşte fotografia mea. Si pe urm' uit'-te la mine. Ce p'rere ai?

Raven studie cele dou' chipuri, cu un aer gânditor.

- E adevărat, admise ea. Te-ai schimbat extrem de mult. Si dac' te hot'r'şti s'-ţi vopseşti p'rul, m' îndoiesc c'

cineva o va putea recunoaşte pe Lella Parker. Numai c'... ad'ug' ea ezitând... Numai c' un lucru nu e clar. Tot ce s-a întâmplat a fost provocat de un eveniment precis: ai descoperit c' soţul t'u iubea dintotdeauna o alt' femeie. Te-ai simţit respins'; r'nit', îngrozitor de singur'... De aceea te întorci la Jimmy?

Lella oft'.

- Poate c' aşa este, Raven. Poate. Dar sunt convins' c' o sa regret toat' viaţa c' Jimmy nu m-a privit niciodat' ca pe o adev'rat' femeie ci ca pe o sor'.

- Si închipuie-ţi c' se îndr'gosteşte într-adev'r de tine. Ai r'mâne c's'torit' cu fratele lui şi ţi-ai petrece restul vieţii în minciun'?

- Nu, bineînţeles c' nu. Aş sfârşi prin a-i m'rturisi adev'rul... Oh, Raven, voi rezolva problemele pe m'sur' ce vor ap'rea.

Raven cl'tin' din cap.

- E absurd, dar am impresia c' nimeni şi nimic nu te va putea împiedica s' comiţi aceast' nebunie.

*
* *

Câteva zile mai târziu, Lella îşi lua zborul spre Coasta de Vest. La San Francisco, afl' c' orchestra lui Jimmy participa la marele festival de jazz din Sacramento. Işi cump'r' bilet de autobuz.

O muzic' vesel' se rev'rsa deasupra oraşului. Cea mai mare parte a festivit'ţilor se ţineau în „Vechiul Sacramento“, un cartier p'strat în starea lui iniţial', cu faţadele originale, relicve ale secolului anterior. Circulaţia era interzis' aici, pentru ca turiştii s' se poat' plimba nestingheriţi pe str'zi.

Omulţime pestriţă dădea un aer de carnaval cu

deghizările care reaminteau de epoca de aur a jazz-ului. Câştigată de veselia generală, Lella cumpără dintr-un magazin mic o rochie charleston din „anii nebuni“, cu franjuri de un roşu ţipător. Când o încercă, fu aproape intimidată de propria ei imagine din oglindă. încă nu se obişnuise cu noul ei chip. Şi schimbarea devenise şi mai spectaculoasă de când era o brunetă cu părul scurt.

Mai exista o transformare, mai puţin vizibilă dar mai profundă. Traumatismul fizic şi psihic al ultimelor luni îi dăduse o nouă maturitate, o anume gravitate... Dar nu era timp pentru nostalgie. Lella se lăsă cucerită de euforia muzicii.

Carnavalul începea cu o paradă pe strada mare. Pe trotuar, simţind că picioarele începuseră deja să danseze fără voia ei, Lella pândea carele şi camioanele cu platformă lată care transportau orchestrele. Un tip întreprinzător, cu o pălărie cu boruri largi, înarmat cu o umbrelă roz, dansa frenetic pe melodia *Muskrat Ramble.* Câteva grupuri, printre care „Resurrection Jazz Band“ mergeau la pas, în stilul tradiţional din New Orleans. Alte orchestre stăteau cocoţate pe maşinile de pompieri.

Apoi, brusc, apăru o imensă banderolă roşie, cu litere aurii de treizeci de centimetri „Jimmy LaCross Jazz Band“. Pentru Lella, restul lumii dispăru. Pe carul care se apropia de ea, stătea Jimmy, înalt şi mândru, cu trompeta îndreptată spre cerul albastru. Soarele făcea să scânteieze metalul auriu în timp ce el lansa note, sfâşietoare dar şi vesele totodată, în direcţia îngerilor. O emoţie puternică o cuprinse văzându-i pe muzicanţi, vechii ei prieteni: Skinny Lang ciupind nonşalant

coardele banjoului său, Donald Wilson bătând toba cu aceeaşi repeziciune, Charlie Neal ale cărui degete fugeau pe butoanele clarinetului său, Red Riley mai în spate, cu trombonul... şi în faţa lor Jimmy, eroul copil'riei ei, care f'cea s' vibreze aerul cu improvizaţiile lui nebune.

Atunci îşi d'du seama c' mulţimea se agita în jurul ei, aplaudând frenetic trecerea orchestrei. Din program îşi putea da seama c' ei formau una din orchestrele vedet' ale festivalului. Jimmy era pe cale s'-şi tr'iasc' visurile lui de glorie.

Toate sacrificiile pe care le f'cuse pentru el nu fuseser' zadarnice. Nimeni, în afar' de Ralph, nu va şti niciodat' c' acest succes depinsese de ea. Dar bucuria care r'zb'tea din muzica lui Jimmy LaCross d'dea ast'zi un sens vieţii Lellei Parker.

Dup' parad', orchestrele se instalar' în diferite puncte ale vechiului Sacramento. Mai mult de treizeci de formaţii, din Anglia, din Germania, din Japonia, vor cânta timp de dou' zile şi dou' nopţi pentru pasionaţii de Dixieland. Lella îşi notase deja în program toate locurile unde se va produce Jimmy.

El d'dea primul concert în patio-ul unui mare restaurant. Lella, ajuns' acolo din timp, alese o mas' în faţa estradei. Un fior îi trecu pe şira spin'rii când sosi orchestra.

Muzicanţii îşi ocupar' locurile. Ochii lui Jimmy alunecar' vag în direcţia ei, apoi revenir' imediat, privind-o drept în ochi. Lella înlemni. O recunoscuse oare? Era imposibil! El se întoarse îns' la preg'tirile necesare concertului şi Lella scoase un suspin de

uşurare.

Cu *Dixieland One-Step* dezl'nţuir' publicul. Se aplauda, se cânta, se dansa printre mese. Pentru prima oar' de la accident, Lella se simţi eliberat' de toate tenebrele ei. Muzica o ameţea, alungându-i inhibiţia, alergându-i prin vene la fel ca şampania pe care o b'use. Rochia ei era f'cut' pentru dans. Jazz-ul avusese întotdeauna asupra ei acelaşi efect tonic. Se lans' într-un charleston îndr'cit care atrase toate privirile asupra ei. Se form' un cerc în jurul ei, fu încurajată prin bătăi din palme care scandau ritmul. Franjurile roşii ale rochiei se ridicau cu graţie pe picioarele ei lungi şi pline de nerv. Bucata se termină într-un apogeu formidabil. Surescitată, ameţită, îşi dădu seama că şi orchestra o aplauda...

La sfârşitul concertului, Jimmy sosi de pe podium şi veni direct la masa ei. Din nou Lella încremeni speriată.

- Formidabil a fost charleston-ul ăla! Dansezi teribil de bine!

- M-am lăsat antrenată, spuse ea cu detaşare în timp ce inima îi bătea nebuneşte. Orchestra e într-adevăr bună.

- Discurile noastre se vând la stand.

Şi-i făcu maliţios cu ochiul. Amuzată, ea remarcă faptul că nici când juca rolul de seducător, Jimmy LaCross nu uita să se îngrijească de publicitate.

- Mă duc să cumpăr unul. O să-mi scrii o dedicaţie?

Din nou, el o privi cu atenţie.

- Te-am mai văzut undeva?

- Nu... nu. Nu cred.

- Ce ciudat. îmi aminteşti de cineva, dar nu reuşesc

să-mi dau seama de cine... Probabil însă că mă înşel. Te afli aici pentru weekend?

- Da.

- Cântăm în seara asta la Grădinile Freeway. Vino să ne vezi şi adu şi discul ca să ţi-l semnez.

El o părăsi făcând o piruetă şi fu imediat înghiţit de mulţimea admiratoarelor.

Lella se destinse. Stratagema ei funcţiona de minune! Jimmy, Jimmy al ei n-o recunoscuse! Dar era interesat de persoana ei... de Lella Parker în noua versiune.

La stand, bucuria ei nu mai avu margini. Oamenii îşi smulgeau din mâini discurile lui Jimmy LaCross Jazz Band“.

Cât drum parcurseser' în timpul absenţei ei! Nep's'torul Jimmy nu mai era obligat s' depind' de acum de fratele lui mai mare. Era încântat' din cauza asta.

In aceeaşi sear', la sfârşitul celui de al doilea concert, ea îi aduse albumul pe care-l cump'rase.

- îţi aminteşti de mine?

- Bineînţeles! Dansatoarea de charleston!

- Deci am dreptul la un autograf?

- Pe ce nume?

Ea îşi alese cu grij' un pesudonim.

- Billie Smith.

- Billie Smith, repet' el. Pentru Billie Smith, în amintirea unui charleston, cu prietenie, Jimmy LaCross.

El scrise dedicaţia şcol'reşte, pe genunchi, şi Lella îşi simţi inima cuprins' de tandreţe. Işi reg'sea, intact şi pur, sentimentul pe care i-l purtase ca fetiţ', când îl privea mut' de admiraţie.

- Unde locuieşti, Billie?
- La San Francisco.

Chipul lui Jimmy se lumin'.

- Ah! Noi cânt'm la Landing. Poate c' acolo te-am v'zut?

De data asta, sigur' c' n-o va recunoaşte niciodat', ea se simţi mult mai în largul ei când îi r'spunse:

- Nu, nu cunosc Landing.
- Atunci, trebuie s' vii s' m' vezi acolo.

Privirea lui întârzie asupra ei, plin' de promisiuni.

Invitaţia nu l'sa nici o îndoial' asupra noilor sentimente ale lui Jimmy în privinţa ei. Avu o senzaţie ameţitoare de euforie la ideea c' trezea în sfârşit în el şi altceva decât un interes fratern. Chipul ei nou, deşi i se p'rea mai puţin distins decât cel vechi, se p'rea c' avea mai mult efect asupra adoratului ei. Chiar se putea ca Jimmy s' se îndr'gosteasc' de Billie Smith?

La San Francisco, ea închirie un apartament mobilat, incomparabil cu vila luxoasă a lui Ralph Remington, dar incomparabil şi cu hotelul sărăcăcios din New Orleans. Două ferestre dădeau spre liniile de tramvai şi se bucura auzind sunetul vesel al clopoţelului când tramvaiul intra în pasaj.

îşi cumpără strictul necesar pentru a se instala şi-şi făcu timp să scrie prietenilor din Albuquerque. Lui Raven îi povesti despre festivalul din Sacramento, despre revederea cu Jimmy, şi flirtul lor. Cu Glenn Marshall fu mai rezervată, punându-l la curent doar cu planurile mai concrete.

Graţie lui Glenn şi doctorului Edmund Graves care nu-şi ceruseră onorariile, putea să trăiască din banii rezultaţi în urma vânzării bijuteriilor. Dacă voia să rămână incognito, nu se putea atinge de contul din bancă al Lellei Parker. Bancherul l-ar fi pus imediat la curent pe Ralph. Acesta era preţul imposturii ei. Ca să trăiască trebuia să muncească. Se gândise să ceară un duplicat după diplomele ei din Louisiana ca să încerce să-şi găsească un loc în învăţământ. Dar diplomele erau pe numele de Lella Parker şi, în California, cântăreaţa de blues nu era necunoscută. Discurile ei erau şi acum pe piaţă, iar cântecele ei difuzate la radio.

Căută un angajament într-unul din acele cluburi burgheze unde se prefera muzica clasică drept muzică de ambianţă. Nici nu mai putea fi vorba să cânte jazz. în acest cerc restrâns, totul s-ar fi aflat în cele din urmă şi Jimmy ar fi descoperit mult prea repede că ea era pianistă.

De la prima audiţie prinse un contract la barul unui hotel luxos, frecventat în special de o clientelă de mari industriaşi.

I se păru ciudat să-şi vadă numele pe afişul de la intrarea salonului-bar „La pian, Billie Smith“. Cânta de la ora nouăsprezece la ora douăzeci şi trei şi treizeci, având zilele de duminic' şi luni libere. Cum orchestra lui Jimmy cânta pân' la ora dou' noaptea la Landing, va avea timp s'-i asculte.

Bucuroas' c' rezolvase problema financiar', îşi cump'r' o rochie de lân', supl' şi m't'soas', cu o croial' clasic', de culoare roşie, care mergea în toate ocaziile.

Simţea întotdeauna o strângere de inim' când se

privea în oglind', dar trebuia s' admit' c' noua culoare a p'rului se potrivea perfect cu ochii puţin migdalaţi. Cu un ruj de buze asortat la culoarea rochiei, se consider', cu toat' modestia, de o feminitate „zdrobitoare“.

Lu' un taxi spre Landing. Era o sear' relativ calm' şi g'si o mas' liber', nu prea departe de orchestr'. Dar Jimmy n-o v'zu. Trebui s' aştepte ora închiderii şi s'-şi adune tot curajul pentru a-l acosta când el venise s' bea o cafea la bar.

- Bun' seara, domnule LaCross, şopti ea.
- Ia te uit'! Dansatoarea mea de charleston!
- Deci îţi aminteşti de mine, spuse ea zâmbind.
- Glumeşti? S' uit o fat' frumoas' ca tine? Ţi-a pl'cut albumul?
- Grozav.
- Eşti... hmm... însoţit'? o întreb' el privind peste um'rul ei prin sal'.
- Nu.

Ea îl privea drept în ochi. El îi zâmbi în felul lui dezarmant.

- La ce-or fi având mintea b'rbaţii din oraşul 'sta? Nu te-a r'pit înc' nimeni?

Nu, dar simt c' tu nu vei întârzia s' faci asta, adorabilul meu Jimmy, gândi ea.

- în acest caz, continu' el, pot s'-ţi ofer un pahar?
- De acord, domnule LaCross.
- Prietenii îmi spun Jimmy. Si tu eşti...
- Billie Smith.
- Billie. Jur să nu mai uit.

Lella îl privi, poate mai mult amuzată decât pasionată. Nu se schimbase din liceu. Avea acelaşi

farmec irezistibil şi, pentru prima oară, ei îi făcea curte pe faţă. Niciodată n-ar fi încercat s-o seducă pe „micuţa lui soră“, Lella Parker. *Oh, Jimmy!Jimmy, nu trebuie să faci atâtea eforturi cu mine. Ţi-am mai spus că n-ai decât să fluieri ca să vin în fugă.*

La New Orleans, fusese prudentă şi nu-l invitase în camera ei. Pe atunci ea îşi dorea totul. Tot ceea ce Jimmy nu-i putea da... şi ceea ce Ralph păruse că-i oferă.

Căsătoria nu-i adusese decât amărăciune şi deziluzii. îl admira pe Jimmy. El înţelesese dintotdeauna că nimic nu e veşnic. Că singura care contează e clipa prezentă. Şi, dacă în această seară Jimmy o dorea, ea era gata să accepte, fără să pună nici o condiţie, plăcerile pasagere pe care viaţa i le putea oferi. Poate că în braţele lui va putea uita durerile, umilinţele pe care le suferise din cauza lui Ralph?

Jimmy îi propuse s-o conducă.

Din păcate, fără să ştie de ce, când el o sărută în faţa imobilului ei, ea alunecă din braţele lui şi-i ridică şuviţa blondă de pe frunte, cu tandreţea unei surori mai mici.

- Nu mă grăbi, Jimmy. îţi mărturisesc că... îmi placi enorm. Dar am nevoie de puţin timp. De acord?

Chipul lui îi dezvăluia decepţia pe care o simţea. Dar asta nu dură decât o clipă. Imediat îşi regăsi nepăsarea voioasă, atât de caracteristică lui.

- De acord. Nici eu nu sunt grăbit.

O luă din nou în braţe şi de data asta ea i se abandonă, cu ochii închişi, savurând pasiunea acestui sărut. Mâna lui începu să-i mângâie sânii. O senzaţie pe

cât de plăcută pe atât de neaşteptată o lăsă descumpănită.

Si brusc, ceva se întâmpl'. O pereche de ochi negri, arz'tori, îi ap'ru în minte. Apoi chipul lui Ralph se impuse cu atâta claritate, de parc' se afla între ei. Simţi c' se înfioar' şi se desprinse din braţele lui.

- Noapte bun', Jimmy, îi şopti ea.

Intr' în cl'dire f'r' s' întoarc' nici m'car o dat' capul. Era furios' pe sine. De ce l'sase amintirea lui Ralph s' intervin' astfel între ei? Nu-i datora fidelitate lui Ralph. îl detesta! Când Jimmy îi propusese s-o conduc', ea chiar avea intenţia s'-şi petreac' noaptea cu el. O noapte care trebuia s' fie un punct de plecare în viaţ' pentru noua Lella Parker, devenit' Billie Smith.

Trebuia s' se lupte pentru a şi-l şterge pentru totdeauna din minte pe Ralph Remington.

*
* *

A doua zi se duse la lucru, promiţându-şi s'-şi sfârşeasc' seara la Landing şi, de data asta, s' nu-l mai scape pe Jimmy LaCross. Degetele ei fugeau automat pe clape. Clienţii din salonul-bar nu-i d'deau nici o atenţie. Erau industriaşi care veneau s' discute afaceri sau s' încheie o afacere într-un cadru agreabil. Pianista f'cea parte din decor. Nu avea de-a face cu beţivii sau drogaţii care se învârteau în general prin cafenele.

Astfel c', atunci când o privire o fix', ea o simţi instinctiv.

Ceva o f'cu s'-şi întoarc' încet capul.

Degetele îi înţepenir' pe claviatur'.

Privirea îndreptat' spre ea era cea a lui Ralph Remington.

Capitolul 14

Cu inima cât un purice, îl văzu ridicându-se, luându-şi paharul şi îndreptându-se spre ea. O recunoscuse oare? Ce putea să-i spună? Nu era pregătită pentru o confruntare cu Ralph. Rănile ei erau încă prea vii.

El se aşeză la bar, îşi puse paharul cu whisky pe tejghea şi se întoarse cu faţa spre pian.

Lella nu-l privea, dar îi ghicea fiecare gest. îngrozită, încerca să-şi domine sentimentul de panică şi dorinţa de a o lua la goană. De ce, de ce naiba acceptase să cânte într-un cerc frecventat de oameni de afaceri? N-ar fi trebuit să-i treacă prin minte că într-o zi îşi va face apariţia şi Ralph? Aşa-zisul anonimat asigurat de marile metropole o făcuse să fie prea optimistă!

Printr-un efort al voinţei, continuă să cânte. Jimmy nu te-a recunoscut. Nu există nici un motiv pentru ca Ralph să te recunoască, dacă nu te laşi cuprinsă de panică.

îşi ridică ochii şi se privi în oglinda aflată în spatele barului. Nu, acest chip nu era cel al doamnei Ralph Remington. Era imposibil ca el să-i regăsească vechile trăsături sub această mască... Şi totuşi, el o privea cu insistenţă.

Când termin' o bucat' de Debussy, Ralph i se adres':

- Pot s' v' întreb ceva în particular, domnişoar'?

- Hmm... da.

- Cunoaşteţi Sonata lunii?

Asta, niciodat'! Leg'tura ar fi prea evident', riscul prea mare. Maniera ei de a-l cânta pe Beethoven putea s'-i trezeasc' b'nuielile.

- Nu, îmi pare r'u. Doriţi s' ascultaţi altceva?

îşi privea fix degetele care se agitau cu nervozitate

pe clape.

- Nu. Cântaţi ce doriţi. Aveţi mult stil.

- Mulţumesc, îng'im' ea.

Si r'mase aşezat în acel loc dou' ore, f'r' s'-i mai adreseze un cuvânt. O asculta t'cut, pierdut în gândurile lui.

Pentru Lella aceste dou' ore fur' îngrozitoare. Nu se mai gândi s'-şi termine seara la Landing. Se întoarse acas', simţind c' e gata s' fac' o criz' de nervi. Toate emoţiile în'buşite timp de mai multe luni se ridicau ca o furtun' în care se amestecau durerea, mânia, gelozia şi am'r'ciunea.

în cursul acelei nopţi frâ somn, se rug' de mii de ori s' nu-l mai revad' a doua zi. Dar el reveni. Si din nou, r'mase aşezat în apropierea ei, f'r' s'-i vorbeasc', doar ascultând-o şi bând.

Lellei nu-i r'mase decât o singur' soluţie: s'-şi dea demisia şi s'-şi g'seasc' o slujb' în alt' parte.

Apoi, trei seri la rând, Ralph nu-şi f'cu apariţia.

Dar Lella nu se simţi mai liniştit' din cauza asta. El pleca adesea în c'l'torii de afaceri, aşa c' putea s' vin' când se va întoarce la San Francisco.

într-o dimineaţ', Jimmy o sun' ca s'-i propun' o întâlnire. Dar nu se simţi în stare s' accepte şi-l amân' cu amabilitate pentru alt' dat'. Duminic', o disperat' senzaţie de singur'tate o cuprinse. Avea nevoie s' vorbeasc' unui prieten, s'-i destăinuiască necazurile. Şi cea mai bună prietenă a ei se găsea la sute de kilometri. Ridică receptorul şi o sună pe Raven.

- Lella! exclamă aceasta recunoscându-i imediat vocea. Ce plăcere să te aud! Cum îţi merge? Glenn

Marshall mă întreabă în fiecare zi dacă am veşti de la tine.

- Da, ar fi trebuit să vă scriu. Sunt de neiertat. Din punct de vedere al sănătăţii, mă simt perfect. Am găsit chiar destulă putere ca să urc colinele din San Francisco. Frigul de aici e înviorător.

- Şi migrenele tale?

- Dispărute complet...

Timp de câteva minute, Lella îi povesti despre noua ei viaţă, noua ei muncă, noile ei relaţii cu Jimmy.

- De necrezut! Nu-mi vine să cred că ai pus la cale în cele mai mici amănunte această... cum să-i zic... mistificare şi că o duci până la capăt.

- Poate că nici n-a fost prea greu, obiectă ea cu o nuanţă ironică în voce. Jimmy mă cunoştea prea bine ca să se poată îndrăgosti de mine. Asta se întâmplă adesea între prietenii din copilărie. Dar o oarecare Billie Smith îl atrage, chiar mai mult decât alte femei.

- Am impresia că eşti... puţin necăjită.

- Nu ştiu dacă e vorba de amărăciune. Raven, acum stai jos?

- Da, de ce?

- Am o veste teribilă de anunţat. L-am revăzut pe Ralph la clubul în care lucrez.

- Oh, Lella! Şi te-a recunoscut?

- Nu cred... în sfârşit, nu ştiu. Nu mi s-a părut. Se aşează la bar şi mă ascultă cântând. Mă priveşte doar. Şi abia îmi adresează un cuvânt.

Ghici îngrijorarea tinerei femei, după tonul ei.

- Cred c' tr'ieşti într-o stare îngrozitoare de tensiune!

- Da. Am îngheţat când l-am v'zut prima dat'. Si cea

mai mare prostie e c' Ralph nu constituie o ameninţare pentru mine. Chiar dac' ar descoperi cine sunt, ce-ar putea s' fac'? Absolut nimic. Nu m' poate forţa s' revin la el. Nici nu m' mai poate şantaja amenin ţându-şi fratele. Viitorul lui Jimmy este de acum asigurat. Dac' ar concedia orchestra de la Landing, mai degrab' Landing ar avea de pierdut... Atunci, de ce m' simt atât de dezorientat' când apare? Nu reuşesc s'-mi explic. Devin complet idioat' când m' priveşte Ralph Remington... Ideile mi se încurc' în cap... Reacţiile mele au fost întotdeauna violente în prezenţa lui. De fiecare dat' când cred c' mi-am f'cut nişte planuri de viitor, el soseşte ca o tornad' şi mi le d' peste cap...

Auzi oftatul lui Raven.

- Cred c'-ţi faci griji degeaba. Dac' poţi r'mâne calm' şi s' nu te tr'dezi, nu exist' nici un motiv pentru care te-ar putea recunoaşte. La urma urmei, Jimmy, care te-a v'zut crescând, avea mai multe şanse s' te recunoasc', în ciuda noului t'u chip.

Lella dorea s' se lase convins'.

- Eşti vocea bunului simţ, Raven. Si simţeam nevoia s' te aud... îţi aminteşti când ţi-am spus c' era mai bine s' m' duc singur' la Millerdale ca s'-mi reg'sesc trecutul?

- Da, r'spunse Raven cu o nuanţ' de tristeţe în voce.

- Ei bine, ast'zi regret c' n-ai fost acolo ca s' m' ţii de mân'.

Capitolul 15

Lella începuse să se simtă mai destinsă când marţi, apoi miercuri trecură fără ca Ralph să-şi mai facă apariţia. în inima ei începu să fie convinsă că el nu va mai veni la bar.

Dar joi seara, exact când începuse să cânte, ridică ochii şi-l văzu.

Atunci Lella se întoarse şi fixă cu încăpăţânare o pereche aşezată în celălalt capăt al barului. Execută toate bucăţile care i se cerură. Apoi perechea plecă. Era o seară calmă. Doar câţiva obişnuiţi, aşezaţi confortabil în fotoliile din salon, discutau în şoaptă. Dar Ralph rămânea acolo singur-singurel, la bar.

Brusc îşi dădu însă seama că, ignorându-l, nu făcea decât să-i trezească bănuielile. Aşa că se forţă să-i adreseze un cuvânt, cu o amabilitate exclusiv profesională, şi fu mirată de calmul vocii ei, care contrasta cu tumultul interior care făcea să-i bată inima să se rupă.

- Bună seara. Nu v-am văzut de câtva timp.
- Nu credeam că o să revin, spuse el. Am încercat dar n-am putut.

Lella râse, puţin jenată.

- în mod sigur exist' pianiste mai bune decât mine în oraş.
- Cântaţi foarte bine, spuse el cu o voce ciudat'. Dar nu 'sta e singurul motiv. O femeie frumoas' ca dumneavoastr', aflat' la pianul unui bar, probabil c' aude adeseori aşa ceva... dar mie îmi amintiţi extrem de mult de cineva. Cineva care a fost foarte important pentru mine.

Alertat' de o nuanţ' neaşteaptat' în tonul lui, Lella îl studie mai atent. Era pentru prima dat' când îndr'znea s' fac' asta şi descoperi însp'imântat' c' p'rea s' fi fost bolnav. Sl'bise, era marcat de ceva, fiindc' ochii lui splendizi îşi pierduser' str'lucirea lor deosebit'. îşi întoarse derutat' privirea.

Dup' o clip' de t'cere, ea îşi reg'si tonul indiferent.

- Si de cine v' reamintesc? O veche prieten', bineînţeles?

- Nu. De soţia mea. Ea... e moart'.

- Oh, îmi pare r'u.

îi f'cu impresia c' a z'rit în privirea lui un regret, o remuşcare. Apoi îşi spuse c' era imposibil, c' se înşelase.

Cu coada ochiului, îl v'zu c' ia paharul şi-şi d'du seama c'-i tremur' mâna. Ralph nu b'use niciodat' mult. Una sau dou' cupe de şampanie, poate un vin bun în timpul mesei, sau în mod excepţional un coniac seara... Dar Ralph nu era omul care s' se lase dominat de alcool.

Totuşi, îşi reaminti acum c' în toate serile când îl v'zuse la club, tot timpul cât r'mânea la bar nu avusese niciodat' paharul plin mai mult de câteva minute.

Degetele Lellei improvizau maşinal.

- Si cum era soţia dumneavoastr'?

- Si ea era pianist'. O excelent' cânt'reaţ' de jazz. Asem'narea este frapant'. Am avut un şoc când v-am v'zut la pian în prima sear'. E ridicol, dar am crezut c' e fantoma ei. Totuşi, ea era blond'. Si nu avea nici acelaşi chip, nici aceeaşi voce... Poate că aţi auzit vorbindu-se despre ea. începuse să fie cunoscută pe Coasta de Vest când.... când am pierdut-o. Se numea Lella Parker.

Lella dădu din cap, simţind că i s-a uscat gâtul.

- Nu, n-o cunosc. Am venit de curând în California.

- Nu era înaltă, aşa, cam de talia dumneavoastră. Dar când cânta blues-uri, putea face să vibreze şi pereţii...

Oare visa? Doar nu vorbea despre ea la timpul trecut, şi asta tocmai cu Ralph! începură să-i treacă fiori pe şira spinării. Acum, acum o să se creadă şi ea moartă de-a binelea.

- Ador muzica, continuă Ralph ca pentru sine. Asta m-a atras mai întâi la ea...

La aceste cuvinte Lella se trezi la realtiate. Nu visa. Dar nimic altceva nu te interesa, Ralph Remington! Să ai pe cineva care să-ţi umple cu muzică orele goale în care nu-ţi vedeai amanta. Amintirea patului cu aşternuturile mototolite îi trezi ura.

Ralph îi povestea în continuare, cu o voce tristă, monotonă. Vorbea despre *Sonata lunii* şi s-ar fi zis că e un om distrus de durere. Lella îl asculta distrată, mai atentă la iţele încurcate ale propriilor ei sentimente.

Din fericire, sosiră alţi clienţi, care o rugară să le cânte bucăţile lor favorite şi reuşi să-şi recapete calmul, măcar în aparenţă. Dar Ralph se instală la bar. Şi când veni rândul ei să facă pauză, el îi oferi un pahar. Lella avu impresia că are de-a face cu un înecat care se agaţă de un pai.

Primul ei impuls fu să-l refuze. Dar această nouă faţetă a personalităţii lui Ralph o intriga. O curiozitate morbidă o împinse să-i asculte confidenţele. Se duseră să se aşeze la o masă izolată. Ea comandă o cafea. El mai ceru un whisky. Era stupefiată că-l vede bând atât de mult. Şi încă şi mai stupefiată că ea îşi face griji din

cauza asta.

- De unde sunteţi, domnişoar' Smith?

- Din Albuquerque, New Mexico.

- Este adev'ratul nume sau un pseudonim?

Ea se încord' imediat.

- De ce?

- Iertaţi-m', nu aveam intenţia s' fiu indiscret. Dar îmi amintiţi atât de mult de Lella încât... m' întrebam dac' nu cumva, din întâmplare, faceţi parte din familia ei. O verişoar' îndep'rtat', sau... Ea era din Millerdale, un or'şel din Louisiana...

- Nu am pe nimeni din familie în Louisiana.

El cl'tin' din cap.

- Stiu c' exist' câteodat' asem'n'ri frapante. Am un asociat care este sosia lui Robert de Niro; lumea îl opreşte pe strad' ca s'-i cear' autografe. Si nu exist' nici o leg'tur' de rudenie între ei... Dar coincidenţa extraordinar' este c' sunteţi pianist', la fel ca şi ea. Soţia mea avea un talent excepţional. Putea s' cânte Chopin sau Debussy, şi imediat s'-i transforme în *ragtime*,în stilul lui Scott Joplin. îl cunoaşteţi pe Bix Bleiderbecke, celebrul cornetist de jazz? Puţini oameni ştiu c' el este şi compozitor şi puţini pianişti îi pot interpreta lucr'rile, *In a Mist* sau *Candlelight...* Dar Lella le interpreta minunat.

Dar tân'ra femeie nu reuşi s' se simt' flatat'.

-Aparent, se pare c' talentul ei v' interesa cel mai mult.

Sarcasmul ei îi sc'p'. îşi fixa paharul cu un aer posomorât.

- E ciudat c'-mi spuneţi aşa ceva. Ea m' acuza de acelaşi lucru. Cred c' n-a înţeles niciodat'. Pentru mine,

care nu am nici un talent, ea era ceva ieşit din comun, mult mai aproape de zei decât aş putea spera vreodat' s' fiu... într-un sens, Lella avea dreptate. La început, ea reprezenta pentru mine giuvaerul preţios pe care voiam s'-l posed. Femei frumoase se g'seau uşor. Dar un bărbat nu întâlneşte decât o singură dată în viaţă un asemenea talent aliat cu frumuseţea... Din păcate am înţeles prea târziu cât de mult o iubeam.

Degetele Lellei tremurară. îşi puse repede pe masă ceaşca de cafea şi-şi ascunse mâinile între genunchi.

- O iubeaţi?

- Bineînţeles că o iubeam, spuse el cu o voce înăbuşită de o neaşteptată iritare. N-aş suferi atât de mult acum dacă n-aş fi iubit-o. Am pierdut-o în urmă cu câteva luni şi, cu fiecare zi ce trece, îmi lipseşte şi mai mult.

Lella făcu un efort extraordinar să-şi adune gândurile haotice.

- Şi de ce spuneţi că aţi înţeles prea târziu?

- Fiindcă la început nu eram sigur de asta. Avusesem o dezamăgire în dragoste şi sufeream încă, iar Lella... în viaţa ei exista un alt bărbat. Propriul meu frate, ca să fiu mai exact. Se cunoşteau din copilărie. Eram gelos pe relaţia lor şi ştiam că nu mă va iubi nicidată ca pe el. Dar cu cât trăiam mai mult alături de ea, cu atât îmi devenea mai preţioasă.

Avu un rictus amar.

- Stau şi vă povestesc lucruri pe care ei nu i le-am spus niciodată... Dar aşa e viaţa, nu-i aşa? Câteodată îţi vine mai uşor să-ţi deschizi inima în faţa străinilor. Deşi nu-mi stă în fire să fac aşa ceva. Sunt o fire rezervată.

Dar probabil că din cauza alcoolului... Presupun că în meseria dumneavoastră, aveţi destul de des de-a face cu beţivi care încearcă să vă plângă pe umăr. Sper că mă iertaţi, domnişoară Smith.

Lella fu gata să-şi piardă cumpătul.

- Bineînţeles, dar trebuie să mă întorc la pian acum.

Nici în gândurile ei cele mai aberante, Lella n-ar fi crezut că într-o zi îi va fi milă de Ralph Remington. Dar în acea clipă, toată am'r'ciunea ei disp'ruse, l'sând loc în inim' tandreţii şi melancoliei. Avusese în faţa ei un b'rbat chinuit. Chinuit de dragoste. De dragoste pentru *ea.*

Emoţiile care o asaltar' în acea noapte fur' dificil de analizat. Lella era derutat', uluit'. Se obişnuise de mult timp s' asocieze ura şi furia cu imaginea lui Ralph. Si brusc, apele se tulburaser'. Nimic nu mai era numai negru sau numai alb.

în timp ce tr'ia al'turi de el, crezuse c'-i înţelege motivaţiile, c'-i ghiceşte intenţiile. îl considerase calculat, necruţ'tor, c'utând f'r' încetare s'-şi potoleasc' setea de putere asupra lucrurilor şi fiinţelor. Fusese convins' c' Ralph n-ar fi putut niciodat' s' simt' vreun pic de tandreţe faţ' de ea.

Nu îndr'znea s' se gândeasc' la faptul c' nu-l înţelesese niciodat' pe Ralph.

A doua zi se surprinse sperând c' el va reveni. Avea nevoie s' afle mai mult. Trebuia s'-l mai trag' de limb' ca s' scoat' la lumin' ceea ce crezuse c' întrevede în privinţa trecutului lor. Totul fusese atât de puţin obişnuit, totul era enigmatic. Ralph era înc' un mister pentru ea. Ralph se afla acolo unde ea nu se aştepta. îşi

aminti de cuvintele pe care i le spusese lui Raven: „De fiecare dat' când am nişte planuri precise, el soseşte ca o tornad' şi mi le d' peste cap“.

Dar Ralph nu reveni. Timp de o s'pt'mân'. Si zbuciumul Lellei nu f'cu decât s' sporeasc'. Jimmy îi telefon', dar ea invent' o scuz' ca s' nu ias' cu el. Nu putea s'-l revad' pe Jimmy, atâta timp cât ea se zb'tea într-o asemenea ambiguitate. Nu reuşise înc' s' se l'mureasc', s' descifreze sentimentele ei şi pe ale lui Ralph.

Apoi, în vinerea urm'toare, Ralph îşi fâcu apariţia şi se apropie de pian. Lella simţi un tremur interior care sem'n' curând cu o certitudine fragil'. Ralph se aşez' în locul lui obişnuit. Ea îşi ridică privirea spre el, îşi dădu la o parte o şuviţă imaginară şi se forţă să-i surâdă. El îi răspunse cu un semn din cap, cu privirea stinsă. Mai mult decât orice, această privire o paraliză. Amândoi erau prizonierii propriei lor memorii, fără să ştie că ea era comună.

în cele din urmă, ea îşi plecă pleoapele. Degetele ei aproape că nu mai aveau puterea să apese pe clape. Avea impresia că fusese vrăjită. Ar fi vrut să scape de el, să-i arunce în faţă că suferise prea mult şi că, din cauza lui, ea avea în suflet nişte răni prea adânci şi prea vii.

El nu-i vorbi până la pauză. Dar imediat ce Lella părăsi pianul, se îndreptă spre ea.

- Domnişoară Smith... Billie.. Pot să vă vorbesc o clipă?

- Hmm... Da.

-înţeleg foarte bine că sunteţi reticentă în privinţa

mea. M-am purtat prosteşte ultima oară. Nu ştiu cum, dar mi-am făcut curajul să vă întreb dacă acceptaţi să mă vedeţi şi în afara acestui local?

Lella rămase cu gura căscată, simţind că bietul ei cap începe să se învârtească. Ralph se exprimase clar, cu politeţea lui obişnuită, şi totuşi ei îi venea greu să prindă sensul întrebării.

Fu gata să izbucnească într-un râs isteric. Ralph o întrebase pe „defuncta lui soţie“ dacă vrea să iasă cu el...

Bineînţeles că voia! Şiretlicul ei luase o întorsătură care-i scăpa total de sub control. Dacă Ralph era într-adevăr atât de disperat cum părea să fie, ea începuse să fie roasă de remuşcări. Da, *simţea nevoia* să-l revadă. Nu se mai amăgea singură. în ciuda tuturor suferinţelor îndurate, ea îl iubea. Legăturile care o uneau de el nu dispăruseră. Era singura ei certitudine.

- Sunt liberă duminică, îi spuse ea.

Şi, pentru prima oară, văzu o luminiţă apărând în ochii lui trişti.

- Dac' e frumos, aş putea trece s' v' iau de dimineaţ' ca s' facem o excursie la Muir Woods. P'durea este superb' în acest anotimp.

Lella îi d'du adresa ei.

Sâmb't' fu o zi îngrozitoare pentru ea. îşi petrecu jum'tate din timp reproşându-şi c' a acceptat şi cealalt' jum'tate bucurându-se.

Apoi sosi şi ziua de duminic', extraordinar de cald' şi de însorit' pentru toamna de la San Francisco. Era oare un semn bun? Se îmbr'c' în şort, tricou şi sandale. La ora zece fix, Ralph sosi. Purta o c'maş' sport, cu gulerul

descheiat. Era pentru prima dat' când îl vedea îmbr'cat într-o asemenea ţinut'.

- Cred c' picnicul va fi pl'cut, spuse el conducând-o spre noul Mercedes decapotabil, pe care Lella nu-l ştia. Pot s' ridic capota?

- Da. Mi-am luat o eşarf'.

Instalându-se la volan, privirea lui întârzie pe picioarele ei goale.

- Te-ai îmbr'cat potrivit pentru vremea asta.

Se gândi la trupul lui lipit de al ei, la nopţile p'timaşe din trecut. îşi dori s' fie din nou goal' în braţele lui şi reuşi cu destul' greutate s' alunge imaginile care o h'rţuiau.

Golden Gate era ascuns de o ceaţ' rece. Dar, la ieşirea de pe pod, reg'sir' soarele care-i înc'lzi în timp ce urcau colinele din nordul oraşului. în timpul drumului nu schimbar' decât câteva banalit'ţi. Stând comod în scaunul de piele, Lella se abandona pl'cerii acestei plimb'ri. Niciodat' nu plecaser' atât de departe împreun' cu maşina. El conducea aşa cum pilota, calm şi sigur pe el. Reg'si acea senzaţie de siguranţ' pe care o simţise mereu al'turi de el.

în apropiere de destinaţia lor, începură serpentinele. Acestea coborau până în vale, la sud-vest de muntele Tamalpais, unde se întindeau cele o sută cincizeci de hectare ale Parcului Naţional. Când intrară în pădurea Muir, Lella îşi sprijini capul de spătar, fascinată de arborii uriaşi de sequoia care îşi înălţau vârfurile spre cer.

- E grandios! Parcă ar fi o catedrală zidită de zei.

- Da, spuse el aruncându-i o privire. E în mod sigur

mai grandioasă decât operele muritorilor.

Opri Mercedes-ul într-o poiană. Tăcerea pădurii îi învălui, întreruptă doar de cântecul păsărilor şi foşnetul frunzişului. Razele soarelui abia reuşeau să pătrundă printre crengile dese. Sub catedrala de verdeaţă era umbră şi răcoare.

Căutară un loc potrivit pentru picnic. Pădurea era pustie. Erau singurele fiinţe vii pe o rază de câţiva kilometri, cu excepţia câtorva veveriţe şi păsări. Găsiră în sfârşit locul ideal, şi cu umbră şi cu soare. Lella nu fu surprinsă descoperind prânzul delicios pe care Ralph îl aranjă pe o faţă de masă albă întinsă pe iarbă. Caviar, vin ales, brânzeturi europene, prăjituri delicioase pregătite de bucătarul lui.

- O să crezi că sunt lacomă, se scuză ea. Cu atât mai rău, dar nu mă pot abţine de la nimic fiindcă toate sunt apetisante! Iar decorul ăsta nu face decât să sporească pofta de mâncare.
- Sunt fericit că-ţi place.

Lungit pe iarbă, stând sprijinit într-un cot, el bău o înghiţitură de vin, fixând perdeaua de arbori, ca pierdut într-un vis. Apoi îşi îndreptă atenţia spre ea.

- Billie, trebuie să-ţi mulţumesc că ai acceptat să-mi ţii companie astăzi. Duc o existenţă destul de retrasă de când mi-am pierdut soţia.

Răspunsul îi ţâşni de pe buze fără voia ei:

- Sunt sigur' c' soţia ta ţi-ar fi cerut s'-ţi continui viaţa. Si sunt la fel de sigur' c' nu ocaziile îţi lipsesc.

El o privi încruntându-se brusc.

- De ce-mi spui asta?

Dându-şi seama c' se aventura pe un teren

periculos, Lella f'cu un efort s' se controleze.

- Fiindc' eşti un b'rbt extrem de seduc'tor. M-aş mira s' nu existe o alt' femeie în viaţa ta... De exemplu, spuse ea, acea leg'tur' cu sfârşit nefericit pe care ai menţionat-o într-o sear'.

El f'cu un gest ner'bd'tor cu mâna.

- Se terminase cu mult înainte s-o fi întâlnit pe Lella.

Ea îl privi uluit'. Totuşi, Ralph nu avea nici un motiv s-o mint' pe Billie Smith pe care abia o cunoştea.

Pentru a-şi masca tulburarea, ea prefer' s' schimbe subiectul.

- Ce i s-a întâmplat soţiei tale?

- A disp'rut cu avionul pe care-l pilota. Am f'cut cercet'ri în toat' Nevada, dar este un loc prea s'lbatic. Un avion se poate pr'buşi f'r' urm' în deşert...

Dup' o clip' de t'cere, el ad'ug' cu o voce spart' de emoţie:

- Eu am încurajat-o s' piloteze. N-o s'-mi iert asta niciodat'.

- Dar dac' a avut un accident, nu s-a întâmplat din cauza ta.

Ochii lui întunecaţi revenir' spre ea.

- Poate c' da. Fiindc' s-a întâmplat ceva în acea noapte. Si cred c' ştiu ce a împins-o s' fug'.

Cu un efort extraordinar, Lella încerc' s'-şi potoleasc' violentele b't'i de inim'. Dar nu renunţ'. Trebuia s' mearg' pân' la cap't.

- Hai, povesteşte-mi totul. Poate c' asta te va ajuta.

- Ai auzit vorbindu-se de Marie Algretto?

- Cânt'reaţa? Da, bineînţeles.

Lella smulse un fir de iarb'.

- Cu ea am avut o legătură înainte s-o întâlnesc pe Lella. Totul se terminase de mult timp între noi, dar n-am putut niciodată să-mi conving soţia că aşa este. Şi nu pot s-o blamez pentru asta. Am rămas în termeni buni cu Marie. O să se mărite luna viitoare cu un regizor italian care se numără şi el printre prietenii mei. Dar imediat ce ne întâlnim într-un loc public, există întotdeauna câte un jurnal de scandal amator să ne publice fotografia şi să relanseze vehea noastră poveste...

Se opri. Dar ea voia să audă totul.

- Şi de asta a fugit soţia ta?

- Nu. Pentru un fapt precis. Marie a venit să cânte *Traviata* la San Francisco. în acea săptămână, Lella se afla la Los Angeles şi eu la Chicago. Afacerile m-au reţinut mai puţin timp decât prevăzusem. Din întâmplare, m-am întors exact în ziua când sosea Marie. La hotelul la care Opera reţinuse un apartament pentru ea se făceau lucrări de amenajare. Era epuizată din cauza voiajului, suferea de migrene şi zgomotul o împiedica să se odihnească. Era teribil de speriată la ideea că o să cânte chiar în aceeaşi seară. Presupun că am fost prea necugetat, prea impulsiv, fiindcă am invitat-o să se odihnească la mine. Mi se părea că este un act de ospitalitate pentru... o vedetă prietenă, şi cu totul inocent. I-am trimis şoferul, am telefonat acasă ca să i se pregătească imediat camera de oaspeţi... M-am întros foarte târziu de la birou. Marie era gata de plecare. A acceptat doar un pahar de vin şi cum nu aveam timp să mai stăm de vorbă, i-am propus s-o conduc chiar eu până la operă...

De data aceasta, când se opri, Lella păstră tăcerea. Cuvintele nu-i mai treceau pragul buzelor. Ralph, continuă nerugat:

- După cum am putut reconstitui, soţia mea a sosit imediat după aceea. O cameristă a văzut-o plecând după vreun sfert de oră, cu o valiză în mână. La aeroport, este notat că a făcut plinul şi foaia de zbor indica destinaţia Las Vegas. Am dedus din asta c' a descoperit faptul c' Marie şi-a petrecut ziua în casa noastr' şi a tras nişte concluzii false. Tulburat' cum probabil era, nu s-a putut concentra asupra pilotajului...

Vocea lui p'ru s' se sting' din cauza durerii. Lella se zb'tea în vârtejul sentimentelor care ameninţau s-o în'buşe.

Dac' Ralph spunea adev'rul, se înşelase de la un cap't la altul. El rupsese într-adev'r leg'tura cu Marie Algretto înainte de a se însura cu ea...

Si spunea adev'rul. O putea minţi pe Lella Parker, soţia lui. Dar nu avea nici un motiv s-o mint' pe Billie Smith, o str'in'!

Abia reuşi s' rosteasc':

- N-a... n-a fost prea potrivit s'-ţi inviţi fosta amant' acas'.

- Nu, sunt de acord cu asta. Dar pe moment nu m-am gândit. Eram absorbit de detaliile complicate ale afacerii care se trata la Chicago, când mi-a telefonat Marie. Si p'rea atât de pierdut' în acest oraş... Dac' Lella s-ar fi întors mai devreme... S-ar fi întâlnit f'r' scântei, îmi închipui, şi şi-ar fi dat seama c' nu mai e nimic între Marie şi mine... Din p'cate nu s-a întors destul de devreme. în seara aceea, când a sosit la Los Angeles, s-

a gr'bit s' se duc' la fratele meu. A cântat în localul unde era angajat' orchestra lui. Dar ea nu avea ce c'uta acolo... Ăsta a fost necazul în c'snicia noastr'. Lella era geloas' pe Marie pe care n-o mai iubeam. Iar eu eram gelos pe fratele meu pe care ea l-a iubit mereu.

Oft' brusc şi se ridic', schimbându-şi total expresia.

- Billie, de data asta mi-e ruşine. Am început prin a-mi desc'rca sufletul, plângând pe jum'tate beat pe um'rul t'u. Pe urm', tu ai amabilitatea s'-mi accepţi invitaţia la picnic şi eu continuu s' te bat la cap cu problemele mele. Probabil c' m' consideri un nemernic.

Lella îşi muşc' buzele. Incapabil' s'-i întâlneasc' privirea, ea r'mase aşezat' pe iarb', cu b'rbia sprijinit' de genunchi. Trebui s' strâng' din pleoape ca s'-şi reţin' lacrimile.

- Oh, dar nu m' deranjeaz' deloc. Eu... Aveam impresia c' simţi nevoia s' vorbeşti cu cineva.

- E adev'rat. Si dac' asta te poate face s'-mi ierţi proastele maniere, afl' c' eşti prima persoan' în care am avut destul' încredere ca s'-mi deschid inima. Dar acum, s' abandon'm acest subiect morbid şi s' vorbim despre tine. Doresc nespus de mult s' te cunosc mai bine.

Lella f'cu un efort disperat pentru a-şi aduna ideile confuze şi s' inventeze o poveste credibil'.

- Eu... Eu am crescut la Albuquerque, m-am dus la şcoal', am studiat pianul, apoi mi-am f'cut meseria. Nimic interesant.

- B'rbaţii din viaţa ta?

Din nou Lella amuţi, inventând un scenariu.

- Unul singur, r'spunse ea.

- Ceva serios?

- Nu prea cred c' vom ajunge prea departe.

El îi întinse mâna ca s-o ajute s' se ridice.

- E egoist din partea mea, dar îţi m'rturisesc c' sunt bucuros. Vreau s' fiu sincer, Billie, şi sper s' nu te sperii. De când te-am întâlnit, pentru prima oar' de la moartea Lellei, cred c' aş putea fi interesat de o femeie.

Lella porni s' se scuture cu energie de frunzele care se lipiser' de şortul şi de picioarele ei. începuse s' se simt' cuprins' de panic'.

- Si dac' ne-am plimba prin p'dure cât mai este lumin'?

Erau kilometri întregi de poteci de explorat, t'iate de podurile de peste Redwood Creek. în timp ce mergea, Lella se gândea la tot ce-i dezv'luise Ralph. Cuvintele lui o leg'nau în ritmul paşilor. în această linişte, în mijlocul arborilor maiestuoşi care îşi desfăşurau crengile atât de sus spre cer, se simţea renăscând. Bărbatul pe care-l iubea mergea alături de ea, necunoscut dar şi familiar. Ceva palpita, prea slab pentru moment, dar care nu cerea decât să răzbată la lumină.

Ralph îi vorbea despre arborii pe lângă care treceau, despre fagii şi stejarii care creşteau alături de sequoia. îi atrăgea atenţia asupra laurilor de California, care îşi expuneau formele graţioase razelor de soare, asupra ferigilor care creşteau foarte înalte datorită pământului bun.

Se ţineau de mână. Ralph se opri ca să asculte trilul unei păsări. Lella se întoarse spre el. Nu mai era loc pentru cuvinte. Rămaseră pur şi simplu să privească pădurea care se reflecta în ochii celuilalt. Lella nu se mai gândea la nimic. Simţea doar cum viaţa clocoteşte

în ea, aidoma unui fluviu care se varsă în ocean. Şi viaţa începea din degetele ei înlănţuite cu degetele lui Ralph.

Noaptea căzuse deja când traversară din nou podul Golden Gate. Luminile din San Francisco sclipeau în ceaţa nopţii.

Drumul i se păru familiar şi în curând zări silueta casei *ei* care se profila în întuneric, locul unde trăise pe vremea când mai era încă Lella Remington.

El aprinse focul în şemineul din salonul mare. Lemnul trosni, apoi se înălţă dansul flăcărilor. El aduse două pahare cu coniac şi-şi ciocni paharul de al Lellei. Ochii lui întunecaţi îi întrebară pe ai ei cu acea patimă prea bine cunoscută.

Lella lăsă căldura unei guri de alcool să i se răspândească prin tot trupul.

Intensitatea dorinţei lor deveni de nesuportat. Ralph se apropie şi puse stăpânire pe buzele ei. Fremătând sub violenţa acestui adevărat incendiu, Lella se abandonă dorinţei lui. Viaţa renăştea în ea.

Cu degete tremur'toare el îi ridic' tricoul şi-i mângâie sânii. Dup' o clip', Lella se lungi pe covor goal', într-un total abandon.

Cu aceeaşi spontaneitate cu care o s'rutase, el o respinse îns'. Cu faţa ascuns' în palme, Ralph începu s' plâng'.

Lella îl privi şi-şi trase tricoul pe ea. Se simţea îngrozitor în faţa unei asemenea pr'buşiri. încet, ca o mângâiere, ea îşi puse mâna pe capul lui. Plânsul lui Ralph o supunea la o adev'rat' tortur'.

Ca prin ceaţ', îi auzi vocea de nerecunoscut.

- Cum ai putea s' m' ierţi, Billie? Voiam... s' m'

folosesc de tine. N-am mai dorit nici o femeie dup' dispariţia Lellei. M' îndoiam chiar c' voi mai putea face vreodat' dragoste. Dar, aducându-te aici, fiindc' îi semeni atât de mult, credeam c' pot închide ochii şi s'-mi închipui c' e ea... Nu pot... Nu pot s' fac dragoste cu o alt' femeie atâta vreme cât amintirea Lellei e atât de puternic'. E... iraţional, ştiu, dar...

Lella îşi lu' încet geanta şi se îndrept' spre geam. F'cu s' gliseze panoul şi ieşi pe teras'. Frigul umed al nopţii îi linişti trupul înfierbântat, îi limpezi gândurile.

îşi deschise poşeta şi b'g' mâna în ea pe pip'ite. Degetele ei atinser' medalionul primit de la Jimmy. Reuşise în sfârşit s' se trezeasc' din acest vis. Visul în care tr'ise atâta amar de ani. Nimic nu este mai preţios decât prima dragoste, dar nici aşa orb, iar ea se ag'ţase de ea prea mult timp, refuzând realitatea. Fiindc' visul pare adesea mai frumos...

Dar ea nu mai visa. Mirajul începuse s' se risipeasc' atunci când ea revenise sub tr's'turile unei alte femei ca s' guste s'rut'rile lui Jimmy. Dar ceva f'cuse s' nu fie atât de pl'cut. Atunci nu înţelesese ce o f'cuse s' dea înapoi. Dar acum ştia: fiindc' ea, de fapt, îl iubea pe Ralph.

Şi putea acum să-l vadă pe Jimmy aşa cum era cu adevărat. Era un băiat minunat, plin de talent, dar care nu se va maturiza niciodată. Va coborî mereu strada mare la volanul limuzinei lui decapotabile, plină de fete frumoase. Eroul ei, Jimmy LaCross era ca o pasăre. El era născut să traverseze viaţa râzând şi cântând la trompetă. Şi viaţa nu-i va cere mai mult, fiindcă lumea avea nevoie să viseze cu Jimmy.

Lansează-ţi notele spre cer, Jimmy. Cântă pentru

oameni şi pentru îngeri, iubeşte fetele frumoase. Vei ocupa întotdeauna un loc privilegiat în inima mea. Dar pentru mine a venit timpul să mă maturizez.

Aruncă medalionul în întunericul nopţii şi căută verigheta simplă de aur, pe care n-o vânduse la Albuquerque. Şi-o puse în deget apoi intră din nou în casă.

Ralph stătea nemişcat într-un fotoliu. Se uită la el. îl iubise de la bun început, cu pasiune, ca o adolescentă. Dar acum îl iubea cu pasiunea unei femei. Şi ştia că el o iubeşte. Nimic nu mai putea să-i despartă, cu excepţia acestei mascarade. Şi Lella era gata să-şi arunce masca.

- Ralph, spuse ea cu blândeţe. Ascultă muzica asta.

îl mângâie şi se duse să se aşeze la pian. De sub degetele ei îşi luară zborul notele *Sonatei lunii*

Sfârşit

*
* *